

CECILIA DUDU

CONIAC „3 SECOLE“

EDITURA ALBATROS

CECILlA DUDU

coniac „3 secole”

EDITURA ALBATROS

exania 19

1

Sergentul Dumas medita. Asta nu i se întîmplase în ultimul deceniu aproape de loc. Îşi răsucea între degetele neîngălbenite de tutun mustaţa dreaptă, încet şi apăsat. Din cînd în cînd îi întindea — prin extensie laterală — extremitatea subţiată şi albă, pînă lua forma unei orizontale perfecte şi perpendiculare cu antena stîngă a aceleiaşi aparaturi personale de reflexii profunde. Repetă operaţia cu în- căpăţînare ca şi cum ar fi vrut să-i smulgă o miraculoasă inspiraţie, dacă nu categoricul răspuns, de care sergentul Dumas avea — în acel moment al vieţii şi activităţii lui personale şi profesionale — atîta trebuinţă.

Să se ducă? ... Să nu se ducă? ...

Dacă se gîndea bine, şi astăzi şi mîine era de gardă la postul V 314. „Lipsa nemotivată din pos a unui organ oarecare de poliţie se pedepseşte conform articolelor...” Nu mai ştia care articole, dar îşi aducea aminte bine că se pedepseşte rău de tot. Cu o lună de zile înainte de pensie, să facă tocmai el — care nu făcuse ***nimic*** (34 de ani şi 11 luni!) — o boacănă ca asta, aşa... ca un mare detectiv?! Prea ar fi fost de tot (şi de rîs)!

Dar la postul V 314 nu se întîmplase absolut nimic de nouă ani! Nimic pînă mai ieri. (Precis: acum douăzeci şi patru de ore cînd...)

Ce-ar fi să se ducă? Dacă nu...

Extras din fasciculul orizontal, un fir lung şi rigid se chinuia, prins între degetele albite de strînsoare, rotindu-se în spaţiu ca o antenă detectoare de direcţie.

— Bun! hotărî în sfîrşit sergentul Dumas, după ce trase cu coada ochiului spre iscoditoarea sondă a misterelor.

Bun! şi îşi eliberă fascicola dreaptă permiţîndu-i să se întoarcă, în virtutea unei elasticităţi inerente, la verticalitatea ei originară şi paralelă cu perechea stîngă.

— Bun! ***Va să zică: am gîndit şi am analizat bine toate aspectele înainte de a lua decizia*** — chiar aşa cum îl instructase repauzatul Narbon...

Ehei! ce mai poliţai (ce mai copoi — dacă permiteţi cu respect) a fost ***şeful...*** repauzatul Narbon! Detectiv „adevărat”, cu revolver – da! Cu re-vol-ver! Ce mai! Era un tip for-mi-da-bil, Narbon, domnule! Ce roboţi! Ce... auzi dumneata: „creier electronic!” Păi, dacă-i vorba, avea şeful un creier, o electronică întreagă domnule! Cică pui creierul ***ă s t a*** în buzunar şi gata treaba! Totul se dezvăluie.

Hotărît lucru, s-a dus cu toată poezia meseriei noastre ***nobile*** cum bine spunea repauzatul. Parcă nici nu-ţi vine să mai prinzi pe careva! Asta se cheamă că ***l-ai prins tu?!*** Or fi bune maşinile, nu zic nu, dar cu poezia se cheamă că s-a isprăvit.

Sergentul Dumas îşi reţinu un oftat adinc, deoarece se vedea la anii pensiei, cu nepoţii pe genunchi, cum văzuse el la un film frumos, care i-a plăcut.

Ce să le povesteşti? De cutare, de cutare... Ce hoţi, ce poliţişti!? „L-au pus la o priză şi încă la una... Şi gata! L-au prins!”

Noroc de repauzatul Narbon. De la dînsul dacă mai ştie Dumas cîte ceva pentru nepoţi...

2

Coborînd din supersonic, sergentul Dumas aruncă o privire peste umărul cu care nu-şi croia drum. ***N-are aripi!*** I le tăiaseră! Nici atîta podoabă nu-i mai lăsaseră din trecutul îndepărtat: aripi.

...Cobora cîndva din cer ca un arhanghel cu aripi de argint... Frumos gînd ... Acum l-au ciuntit. I le-au retezat... Se duc toate podoabele, domnule... Un glonţ! Asta era. Un glonţ rece şi înfiorător care te făcea să te gîndeşti la... Păi, ce înseamnă „un glonţ”!? Sergentul Dumas să nu ştie ...

Va să zică, sergentul Dumas, coborînd din supersonicul fără aripi, se cutremură, apoi se încruntă niţel, trecînd prin faţa unuia cu şapcă în toate culorile, care se tot uita la el cam-nu-ştiu-cum, parcă mirat, parcă încîntat că nu i se pune la dispoziţie. Ce individ! O fi de la Cinematografie sau de la Tele...

— Ei şi, ce o fi vrînd? Să mă duc eu la domnişoara Jaqueline fără ţinută de gală?!

Îşi potrivi cu demnitate profesională şi eleganţă de muşchetar circumferinţa de lac „şamoa” a cen- turii pe ecuatorul emisferei ventrale şi — plin de indiferenţă faţă de unele elemente funcţionăreşti nedelicate — se îndreptă spre ieşirea din stînga, singura nenumerotată.

Refuză cu un gest de suverană distincţie oficiile ghidului şi ca unul care ar mai fi umblat pe acolo de atîtea ori — se îndreptă spre staţia tramvaielor cu cai (în total — scria în Guide Bleu — două sau trei, după sezon).

Totuşi, citi, spre deplină încredinţare, pe placa albastră, dedesubtul unei săgeţi roşii îndreptate spre sud-vest: ***EXANIA 19.*** Apoi plăti, fără să clipească, în hîrtii de o sută, un loc la „imperială”. Se mai făcu a nu observa zîmbetul de îngrijorare a starostelui de drum, în timp ce, arcuind sub el scara de lemn, escalada biruitor rampa superioară, dar, plin de atenţii deferente, îşi oferi imediat locul unei doamne mignone şi foarte elegante, care, în spatele lui, voia să admire (în preţul biletului) şi natura.

Pe drum zîmbi afirmativ în şapte limbi străine, cu privire la frumuseţile peisajului de nedescris, iar la staţia de frontieră se grăbi să coboare printre primii ca să poată oferi de aici — cu respect — sprijinul său unor doamne robuste, avînd dificultăţi la escaladarea balustradei imperialei.

Mai departe, încărcat de bagaje care nu erau ale lui, sergentul Dumas, din brigada sedentară nr. 73, ajunse şi în clădirea vămii, unde se instală, cel din urmă, pe un capăt de bancă, aşteptîndu-şi rîndul la control.

EXANIA 19, deşi se întorcea numai pînă la secolul XIX, era una dintre cele mai moderne şi vizitate ***conservaţii*** retrotemporale ale secolului XXII.

De fapt, succesul ei, mondialul ei succes, se datora nu atît marilor revoluţii tehnico-politico-sociale ale secolului XIX, cît

inimii romantico-poetico-eroico- patetice, plină de vitalitate şi convingere, de sublim şi ridicol care fusese a aceluiaşi secol.

Doctorii (în medicină), o recomandau pentru toate variantele ***spleen***-ului şi asteniei; dar toată lumea cultă era convinsă că o cură de romantism autentic la ***Exania 19*** avea efecte salutare asupra tuturor maladiilor sufleteşti: de la blazarea prematură la supra- realism şi de la delirul cibernetic la inspiraţia artistică — oricît de scump ar fi costat ziua de viaţă în acest loc al timpului static.

Vameşii — curtenitori şi amabili de altfel — exercitau un control foarte riguros înainte de acordarea ultimei vize de intrare.

Toate obiectele şi bunurile aparţinînd civilizaţiei secolelor XX, XXI, XXII şi viitoare trebuiau declarate şi depuse în păstrarea depozitului de tranzit al vămii.

Oaspeţii erau apoi conduşi la primul magazin universal al staţiunii, de unde îşi puteau procura ultra- modernismele secolului: gramofoane, eu uriaşele lor pîlnii festonate roz sau bleu sau lila, aparate de daguerotipie, becuri Edison şi zvelte lumînări de sper- manţet, lămpi cu veritabil ulei de rapiţă, sau: lor- nioane, brelocuri, evantaie şi atît de preţioasele sticluţe cu săruri; mătăsuri de mătase, lîneturi de lînă şi veritabile postavuri...

Plecarea către diversele puncte interioare era asigurată graţie atît de serioasei companii C.F. Stephen- son-Rackett, de trei ori pe zi, cu peste 30 km pe oră!

Sergentul Dumas trecuse aproape nevămuit. Ba, unul dintre funcţionarii gării „Denis Papin” îl întrebase dacă a venit acolo pentru angajare. Oferta l-a măgulit nespus (observase el de la început că avea de-a face cu funcţionari serioşi!), dar chibzui să amîne pe după pensie sau... dacă i s-o întîmpla ceva cu povestea asta care-i intrase lui în cap!

Acum avea alte treburi, fapt pentru care îşi mai verifică o dată ţinuta de gală şi mustaţa vertical- ascendentă în faţa unei vitrine „deuxième-empire”.

Vila domnişoarei Jaqueline Evariste o descoperi singur. În faţa uşii de intrare îşi spuse că era mai prudent să apese respectuos pe butonul soneriei electrice (cu clopoţel Bell şi pile Leclanché) decît să atragă atenţia scuturînd de zăbala leului de bronz învechit

3

— De cum v-am revăzut, permiteţi-mi să afirm cu respect, domnişoară Jaqueline — mi-am zis că secolul XIX vă prinde... vă prinde foarte bine.

— ...

— Cum să vă spun? Pentru că, după cum îmi făcusem eu planul meu... eu am venit... vă prinde de minune moda, domnişoară Jaqueline! Ziceam... Am venit că aici nu intră ştirile noi şi dumneavoastră nu ştiţi că...

— ...

— Nu vreţi să mă ajutaţi domnişoară Jaqueline, aşa, în conversaţie... Domnul Derry a murit! A fost omorît, domnişoară Jaqueline. Ancheta...

— S-a şi terminat. Cibernetic!

— Mulţumesc... Aţi ştiut! Îmi pare rău... Va să zică eu ...

— Spune-mi, Dumas, de ce ai venit?

— Păi, mi-am adus aminte de o vorbă de la repauzatul Narbon... V-am mai spus-o, mi se pare. Zicea el: „Dumas, cînd într-o ***afacere*** probele şi alibiurile sînt ***absolut*** perfecte, să ştii că ceva ...” Chiar aşa, domnişoară Jaqueline! Ceva e suspect. Ori dacă am stat eu şi m-am gîndit mult (antenele verticale ale mustăţilor începură să-i vibreze), aici lucrurile s-au terminat chiar aşa.

— Absolut perfect!

— Adică, eu fiind de gardă la postul V 314 (ştiţi dumneavoastră, de vreo zece ani) „cazul” s-a întîm- plat pe raza mea şi m-am pomenit întrebat în tot felul. Căci eu şi înaintasem Cartela-Raport, perforată la pătrăţelul „nimica de semnalat” cum poate cunoaşteţi că făceam de atîţia ani, şi nu a fost nici-odată să nu fie cum spuneam. De unde era să ştiu că s-a întîmplat, dacă domnul Derry mă sunase numai cu un ceas mai înainte să-i cumpăr pachetul lui de ţigări „Naturale” cu filtru! Asta îmi plăcea mie la el. Întotdeauna îmi spunea: ***„Oncledumas*** vezi să nu fie de la automat”. Voia numai din cele date cu „mînă de om”. Eu mă duceam pînă la marginea

postului cu toată dragostea. Ştiţi dumneavoastră, mai e acolo o tutungerie adevărată ...

La un sfert de ceas i-am adus pachetul. Şi mai avea domnul Derry una bună, că zicea: „Lasă restul pe altă dată”. Şi eu de unde să ştiu că s-a mai întîmplat ceva! Am completat raportul, ca să-l am de cu vreme şi gata. Toate astea le-am „relatat” eu şefilor şi le-au trecut ei şi în raportul lor, dar îmi păreau tare nemulţumiţi că nu băgasem de seamă mai multe, şi nimica despre... roboţii lui domnul Derry.

— Se spune ci-ber-no-freni, Dumas!

— Se spune, domnişoară Jaqueline, da’ cum nu li s-a tot spus! Pînă la urmă, nu tot roboţi se cheamă că sînt?

...Cum spuneam, „cazul” fiind în raza mea şi eu în post... De ce mă priviţi ***aşa***, domnişoară Jaqueline? Se cheamă că eram în post, nu?

Ştiţi cum e legea, lege — a trebuit să văd şi să iscălesc şi eu raportul final de anchetă ***cuproprio- manum*** cum se prevede... Şi asta tot de la repau- zatul Narbon o ştiu. Atunci mă pomenesc eu deodată că zic: „Ehei!” Tot o vorbă... Că poate asta m-a luminat pe mine: „Ehei!” Că domnu Derry îmi era tare simpatic... şi dumneavoastră, domnişoară Jaqueline — permiteţi cu respect! După care m-am gîndit eu că nu puteţi să ştiţi aicea nimica şi ar fi bine să vă aduc... copia aceasta... Adică: „Raport final asupra”... Dar dacă văd că ştiţi, eu...

— Nu ştiu nimic de raportul final, Dumas.

— Nu? Atunci poate că-i bine!

— Dar şefii dumitale ştiu de... copie?

— O asemenea întrebare! domnişoară Jaqueline, dacă permiteţi... ***Nu ştiu!*** că la sergenţii din posturi nu se dau. Ia, am şi eu un... cum ziceaţi? Ci-ber-no-fren.

Domnişoara Jaqueline zîmbi un pic şi asta îi plăcu foarte mult sergentului Dumas. Zîmbi şi el un pic în timp ce-şi aducea antena dreaptă a mustăţii detectoare de mistere în relaţie perpendiculară cu partiţia stîngă.

— Tom Ricas a trecut în ziua aceea pe la Derry?

— De asta nu am cunoştinţă, domnişoară. Atît că aş fi vrut să vă fac şi serviciul acesta, da’...

Domnişoara Jaqueline Evariste zîmbi iar rotunjind ochii sergentului din brigada sedentară...

— Acuma, eu...

— Tu, ce, oncle Dumas?
— „Lipsa nemotivată din post...”
— V 314. Brigada...

— Exact!

— Perfect!

— Dacă spuneţi dumneavoastră domnişoară Jaqueline ... De unde rezultă că eu, dacă permiteţi, ce să fac?

— De unde rezultă că sergentul Dumas se va duce îndată la postul...

— V 314?

— Iar la ora 16,30, ca de obicei, se va duce la...

— Tutungerie! Domnişoară Jaqueline, asta e culmea! Chiar aşa s-au petrecut faptele.

— Dumas ...

— Nu azi, domnişoară Jaqueline! Îmi pare rău! Nu! Chiar a doua zi după... ***crimă.***

— Şi?

— Şi jur că nu mi s-a părut! Cînd i-am spus: „Un pachet «Naturale» cu filtru” a făcut nişte ochi!

— Era aceeaşi vînzătoare, Dumas?

— Era. Dar nu mai este.

— De cînd?

— De imediat ***după...***

— Şi pachetul? Îl ai?

— Natural! Că l-am plătit! Numai că, să vedeţi, eu unul cînd sînt în post umblu ***cu mănuşi...***

— Perfect!

— Dumneaei mi l-a dat cu...

— ***...mînă de om.***

— Chiar aşa. Dar să ştiţi, domnişoară Jaqueline, că eu mai am încă un pachet de „Naturale” cu filtru!

— Perfect!

— Pachetul pe care l-am cumpărat lui domnu Derry. ***Original...*** Ştiţi, „cazul” fiind în raza mea, a trebuit să iau parte şi la „constatarea domiciliară”. Şeful a zis: „Hm!” Apoi: „E neînceput. Nu-i inte-

resant!” Eu am zis: „Dacă nu-i interesant, să-l fu- mez eu”. Şeful: „Nu, sergent! Locuinţa şi toate obiectele trebuie să rămînă intacte şi la locul lor”. Parcă nu cunoşteam eu regulamentul… Mormăi: „…rămînă” (ca un sergent ce eram) şi las pachetul la locul lui.

— Atunci?! …

— Asta e! Că eu tot „Naturale” cu filtru obiş- nuiesc…

— Nu te mai întreb: şi?…

— Păi, se putea, domnişoară Jaqueline? O ultimă amintire de la domnu Derry!… Pe care nici măcar nu rămîn amprente!

— Tot bătrînul Narbon…

— Tot, domnişoară Jaqueline… Acum să facem noi o mică socoteală. Pusese mîna pe el: vînzătoarea, (eu, nu mai zic, că eu cu mănuşi), domnu Derry, că doar cu mîna mea l-am pus în mîna lui şi îl mai pipăise şi domnul şef al anchetei! Da’naintea lui — dacă am văzut eu bine, şi am văzut! — chiar şi înaintea mea, mai încercase unu care era numai subşef. Asta e…

— Şi la urmă iar tu.

— Cu mănuşi, dacă permiteţi.. .

Ajung cu el acasă. Mă uit eu la aparat — nici un pic de amprentă! Hai la tutungerie. Mai iau un pachet…

— Hai cu el acasă .. .

— Ce să vezi, frumuseţe de amprente. Pusese mîna tutungiţa…

— Că tu, cu mănuşi…

— Şi zic: Asta nu-i lucru curat. Hai cu el la domnişoara Jaqueline, nu?

— Da!

4

Jaqueline, pierdută în adîncurile abisale ale fotoliului victorian, nu ştia încă ce hotărîre luase. Asta i se întîmpla cu regularitate atunci cînd hotărîrea era luată dinainte.

Aşa sau altfel, raportul final tot trebuie să-l citească atent, oricît de lung şi de oficial ar fi fost el şi oricît de impardonabilă impietatea conţinutului său atomo-electronic asupra unui secol naiv ca Exania 19, în care atomul — fiind într-adevăr „a-tom” — era o noţiune proaspătă, pe cît de paşnică, tot pe atît de neexplozivă, demnă de toată lauda.

Descriind aerian voluta unei spirale, cu o mişcare abilă şi leneşă, însoţită de o distinsă şi nostalgică bătaie de aripă a mînecii, ***Lady Hamilton*** aşeză evantaiul de ivoriu încrustat cu zeci de mici rubine, diamante şi smaralde, perfect sintetice (altfel s-ar fi aflat la British-Museum) pe măsuţa (desigur şi ea victoriană) de alături, între un Byron („La Misolonghi”) şi un Lamartine („Candidat la preşedinţie”), legaţi în piele de Cordoba, pare-se autentică.

Aşadar:

Miercuri 15, la ora 17 şi 31 de minute, panto- computerul central al poliţiei cibernetice de pază domiciliară (adică: PCC al PCPD) este apelat prin canalul „nenorocire” şi conducta „crimă” dc către Harry B, cibernofrenul casei Funk, rondul 32, caroul S 310.

Remarcă: Apelul nu venea de la gardianul din post (V 314).

La 17,35 (după trei minute şi cincizeci de secunde!) soseşte „la faţa locului” pe perna de aer, grupa de-

tectivilor de serviciu, vii şi automaţi, condusă de inspectorul (cl. II) Clauss şi subinspectorul A.A. Adolf Anatol (cl. IV) împreună cu toată aparatura de specialitate ciberno-detectivă a secolului XXII. În acelaşi minut al acţiunii este descoperit, în sala de gimnastică şi masaj a locuinţei, cadavrul inginerului freno-cibernist Derry Funk, iar pe parcursul minutului următor se determină atît cauza cît şi momentul morţii sale.

Derry Funk fusese electrocutat, ca urmare a unui scurtcircuit la borna automatului de box. Moartea, stabilită prin metoda cardio-izotopică, survenise, aproape instantaneu, intensitatea curentului fatal fiind 7000 V pe durata de 129 de secunde.

Între timp fotolaserele, declanşate automat de pantocomputerul central al poliţiei chiar în secunda alarmei, filmaseră atît interiorul cît şi împrejurimile locuinţei. Filmul developat concomitent şi analizat de Cebefeul* **detectiv (seria Ac, Nr. 15.02.09) indica fără dubiu că nici o persoană vie sau auto**mată — în afară de inginerul Funk şi cei ai locuinţei lui — nu se afla atunci în casă, ori în împrejurimi şi — bineînţeles — nimeni nu intrase, nici nu ieşise.

Ipoteza unei neglijenţe oarecare din partea inginerului se excludea evident prin faptul că automatul de box era condus şi supravegheat tot de Harry B, cebefeu livrat şi garantat printr-o asigurare pe viaţă de către consorţiul AND. (Era o specialitate a firmei AND să-şi boteze cebefeurile domestice cu nume de om, ceea ce din punct de vedere ergonomic* **—** susţinea prim-consilierul psihologic al firmei — reducea cu 35% complexele de inferioritate atît ale maşinii cît şi ale omului şi întărea cu 23% spiritul de familie.)

De aceea, concluzia primei anchete, încheiate la ora 17,43 (după efectuarea analizei magneto-programului domestic pe ziua de miercuri 15 al lui Harry B) stabilea indubitabila vinovăţie a acestuia şi obligaţia firmei AND — ca urmare a prevederilor exprese din contractul de asigurare — de a opera în termen de trei zile rambursarea către familia Funk a contra-valorii actualizate a unei vieţi de inginer cibernist necăsătorit şi sportiv, ceea ce, după evaluarea numeratorului axiologic al Curţii Supreme însemna — în radium-valută — suma de:

---

* Denumire populară (de la C B F) în sec. XXII pentru cibernofreni, cei mai moderni roboţi de pe atunci.
* Ergonomie: Ştiinţa raporturilor om-maşină.

** $1{,}731P.V + 0{,}221M - 0{,}032S - \frac{W}{5}$, NI

în care, conform standardelor în vigoare: P = greutatea corporală nudă a persoanei asigurate, exprimată în miligrame; V = vîrsta ei, în minute; M = media la examenele de maturitate, licenţă, doctorat etc. În miimi de puncte; S = timpul petrecut în sanatorii, în secunde, şi W = valoarea celorlalte asigurări pe viaţă în NI scadente ca urmare a decesului.

Înlocuind literele din formula oficială cu datele numerice corespunzătoare lui Derry, Jaqueline încerca să calculeze în minte totalul sumei pe care AND trebuia să o achite... ,,beneficiarilor”.

Poate de aceea, poate ameţită de imensitatea rezultatului, nu auzea ciocăniturile de la intrare, nici ţîrîitul insistent al clopoţelului Bell, care se alternau de cîteva minute, trecînd impertinente prin catifelele duble ale salonaşului victorian.

Poate, se mai gîndea Jaqueline, că o asemenea sumă astronomică depăşea cu mult posibilităţile financiare ale AND-ului chiar ţinînd seama de propria lui asigurare la DNA, şi de aceea AND ar putea să incerce o manevră fie prin KWD ori FIB interesînd şi holdingul DNA... „Oricum — îşi spunea ridicîndu-se şi mergînd către uşa de la intrare — pînă la termenul de trei zile nu mai erau decît trei ore... Dacă nu şi mai puţin.”

5

Unu... doi... Unu: Harry B provoacă, la ora 16 şi 38 de minute, moartea inginerului Derry Funk deşi acesta se afla sub protecţia sa.

Doi: Tot Harry B abia la ora 17 şi 31 de minute apelează poliţia automată, indicînd clar: CRIMĂ.

Autodenunţare?

Pe jumătate?!

Unu ... Doi...

** Nuclei Internaţionali, monedă constantă şi universal convertibilă în sec. XXII.

Harry nu putea fi atît de prost, încît să-şi închipuie că precizînd el însuşi „crima” poliţia nu-l v-a descoperi ca autor al ei! (Atît originea cît şi antecedentele lui îl recomandau ca pe un cebefeu cu inteligenţă de gradul 10.)

Harry fusese deci perfect conştient că va fi descoperit cînd apelase poliţia. Autodenunţarea era completă, autentică, nu „pe jumătate”.

Unu:... Doi:... Totuşi numeratorul expert în psihologia automatelor — excelent poliţist în atîtea anterioare ocazii — nu semnala acum nici o contradicţie între 1 şi 2!

Gars întrebă din nou. Răspunsul reveni categoric: Compusa 1, 2 compatibilă! Inspectorul, nervos, tortura în pumnul strîns imprimatul cu afirmaţia nume- ratorului psihologic.

Şi doar era invenţia lui! Cel puţin în cea mai mare parte. Niciodată, pînă aici, nu fusese în opoziţie cu propria sa creaţie. Concluziile maşinii i se păruseră întotdeauna bine simţite şi perfect judecate, de parcă ar fi trecut prin sufletul lui. Şi nici nu era de mirare...

Unu:... Doi:... Tocmai acum să survină un asemenea dezacord! Cînd pregătea un prototip special pentru aplicarea avansată a psihologiei industriale prin înlocuirea, nu numai a creierului, dar şi a inimii directorilor de întreprinderi, care nu voiau să fie şi trebuiau să pară a fi de binefacere.

...E adevărat că, încă şi astăzi, în cazurile de omucidere săvîrşite de roboţii cei mai moderni, crizele de conştiinţă erau neglijate în calcule, deoarece probabilitatea unor asemenea circuite parazitare — chiar în creierul cu tranzistori transuranieni — era practic inexistentă sau numai aparentă.

Adevărat! Dar — insuportabil — un-doiul ciocanului se îndărătnicea să-i bată în cap:

Unu: La ora 16,38 Harry B...

Doi: La ora 17,31 tot Harry. Dar...

Gars se opreşte brusc din mers. Rămîne cîteva clipe ca la pîndă, apoi se aşează grijuliu pe scaun în faţa bi-
roului. Găseşte — după oarecare căutare — creion, hîrtie... Le priveşte, ca şi cum le-ar mulţumi că se află pe lume şi aplecat, cu rîvnă, începe să scrie binişor, cifră după cifră, rotunjindu-şi buzele şi clipind admirativ fără nici o jenă faţă de toate calculatoarele electronice de pe faţa lumii (peste un an se ştia că vor egala populaţia planetei) dintre care cel puţin zece erau

lîngă el, ori prin buzunarele lui — sub formă simplă sau combinată: bar-computer, recamier-calculator, numerator-brichetă, batistă, verighetă, breloc, capsă, nasture... Antichităţi de ultimă modă pe soclu calculator... Cele mai multe erau mostre de reclamă ale diverselor firme constructoare; altele, de la divenşi vînzători ambulanţi pe care nu-i putea refuza; unele, escrocherii, mici — dar eu mari idei; altele, prototipuri ale fostelor sau viitoarelor sale invenţii... Construcţia de calculatoare devenea tot mai mult o industrie casnică dintre cele mai accesibile.

Pe faţa lui Gars încordarea îşi schimbă expresia. Uşor lăsat pe spate priveşte nostalgic cifrele inegale pe care le scrisese în pantă ascendentă, cu chibzuinţă şi oboseală de elev sîrguincios: 17.31—

16.38

= 93

Repetă silabisind: opt din unu nu se poate! Opt din unsprezece fac trei. Aşa ... Deci: 16,38 scăzut din 17,31 fac 93! Bun! Apoi se apleacă din nou peste foaia de hîrtie şi rămîne aşa îndelung, tot silabisind... Cifrele, cam strîmbe şi nesigure în contur, naive, par chiar strădania unei mîini de copil.

„Am scris ca un copil... Ca un copil...” De atunci nu mai scrisese cifre, poate, niciodată. Noile şi mai noile calculatoare îl scutiseră.

Îşi priveşte mîna cu bucurie. „Ai rămas copil, mînă! Tu eşti încă un copil... Ce frumos ştii să scrii! Nici un 1, nici un trei nu e la fel cu celălalt... Protest împotriva abstractului, al originalităţii contra standardului... Cîţi pictori iluştri nu mi te-ar rîvni, nu mi te-ar plăti să te aibă...”

Bine, dar nu fac nouăzeci şi trei! Totdeauna se încurca aici! De atunci, de pe vremea furiei împotriva profesoarei care, după ce îl învăţase atîtea lucruri adevărate, demne de iubire şi crezare, se porni să-l mintă cu vorbe multe şi fără înţeles despre „sistemul zecimal” şi cel „sexazecimal”, pe care nici nu-l putea pronunţa ...

Dar ce criză subită de romantism! Gen Exania 19! Exania 19? Se poate... Dar de la ora 16,38 pînă la 17,31, dacă nu sînt 93, în orice caz sînt 53 de minute”... (Gars ştia asta. Aflase ceva mai devreme... Dar calculul nu-l refăcuse ca să afle, ci ca să creadă.)

— Cincizeci şi trei de minute!

Aproape un ceas! Enorm! Orice „calculator”, orice Harry A sau B — nu are importanţă — ar fi reacţionat mai repede. Adică: incomparabil mai repede. Sau nu ar fi reacţionat de loc!

Nici măcar urmele crimei nu erau şterse. Era imposibil ca ***cineva cibernetic*** să fi reacţionat de maniera aceasta stupidă pînă la absurd sau invers, după vreun program. După oricare program „raţional” imaginabil. După raţiune...

Atunci? De unde iraţionalul? După ce a reacţionat Harry B?

Gars calculează cu încăpăţînare.

La început scoate micronumeratorul brichetă, cu un gest de neîncredere, dar după ce îşi aprinde ţigara
(nu atît de dorul ţigării cît din delicateţe) renunţă la serviciile lui şi întinde din nou mîna după hîrtie şi creion.

Acoperi o faţă, apoi alta scriind din ce în ce mai repede, mai egal, mai rotund, mai „frumos”, mai ***geometric...*** Sublinie rezultatul apăsat, sfîşiind hîr- tia: 53=20.

OM

La scara de transformare: ————————————

MAŞINĂ CIBERNETICĂ

cele 53 de minute echivalau cu douăzeci de zile; Cele douăzeci de zile care i-au trebuit conştiinţei lui Raskolnikov ca să genereze complexul sufletesc al autodenunţării.

După moartea inginerului Derry Funk, cibernofre- nul Harry B rezonase cincizeci şi trei de minute, un proces intern de autocritică pe care un om l-ar fi trăit abia într-un timp de 500 de ori mai lung... Da! Era evident! Harry B nu chemase poliţia din cauză că aşa fusese programat. O chemase sub imperiul

unor remuşcări electronice care se născuseră în el însuşi, crescînd, în cele cincizeci şi trei de minute pînă la irezistibil.

Remuşcări electronice! Absurd! inspectore. Nici în tranzistorii transuranieni nu se nasc circuite psiho- stimulative în cantitate... „Atunci, de ce am spus ***evident?*** Eu, care spun tuturor, chiar şi Existenţei ***probabil.*** Dar probabilului? Probabilitatea probabilităţii este evidentă... Asta aşa, ca o gimnastică pentru silueta minţii! Nu există decît probabil. De ce spusese totuşi ***evident?*** Un lapsus? Un accident?”

Îl durea capul. O durere care... îi amintea ceva: laboratorul de experienţe cu unde telepatice? Goni gîndul.

6

— Domnul chestor-general! Ce mare bucurie! Ce mare favoare îmi face Excelenta Voastră acordîn- du-mi onoarea acestei vizite .. .

Reverenţa Jaquelinei ar fi stîrnit invidia oricărui monarh.

— Stimată doamnă... cetăţeană, onoarea este...

— Vă rog din suflet, Excelenţă, să mă iertaţi dacă — poate — aţi aşteptat... Dar fata în casă este singurul privilegiu al secolului nostru pe care nu ştiu cum să-l apreciez. Sînt fericită, fe-ri-ci-tă, Excelenţă, de vizita dumneavoastră, desigur, aveţi autorizaţia legală a guvernatorului... O nu, nu era nevoie! Eram sigură. Dar poftiţi! Poftiţi, vă rog... ***Vă rog,*** intraţi, Excelenţă...

— ***Cetăţene!***

— Oh! Iertaţi-mă, locuinţa mea este în stil victorian.

— Totuşi, dumneavoastră: Lady Hamilton!

— Pentru întregirea secolului...

— Privindu-vă, îmi spun — distinsă doamnă — cetăţeană, că nu numai pentru acest motiv. Sînteţi chiar divina Lady Hamilton! Regret că nu pot fi inegalabilul Nelson.

— ...

— E un defect pe care sper să nu mi-l reproşaţi cînd vă voi spune — oficial — că aparatele de radio- recepţie-transmisie, mai ales sub forma lor „micro” şi „milimicro” sau variantele „psicho” şi „telepato”, aparţin, după părerea noastră, unor secole viitoare...

— Aproape sigur...

— Şi... în consecinţă, sînt complet interzise în Exania 19.

— Desigur, Excelenţă! Desigur că sînt interzise! de altfel ca şi toate aparatele de radio-gonio cu care le-aţi detectat... Nu?

— ...?!

— Ori, în Exania 19 toţi cetăţenii sînt — ***conform legii*** — egali în faţa aceleiaşi legi. E un deliciu, o în- cîntare care îmi place mult, infinit mai mult decît fata în casă pe care, cu atîta amabilitate şi discreţie, mi-aţi trimis-o zilele trecute, chiar fără să v-o fi cerut...

— Domnişoară Evariste, cred că uiţi calitatea mea ***oficială!***

— Sau, nu uit pe nici una dintre ele, domnule Matton!

Jaqueline însoţise cuvintele de un zîmbet atît de candid, de pur, încît chestorul-general al Exaniei 19 îşi spunea că secunda hotărîtoare venise mult mai devreme decît o calculase el. Se întreba dacă nu cumva a clipit şi se asigura că zîmbea degajat şi onorabil. Totuşi, aprecia că ar fi mai bine să tacă. Nu prea mult (ar fi fost dezastruos!). Atît cît ar fi obligat-o probabil pe Jaqueline să continue.

— Te asigur că sînt admirabile. Da, admirabile, domnule general...

Zîmbetul „onorabil” al inspectorului căpătă o nuanţă natural flatată, dar părea mai puţin degajat.

— ...şi mai ales compatibile, domnule chestor...

— Cu epoca, desigur, ***lady*** Jaqueline!

— Chiar cu mai multe, sir... Oricum, va fi un proces de contravenţie foarte interesant, cel puţin ***„epo-***
cal”. Dacă ar fi să vă ginditi numai la Agenţia TAT... marele maestru în reclame negative (ca să nu-i citām pe răuvoitori care spun „şantaje”).

Chestorul-general îşi spuse că era momentul să-şi reconsidere zîmbetul onorabil — care ar fi putut deveni ridicol, după ce fusese stupid, înlocuindu-l prin altul, dacă nu complice, oricum, mai familiar.

— Pentru că vorbim de „calităţi”, Jaqueline, Byron ţi-a plăcut întotdeauna? E şi poetul meu preferat...

Descriind (cu mîini abile, albe şi leneşe) două volute ale unor spirale spaţiale, Jaqueline îi oferi cartea, reţinîndu-şi evantaiul, pe care îl închise tot cu lene, tot cu graţie şi abilitate ...

— Întotdeauna?

Chestorul îi mulţumi afabil. Deschise la întîmplare, ţinînd palma dreaptă pe una din pagini, gata să o întoarcă, nepăsător, cu vîrful unui deget... Mînă şi degete burgheze, late şi cărnoase, cu inele adincite în moliciunea lor. Un inel cu un rubin mare...

Evantaiul de ivoriu (cu rubine mici) se întredeschise uşor. Abia perceptibil (sau chiar imperceptibil). Poate că degetele Jaquelinei Evariste nici nu se mişcaseră .. .

Chestorul-general citea atent. Poate se făcea doar...

— La fel şi... Derry îl prefera pe Byron?

Evantaiul s-a închis ceva mai repede de cum fusese întredeschis? Sau numai i s-a părut? Oricum, vocea Jaquelinei nu se schimbase.

— Ştiu numai că Derry nu era un romantic.

— Chiar dacă prefera Exania 19?... Şi, chiar dacă era atît de singur pe lume? ***Singur pe lume...*** Foarte romantic! Prea romantic! Un om solitar şi generos! Nici o rudă mai apropiată ... Doar un prieten intim ... Familia lui... E cam mult de atunci. Mult, dar nici azi nu se cunosc adevăratele cauze ale accidentului. Desigur ***nimeni*** nu le cunoaşte! Avionul — un omniplan — era al familiei.

— Un Play 9 — dacă nu mă înşel...

— ...se pare că pilota un frate sau jumătate frate, ceva cam încurcat... Dar frate tot era într-un fel cu Derry... Cu un Derry foarte, foarte tînăr şi foarte, foarte îndrăgostit...

— Dacă aţi obosit pot continua eu...

— Oricum ar fi fost, rămîne un miracol necunoscut al secolului nostru...

— XXII!

— ...cum a reuşit Derry să se salveze! Singur, din valurile unui ocean înfuriat. Două sute de kilometri! Ce a povestit se poate crede, dar nu se poate admite... De aceea am preferat să continui eu...

Acum sînt sigur că îi plăcea Byron. Acelaşi stil! Aceeaşi manieră! Acelaşi gen! Ascultă ce versuri frumoase, nemuritoare ţi-ar fi scris, dacă ar fi scris versuri:

„Te iubesc, Jaqueline, te iubesc”.

Se găsesc şi în Byron! Noi... Eu le-am găsit în răspunsul unui calculator analogic sentimental în care l-am modelat pe inginerul Derry Funk şi l-am întrebat apoi ce ţi-ar fi scris, dacă ţi-ar fi scris, în ziua morţii lui...

— E tot?...

Evantaiul tremură abia.

— Mai era ceva. Nu chiar o poezie...

Evantaiul cade pe covor.

Amabil şi surîzător, Matton se apleacă să-l ridice, întîlneşte degetele reci ale Jaquelinei. Simte o uşoară apăsare, ca o strîngere delicată de mînă.

Ce spunea Jaqueline?…

O ceaţă plăcută îl învălue… Un zîmbet vag… O imagine translucidă… Derry?… Vrea să facă un efort şi nu-l poate face. Nu el. El…

Pe măsuţa victoriană se află o carte frumos legată în piele de Cordoba, vişinie… Probabil o ediţie de lux. Byron?! La Miso… Miso …

Dar despre ce… despre ce…

Un clopoţel. Da. E un clopoţel. Se aude un ţîrîit de sonerie… Dar atît de vag şi de îndepărtat…

— E foarte cald astăzi, domnule chestor-general… Jaqueline surîde încîntător, agitînd elegant şi leneş un evantai adorabil, incrustat cu zeci de mici rubine, diamante şi smaralde, peste chipul palid al unei lady Hamilton autentice.

Totuşi, clopoţelul pare să fie aievea. Îl simţea cum i se zbate în ureche… Ar vrea să spună ceva deosebit, dar ştie că nu va fi în stare, că nu va putea lega două vorbe. E mai bine să plece. Totul e atît de confuz… De fapt totul depinde de Jaqueline… Dar ea nu-i spunea nimic. În picioare, îl privea şi surîdea graţios.

Se înclină şi încercă să murmure ceva.

Nu, nimeni nu sunase la uşă. În orice caz, nimeni nu era acolo… Natural. Totul era foarte natural. Fusese o vizită atît de agreabilă!

— A fost poştaşul — spuse Jaqueline, descoperind pe balustrada scării ultimul număr din „Curierul Ex- secolului XIX”.

O-ma-giile me… stim… doamnă.

— A Excelenţei Voastre supusă cetăţeană!

Gars apăsă comanda radio-spikerului. Formă succesiv: numărul, codul, cifrul. Dar, înainte de a primi confirmarea legăturii, închise aparatul.

O aprehensiune îi bîzîia în creier, vag şi insistent. Parcă hotărîse ceva important, foarte importat — şi nu mai ştia... Chemată, din minte, nu-i mai răspundea decît amintirea că hotărîse ceva: „Aşadar, lobul cerebral şi bossele **Cα** funcţionează normal. Dar celelalte? Ce se întîmpla cu celelalte?!”

Scoase portţigaretul calculator (echivalent a 550 lobi cerebrali normali) şi, deplasînd cu vîrful unghiei un minuscul dinte al unei minuscule rigle, introduse o serie de date personale referitoare la propriile cir- cumvoluţiuni cerebrale, apoi aşteptă o clipă, după care citi în clar textul pe capacul devenit fosforescent: ***Intoxicaţie telepato-hibridă tip B_1. Antidot: Pa- tozon 2, doze de 0,1 mg. Dacă...***

Stopă răspunsul.

„Hibridă! Deocamdată toate sînt hibride. Important e, dacă nu cumva am greşit datele personale introduse în calculator. În starea asta, cu toate bossele peste **Cα** afectate ar fi o greşeală probabilă.”

Trebuia să se descurce de urgenţă numai cu jumătatea de minte, pe care tot — probabil — mai era stă- pîn. De urgenţă, altfel va surveni schizofrenia temporară! Un masaj cu unde sub-micro a bosselor blocate? Categoric, nu! Nimic mai expus pirateriei moderne decît undele.

Ochii şi oglinda parabolică rămîneau, probabil, singura soluţie cu şanse...

Peste cîteva clipe, Gars, în faţa oglinzii, îşi sfredelea ochii cu privirea, într-o încordare dementă, hipnotică.

Broboane de sudoare îi năpădiră fruntea, tîmplele, ceafa... Îşi auzea sîngele în timpane zvîcnind violent. Apoi mai încet... mai încet... apoi o linişte deplină. Autorexia!

Se cufundă în propriii lui irişi, întreg, prin toate razele care-i porneau din ochi, fascicule psicho-dirijate. Îşi văzu creierul apărînd în cercul unui iris, crescînd imens, cuprinzînd tot spaţiul. Şi pe el însuşi.

Privea, cerceta o uriaşă, o cosmică maşină cu infinite agregate, circuite, reţele, relee. O verifica atent, cu laserii

ochilor, piesă cu piesă. Refăcea legăturile slăbite, rupte, ca un mecanic cosmonaut un motor în pană — sus, pe şantierul unei staţii interplanetare.

Îşi depana creierul.

...Un punct se aprinse în ochii din oglindă.

Ieşit din transă, Gars îşi şterse fruntea elegant, fără grabă.

„Asta puteau să o ştie! Dar nu o ştiu! ...Să o ***ştie*** cine?! Perfect! Despre ***cine*** fusese vorba!”

Reciti textul de pe capacul portţigaretului calculator. Trebuia să verifice. Şterse totul. Reintroduse datele personale... Aşteptă fără nervi, parcă visînd.

Răspunsul veni, desigur, altul. Anihilantul era: Patozon 4, nu 2 1 Frenoactive, probabil, diametral opuse! Acum era clar. Ar fi fost o sinucidere!

Toată admiraţia! ***Dumnealor*** sînt deştepţi! O sinucidere organizată „ştiinţific”!

Amînă comentariile. Nu putea pierde nici un minut în plus. Telepatoemisia care îi hibridiza lobii cerebrali putea reîncepe oricînd.

Gata să emită o radio-comandă către farmacia Flyn Co. & Fii — al cărui client era — se opri. „Şi cu mintea întreagă, tot prost am rămas!”

Undele radio = marea şi oceanul piraţilor din seco- lul XXII!

Peste un sfert de oră se întorcea de la Flyn Co. & Fii cu flaconul de Patozon 4 în buzunar. Şi o informaţie în plus: Patozon 2 cu totul contraindicat în cazurile tratabile cu Patozon 4 — Amnezie retrogradă — Letargii — Cazuri mortale.

„Sinucidere… Sinucidere!…”

Monologînd, compunea un număr. Apoi vorbi în radio-spiker:

— Farmacia Flyn Co. & Fii. Un flacon Patozon 2 urgent. Da! Cont Gars. Dar? Nimic! Mulţumesc. Aştept.

Deconectă şi îşi pregăti a doua doză de Pato- zon 4…

Auzi bătăi în uşa de la parter. Strigă, ca să fie auzit:

— Fantastic! Bătăi în uşă, în secolul XXII! Intră, sergent Dumas!

— Să trăiţi, cu respect, domnule inspector-gene- ral! Un raport! Scoase un plic din manşeta vestonului portocaliu.

— Un raport scris ***de mînă!*** Merită citit.

„Domnul Thomas Ricas a venit la crioînhumarea inginerului Derry F., dar de casa F. nu s-a apropiat în cele trei zile cîte au trecut de la… “

Introduse la loc hîrtia în plic.

— Dumas, ştii unde locuieşte Ricas?

— Cred că da, domnule inspector.

— Vrei să-i duci o scrisoare încă în astă-seară?

— Dacă daţi dumneavoastră dispoziţie… Că lipsa din post…

Gars se întoarse către dictograf. Ezită. Apoi scotoci două sertare, pipăi cu palmele, la întîmplare…

Dumas zîmbi umbrit de mustaţa-i triumfătoare şi, lovind din călcîie, peste regulament, scoase din cealaltă manşetă portocalie un plic cu hîrtie şi, de după urechea stingă, un capăt de creion.

— Eu, mai de modă veche, dacă permiteţi cu respect, domnule inspector.

Gars luă creionul, îl răsuci între degete, apoi netezi hîrtia, se întoarse aproape cu spatele şi, aplecat, începu să scrie cu pauze lungi şi gînditoare.

Lui Dumas i se părea că trage cu coada ochiului spre el. Începu să-şi răsucească, nepăsător, vîrful stîng al antenei detectoare de mistere...

„Dragă Tom

Îţi trimit numărul, codul şi cifrul meu de abonat la numeratorul planetar pentru informatică mondială. Releul meu s-a defectat. Întreabă NPIM-ul care sînt cele mai recente mijloace de programare şi educaţie a calculatoarelor de orice categorie.

Te rog vino personal cu răspunsul. Mulţumesc. Gars.”

. . . .

— Ce zici de asta, Harry? Ciudat inspector de poliţie, nu? I se strică instalaţiile şi nu i se repară nici în cinci minute!

Tom Ricas îi traduse scrisoarea şi adăugă unele precizări. Cibernofrenul (tot un Harry B al firmei AND) îi răspunse imediat:

— Foarte ciudat.

— Poţi verifica dacă releul lui cu NPIM este într-adevăr deranjat?

— Da. Nu este deranjat.

— Gars bănuie ceva cu privire la mine?

— Nu. Adică încă nu.

— Dar referitor la experienţele mele în domeniul programării calculatoarelor?

— Nimic. Rectific un răspuns: Releul lui Gars cu NPIM este deranjat.

— De cînd?

— De trei-patru minute.

— După trimiterea scrisorii, deci,

— Da, cu un minut.

— De ce i s-a deranjat releul?

— Încă nu pot afla.

Oricum, socoti Ricas, nu era bine să întîrzie. Făcu legătura cu NPIM şi transmise comanda cerută de Gars.

Citind răspunsul păli.

— Harry, de unde ştie numeratorul planetar că eu, Thomas Ricas, experimentez programarea voastră prin spin-indicaţie?

— Nu ştiu.

— Dar e nemaipomenit! Şi numele lui Derry Funk nici măcar nu e menţionat. Harry, dacă îţi dau unele amănunte, ai să bănui măcar de la cine a putut afla NPIM-ul...

În grabă, evitînd canalul audio, Tom Ricas introduse în memoria lui Harry B o serie de impulsuri, apoi repetă întrebarea.

— Sau de la Jaqueline Evariste sau de la alt- cineva.

— Cine ***altcineva?!***

— Un anonim,

— De ce a dat — unul sau altul — această in- formaţie la NPIM?

— Există o infinitate de probabilităţi.

Tom Ricas rămase pe gînduri. Apoi se apropie din nou de Harry.

— Dacă nu i-aş comunica lui Gars decît o parte din răspunsul NPIM-ului? Dacă nu i-aş pomeni de lucrările mele?

— Riscant! Probabil te va verifica.

— Dar despre lucrările mele de care nici NPIM- ul nu ştie, ar fi cazul să-i vorbesc?

— Cît unui prieten.

— M-ar verifica?

— Ca pe un prieten.

— În acest caz cum aş putea să-i explic tăcerea mea?

— Secretul unei teze de doctorat, sau al unei viitoare invenţii. Modestia...

— Perfect. Mulţumesc, Harry. Să vedem. În orice caz mai reflectează la afacerea asta.

— Prea puţine date.

— Uite, îţi mai spun tot ce ştiu, iar tu pune-ţi mintea la bătaie. Ricas evită din nou canalul audio. Acum, încă o dată, mulţumesc Harry şi scuzele mele că te las singur. Un prieten ca Gars nu trebuie lăsat să aştepte. Ai grijă de microscopul atomic. Pe mine mă poţi urmări pe canalul 13 A şi B... Apropo! De ce mi-a spus Gars să vin perscmal?

— Nu ştiu.

— Harry dragă, nu ştiu eu, dar tu?

— Trebuia să eviţi canalul audio. Poate.

— Drace! De ce nu l-ai evitat tu?!

— Pentru că eu nu aud... ca voi.

8

Îl descoperi pe scara de serviciu.

— Am văzut eu, de cum m-am gîndit mai bine, că înăuntru trebuia să se afle vreo Excelenţă reconstituită, dar era prea tîrziu — cînd m-am gîndit bine... Apăsasem pe buton!

— Sergent Dumas, nu te ştiam lăudăros! „Am văzut eu... “

— Nişte lucruri cu totul demodate, domnişoară Jaqueline, care l-ar face să rîdă pe cel mai învechit ciberno... fren: Cîteva urme proaspete de ghete negre cu elastic, „unele” semne pe zăbala leului de bronz, pe care palma Excelenţei Sale (care uitase că în secolul XIX asemenea fapte se făceau cu mănuşi) şi-a lăsat toate nobilele ei linii de soartă şi caracter.

— Ştii să ghiceşti în palmă, oncle Dumas? Jaqueline îi întindea o mînă. cu o palmă ce se deschidea leneş, parfumată şi ireală.

Sergentul clipi energic.

— Se poate, domnişoară Jaqueline?! În secolul XIX!

— Să zicem că am fi în al XXII-lea.

— Îmi pare rău, dar nici atunci nu pot face eu aşa ceva... Ghicitul în palmă este concesionat cu toate drepturile firmei „Oculta Nucleară”. Dar vă puteţi adresa cu toată încrederea la orice automat de ghicit electronic, cînd vă întoarceţi în secolul XXII. Se găsesc în toate gările, porturile, aeroporturile, pe bulevarde, pe străzi, pe străduţe. Introduci o fisă de 50 de cenţi pe palmă şi fişa îţi cade în cinci secunde cu destin şi caracter cu tot.

— Nu are nici un farmec! Firma asta incultă o să dea faliment!

— Ocultă — dacă permiteţi cu respect, domnişoară Jaqueline. N-o să dea! Vorbiţi din… influenţa mediului! Romantismul, asta e! Dacă aţi pleca înapoi în secolul înaintat, aţi constata — ce, parcă nu ştiţi dumneavoastră că în toate secolele, toate femeile nu pot rezista tentaţiei de a li se citi în palmă, măcar săptămînal, dacă nu de mai multe ori pe zi! Băr- baţii, la ei, procentul e cu 1,23% mai mic. În problema asta sper să am în curînd anumite dovezi sigure…

— Dumas, eu credeam că tu trăncăneşti. Dar tu eşti misterios.

— Mulţumesc, domnişoară Jaqueline, mulţumesc. Pentru un poliţist misterul e cum s-ar spune ca bretelele la pantaloni — dacă permiteţi cu respect: indispensabile. Şi „oculta” asta nu dă faliment domnişoară, că are dublă remuneraţie… O dată clientul… o dată ***noi,*** poliţia… Fondul de rulment, domnişoară pentru colecţia de amprente, asta e că alta… De unde să ştie numeratoarele-detective atîtea lucruri interesante, domnişoară, şi culte!

— Şi mă trimiţi pe mine…

— Aş! Încă o dată, domnişoară! Că n-oţi fi dumneavoastră fără nici o fişă… dinainte de romantism! Cît despre palma Excelenţei Sale, sper că „Oculta Nucleară” nu-mi va face proces de contravenţie dacă vă voi aduce cîteva modeste…

— În definitiv ca Excelenţă a secolului XIX nu intră în contractul de concesiune.

— Tocmai! Eu aş zice — judecind după unele semne — că nu ar fi chiar om rău. Ba chiar paşnic… Ca profil psihologic, o fi el şi chestor la Exania 19,
dar se arată a fi mai mult un funcţionar conştiincios, nici prea mare, nici prea mic, la vreo firmă tip secolul XXII, nici prea mare, nici prea mică.

Dar era emoţionat. Era domnişoară... Şi plin de o curiozitate amestecată cu teamă. Nu că lăsa să se vadă, nu. Da zic eu aşa ... Aş zice chiar că se simţea ameninţat în cariera lui... ***Aceea...*** nici prea mare, nici prea mică. Dar cînd a plecat de aici parcă arăta mai bine. Mai altfel... cum să spun?... Cum credeţi că arăta, domnişoară Jaqueline?

— Arăta bine!

Şi nu ştiu de ce m-a întrebat la un moment dat aşa, fără nici o legătură, de cînd sergenţii din posturi iau interogatorii...

— Dar despre o anchetă suplimentară asupra cazului „Funk” nu v-a întrebat nimic?

— Asta nu se mai poate!

— Eu, să mă iertaţi, mă gîndeam de fapt la părerea lui — dacă permiteţi cu respect.

— O nouă anchetă nu ar fi legală.

— Spunea domnu Matton? Chiar dacă ar interveni inspectorul-general Gars?

— Gars?! Poate... Dar nu văd de ce... Probele descoperite de poliţie, totul e atît de complet, de...

— Se spune că suma care trebuie rambursată familiei Funk ar depăşi cu mult posibilităţile firmei...

— Se poate să fie, dar nu poate fi un argument.

— Mai ales că familia Funk nu există. Cel puţin deocamdată...

— Deocamdată?!

— Crio-înhumare... Cine poate ştii...

— Dumas, te rog...

— Serios, domnişoară Jaqueline, firma AND — invocînd incertitudinea de 0,1 la mie găsită în prima anchetă — a cerut o reconstituire a faptelor sub supravegherea numeratorului internaţional. Asta nu se putea — legal — să nu i se admită. Conectarea s-a făcut prin staţia satelitului artificial Z 77.

Răspunsul îl aveţi pe fotografia asta, că domnul inspector Gars m-a pus şi pe mine să semnez. Mai mult aşa, de formă, că se întîmpla în raza postului meu. Jaqueline citi: „Concluzia primei anchete este bine calculată, dar numai în raport cu inteligenţa calculatoarelor poliţiste de vîrsta anului curent.

— Foarte bine! Şi Gars — sau oricare altul — dispune de pe acum de un calculator poliţist mai inteligent decît anul curent?!

— Eu zic că nu!

— Atunci?

— Atunci, el zice că da!

Jaqueline ar fi vrut să nu tresară. Lui Dumas îi plăcea cum scînteia evantaiul din zecile lui de pietricele colorate... Şi degetele prelungi ale Jaquelinei păreau a fi din toate culorile. Cînd şi-l ridică spre ochi, şi ochii păreau a i se scălda în tot felul de lumini...

— Nu văd unde ar putea fi calculatorul acesta, Dumas.

Dumas zîmbea ca un Budha prevăzut cu mustăţi telescopice.

— E, zice el, aici.

— Aici?!

— Adică aici... Indexul drept al sergentului arăta insistent unde credea inspectorul Gars că s-ar putea afla acel ultramodern calculator, păstrînd numai pentru el observaţia că domnişoara Jaqueline — atît de cultă şi inteligentă şi frumoasă — înţelesese niţel altfel.

— ...chiar aici, dacă acesta ar fi capul inspectorului general Gars şi nu al meu...

— Eşti sigur, Dumas?

— Vă mulţumesc, domnişoară Jaqueline! Am reuşit să învăţ şi de la domnul Gars cîte ceva... Deşi după repauzatul Narbon, nu mai credeam că s-ar putea să mi se întîmple mie ceva atît de modern.

— Eşti sigur, Dumas?

— E drept că e vorba de un singur cuvînt sau de două . .. Ştiu eu? Îi spune: SPININDUCŢIE.

— Spin-inducţie... Două.

— Domnişoară Jaqueline, aţi auzit dumneavoastră de asta? Eu nu, drept să spun. Şi nici nu aş fi avut nevoie — pentru fericirea mea — dacă...

Da, el, Gars — zice că da. Adică zice că dumneavoastră aţi putea să ştiţi despre asta şi că — vorba lui — „probabil” îl veţi ajuta din toată inima.

Jaqueline se juca cu evantaiul. Din cînd în cînd îi mîngîia cu degetele de toate culorile loburile de ivoriu încrustate cu rubine, cu smaralde, diamante...

Dumas tăcu şi el, de parcă n-ar fi vrut să întrerupă o conversaţie.

Cercetările oficiale s-ar fi oprit la concluziile primei anchete, urmînd ca firma AND să se descurce cum va şti numeratorul ei specializat în falimente neprevăzute, dacă inspectorul general Gars — şef al secţiei criminologice cibernetică — s-ar fi mulţumit şi el cu inteligenţa cibernofrenilor din anul cu- rent.

Cu teza lui asupra ***psiho-patologiei roboţilor moderni*** îşi asociase de curînd un autoritar şi rentabil „general” la titlul de inspector, o dată cu atribuţia excepţională de a „suplimenta” orice anchetă — chiar încheiată — asupra unei afaceri criminale în care erau implicaite calculatoare inteligente, indiferent de speţă şi familie.

Oricum, inspectorul-general se număra printre puţinele creiere naturale care ţineau să fie ceva mai mult decît la curent şi, desigur, de aceea, ***şi numai de aceea*** — surîdea Jaqueline — ordonase suplimentarea anchetei, fără nici o legătură cu cele 2105 acţiuni AND care le deţinea prin cifru atît de secret, încît nici el însuşi nu şi-l putea aminti decît din cînd în cînd.

— Dumas, poţi să spui inspectorului Gars că dorinţa mea de a-l revedea e destul de probabilă...

Cînd a sosit în Exania 19?

— Asta e „sigur" imposibil, domnişoară Jaqueline!

— Dumas, învaţă să fii şi cibernetic! De trei secole nu mai există nici ***Imposibil,*** nici ***Sigur.*** Numai ***Probabil.***

— Sigur că probabil — vorba lui Gars!

— Îi vei face tu o vizită cît se poate de discretă — una demodat de discretă — Excelenţei Sale?...

— L.V. Matton, prim-procurist al firmei AND?

— ...şi chestor-general în Exania 19.

— Probabil sigur — vă iubesc prea mult, domnişoară Jaqueline. Dar lipsa repetată şi prelungită din post...

— ... cînd e dorită chiar de inspectorul Gars...

— ...Absolut sigur, da' probabil nu întotdeauna, domnişoară Jaqueline.

9

Inspectorul Gars era un adept convins al eleganţei de avangardă ultramodernă. Exania 19, ca şi toate exaniile de altfel, nu-l interesa — extravaganţe retrograde! Venise numai pentru o chestiune de afaceri; era grăbit şi voia să fie concis şi tranşant, dar tonul şi ezitările senile ale lui Matton îl deconcertau. Începuseră chiar să-l enerveze. Ce i s-o fi întîmplat? Pînă şi expresia feţei nu mai părea aceeaşi... Ori era vreo indicaţie tactică a firmei AND, ca să obţină condiţii mai uşoare?

— Matton, te prefaci, ori te faci că te prefaci, mi-e indiferent. AND nu are ce negocia în afacerea asta, decît falimentul. Familiei Funk, ori Statului tot va trebui să-i plătească asigurarea.

— Statului numai 33,5% — echivalentul virtualelor taxe de moştenire. Ar fi mai puţin catastrofal.

— Parcă ai spune ,,mai puţin mort”! Dar să mergem, dacă vrei, pe 33,5%.

Matton oftă sincer, fără diplomaţie. Gars îl privea contrariat. Să-l compătimească, sau să-l admire? Nu s-ar fi mirat să-l vadă şi închinîndu-se.

— Din păcate, inspectore, şi această speranţă ne este adumbrită. Dacă există cumva un testament pe undeva? Nu ar mai fi nevoie să mai fie şi familie. Zice legea ţării noastre foarte înţelepte: 66,1% i se dă moştenitorului, chiar dacă nu e nici un pic de rudă cu „testatorul”.

— În primul rînd, de cînd încep afacerile cu „dacă”? În al doilea, există vreun testament?

— E tocmai ce voiam să te întreb eu, de vreme ce Jaqueline Evariste ţi-e colegă întru cele ale chimio-psihologiei.

— Chimio-frenologiei.

— Fie. Nu insist. Ştiu că nu prestezi servicii gratuit. Iar eu...

— Tu?

— Eu, nu sînt eu!

— Asta se vede. Dar tu sau ne-tu mi-e egal, cîtă vreme rămîi singura mea legătură cu AND.

— Eh! Întreţii legături cu morţii?

— Numai cu muribunzii.

— În secolul nostru e greu de făcut deosebirea. Murim cu anticipaţie, sau retroactiv? Ce părere ai? E o chestie de jurisprudenţă. Foarte interesantă...

Gars reuşi să se stăpînească. Vorbi blînd.

— Să revenim la subiect, Matton. Vreau să fiu scurt, înţelegi?

— Perfect, dar... nu ştiu de ce nu reuşeşti...

— Matton, ce-ar fi dacă AND nu ar avea de plătit nimic, nici 33,5%, nici 66,1, nici 100%. Nimic, înţelegi?

Matton reflectă îndelung, privindu-l în ochi.

— Ar fi foarte bine!

— Eşti un ... filozof! Dacă totuşi n-ai prea înţeles, aici în Exania, pot să ţi-o spun şi în clar: Cît ar oferi AND pentru asta?

— Diferenţa dintre ***mort*** şi ***muribund.***

— Matton!

— Asta poate fi oricît, dacă eu ...

— Ai fi tu! Notează: sînt singurul om din lume care vă poate găsi o astfel de soluţie, absolut le- gală. Dar — reţine! — nu mă poate obliga nimeni să o găsesc. Ancheta iniţială este perfectă şi concluziile ei sînt parafate. Nu ar fi decît un contract absolut onest...

— Gars, accepţi tu şi o altfel de plată decît absolut secretă?

— Ce-ţi veni?!

— Atunci îmi pare imposibilă. Partea mea din cifrul tău secret am uitat-o! Nu mai ştiu decît că am ştiut-o.

— Matton, fii atent! Nu te crede invulnerabil! Nu mai ştii decît că... Priveşte-mă, Matton!

— Sînt foarte vulnerabil şi te privesc...

Gars nu-l mai urmărea. „Nu mai ştie decît că a ştiut-o.” Şi dacă e ***adevărat?*** Oricum, analogia era izbitoare.

— Matton, spuneai că tu nu mai eşti tu...

— Aşa... Încep să am certitudinea... Dar nu e cazul să te îngrijorezi. Nu e chiar atît de rău... Eu... Falimentul nu mă sperie. Nici Waterloo-ul, nici Sedanul... E atît de frumos secolul acesta al XIX-lea! Lupţi pentru o idee, mori pentru alta, îţi comanzi singur plutonul de execuţie. Uite...

Gars îl privea tot mai atent, cum ai studia o lamă sub microscop. Cazul i se părea cunoscut. Îşi consultă discret numeratorul brichetă.

— ...zic eu acum: săracii cu duhul, sau fără duh, nu vor falimenta în veci!

Gars citi răspunsul: „Foarte probabil”.

— Matton, trebuie să plecăm imediat de aici. Eşti într-adevăr un om bolnav.

— Şi tu unul care nu renunţă cu uşurinţă.

— Pot să te vindec. Cred că pot. Vrei, nu?

— Ca să fiu sincer, nici da, nici nu. Da-ul şi Nu-ul, dragul meu Gars, sînt două existenţe ilogice, care nu pot exista una fără alta. Ţii neapărat?

— Evident.

— De ce nu „probabil”, maestre? E singura existenţă logică şi universală! Iar tu eşti încarnarea ei terestră. Dacă ar fi să-ţi ridicăm o statuie...

— Mergem mai bine în cupeul închis.

— Facă-se voia ta!... Ţi-am face-o în chip de săgeată suspendată... pe aer. Va nimeri în ţintă? Va nimeri alături? Probabil în amîndouă...

— La graniţa Exaniei...

— ...19! Cetăţene Gars... Nu! Cetăţene ***eu...***

— ...te arăţi grăbit la fereastră. Trebuie să evităm indiscreţiile.

— Indiscreţiile... Ce cuvînt delicios! În secolul XIX indiscreţia e picantă! Oh!... În secolul XXII... Poţi tu să gîndeşti măcar ce e o indiscreţie în secolul XXII? — că eu nu. Urechea mea nu suportă exploziile peste claviatura undelor sonore. Eu, Gars, prietene...

Mai mult împins de insistenţa lui Gars ajunse odată cu el pe terasa scărilor dinspre grădina cu rodii şi meri imperiali.

Gars se opri, pentru o clipă, vrăjit.

— A fost ideiea mea! Vezi? Şi ce parfum ***natural!*** Natural, auzi? Şi rodiile şi merii...

Inspectorul nu-l mai lua în seamă. O brumă de lumină dantela grădina... Nu bătea vîntul... Nici o adiere... Şi totuşi, acolo, la treizeci de paşi buni...   Ei! Fir-ar să fie de secol... Gars coborî treptele în fugă. Văzu silueta unui om. Arunca mere într-un sac... Surprins, ezită o clipă privindu-l pe inspec- torul care se apropiase (cu vreo douăzeci din cei treizeci de paşi aproximativi), apoi, ramul aplecat se înalţă cu o mişcare de arc, clătinînd merele ca de ar-
gint; hoţul o luă la fugă, cu o repeziciune neobişnuită şi nelăsîndu-şi prada. Gonea spre gardul grădinii.

Gars îşi duse mîna dreaptă la şold. Aiurea! De la zece ani nu mai purtase cu el Colt-ul. Şi atunci era unul cu aer comprimat! Începu să alerge ca într-un sprint final. Gardul avea peste trei metri. Necunoscutul îl trecu cu un elan de maimuţă. Gars încercă să-l imite, dar pierdu timp. Totuşi ajunse în grădina vecină, o traversă, îşi făcu loc printre nişte arbuşti împrejmuitori, străbătu o peluză argintată de luna imensă şi luminoasă, mai sări un gard în detrimentul costumului său de avangardă a modei. Categoric într-acolo o luase şi... Era în stradă. Două felinare cu gaz aerian se luptau cu noaptea la o sută de metri unul de altul. Noroc de luna plină. Privi în toate direcţiile...

— Mi-a scăpat! Ce detentă!

Aşteptă nehotărît încotro s-o ia. De după primul colţ apăru o umbră impunătoare şi bine dispusă, potrivindu-şi o centură de piele ***samoa,*** peste vestonul portocaliu.

— Dumas!

— Să trăiţi cu respect, domnule inspector. Eu, mă scuzaţi, un pahar de vin... Exania 19, dacă per- miteţi...

— Lasă astea, sergent! N-ai văzut un individ înalt, osos... alergînd pe aici pe undeva...

— Cu ghete...

— Cu un sac.

— L-am văzut, da’ nu alerga. Mergea ca omul, dar tot s-a izbit de mine. Ziceam că eu de el... dacă...

— Unde l-ai văzut?

— Intra pe poartă în casa aceea mare. Se vede de aici. Vedeţi!?

— Dumas, eşti sigur că acolo intra?

— Mai mult decît „probabil”, domnule inspector, vorba dumneavoastră...

— Dumas, acolo e reşedinţa guvernatorului-gene- ral...

— O fi, domnule inspector, o fi...

Gars se întoarse, luînd-o de-a lungul străzii. La capătul ei îl aştepta Matton, sprijinit de un felinar şi muşcînd cu poftă dintr-un măr imperial. La şold Colt-ul i se legăna indolent, îmbrăcat în tocul galben, ca aurit de strălucirea lunii. Un chestor de poliţie, în secolul XIX, nici nu putea fi conceput fără acest în-semn profesional!

— Matton! Asta e culmea! De ce nu ai tras?

— Pentru nişte mere?! Nu te ştiam atît de meschin, inspectore! S-au mai întîmplat de astea... ,,La furat mere.” E trecut şi în ***Guide Bleu.*** Atracţie turistică... Romantisme de-ale Exaniei noastre... Ce e cu risc, are alt gust... Nu?

Peste un sfert de oră treceau graniţa fără formalităţile de rigoare.

Retras în camera lui din ***Transitional Hotel,*** Matton, aranjîndu-şi în dulap uniforma, nu-şi terminase încă şirul reflexiunilor personale. „Era, sau nu era cazul să-l ia?... Dacă nu-l lua, putea fi şi mai rău!” Desprinse pistolul şi-l scoase din toc. Nu era chiar aşa de mare! În buzunarul de la spate, ar merge... Dar trebuia reglat. Cercetă cadranele. Printre dinţii strînşi îi scăpă un şuierat şi o înjurătură ***tous siècles.***

Complet descărcat! Nici un microamper în nici o baterie! Orice s-ar spune, Gars e un mare as...

În Exania, sergentul Dumas din brigada sedentară părea să hoinărească în cadenţă paramilitară pe străzile iluminate în tremolo la fiecare sută de metri, dar ajuns la Palatul Poştei încetini şi intră.

Se opri la Post-Restant, de unde, după un dialog foarte scurt şi unele formalităţi şi mai scurte, primi un plic cu adresa scrisă de mînă, caligrafic. Introduse plicul în manşeta stîngă a vestonului portocaliu, uită o monedă de argint pe marginea ghişeului şi plecă, în aceeaşi cadenţă în care venise, către sala călătorilor cu poştalionul.

Tacticos, se aşeză pe o bancă mai retrasă şi se cufundă în lectura scrisorii, urmărindu-i cu degetul arătător sau cu un capăt de creion luat de după ureche, fiecare rînd.

Ajuns la ultimul cuvînt, degetul sergentului înflori în aer generoasa iscălitură, împături hîrtia, o introduse în plic şi o încredinţă aceleiaşi portocalii manşete. Ieşi în curtea plină de cai, trăsuri şi vizitii ca să întrebe de o cursă rapidă, care ar pleca peste trei ceasuri, apoi, prin poarta mare din spatele poştei, ajunse în stradă.

Aici se opri şi, cu ajutorul lanţului gros, nichelat şi bine lustruit, care îşi etala verigile noduroase pe două semicercuri cvasiparalele, procedă la scoaterea din buzunarul stîng de la etajul II al vestonului a unui impozant Rosskopfpatent cu patru capace şi un singur profil cavalin.

Îl deschise cu tipic, îl privi, îl duse la ureche şi-l ascultă cu luare-aminte, apoi îl întoarse pe încă 24 de ore, răsucind de bulbul cu zimţi de care era ancorat şi lanţul bine lustruit, după care şi-l reintroduse în buzunarul stîng de la etajul II al vestonului, repetînd în sens invers procedeul de extracţie.

După cîţiva paşi privea atent, şi îngrijorat orologiul din turnul catedralei poleite de argintul lunii.

E 8 şi 28 ***post meridium*** — şopti şi schimbînd cadenţa, porni grăbit. În faţa vilei domnişoarei Evariste se opri numai o clipă şi intră apoi ca să sune la uşa scării principale.

10

Tom Ricas nu era emoţionat. Cunoştea casa şi intrările ca pe ale lui; Harry B nu va putea reacţiona; Gars e plecat, iar nerodul de sergent lipseşte pînă mîine. Azi, 19 august, de dimineaţă, supravegherea casei Funk fusese redusă la normal.

Seara era cu lună plină, dar asta nu mai are nici o importanţă în zilele unui secol atît de avansat.

Se uită la ceas: 8 şi 28. Trebuia totuşi să nu piardă vremea.

Intră fără incidente neprevăzute, acţionînd fiecare încuietoare după cifrul ei bine ştiut. Uşile capitonate se deschideau tăcute, ca într-o poveste.

Ghetele eu tălpi de oxiburet se afundau neauzit în covoarele de iso-Ispahan, slăbiciunea lui Derry.

Toate păreau la locul lor. Nimic dramatic în atmosferă...

Şi totuşi aici murise Derry Funk, prietenul său cel mai bun...

Îşi reţinu cu hotărîre gîndurile. Erau inutile, şi timpul nu trebuia pierdut.

Ajunse în faţa atelierului de cibernetică. De fapt, era adevărata locuinţă a lui Derry. Aşa cum pentru un pictor...

Uşa era întredeschisă! Lipit de lambriurile izolatoare, privi înăuntru. În prima clipă nu ştiu dacă n-a strigat: Dumas!

Simţi un nod înţepenit în gît, ceea ce, poate, îi era de folos, ca să-şi poată ţine respiraţia. Sergentul sta cu spatele, în picioare, în faţa mesei de şah, aproape lipită de şoldul lui Harry. „Nerodul” nu părea prea familiarizat... Luă de pe masă un pachet de ţigări. Derry fuma ***,,Naturale cu filtru”*** — îşi aminti Tom. Îl puse în buzunar, apoi lăsă pe masă un alt pachet, identic. Îl aşeză minuţios, exact pe locul celui dispărut în buzunarul lui.

Dintr-o mişcare — o adevărată piruetă de balerin — Ricas se pierdu în faldurile draperiei. (Toate uşile erau dublate eu draperii bogate, pufoase la pipăit, răcoroase şi aproape aerian de uşoare.) Era şi momentul! Dumas viră de bord şi aproape atingîndu-l cu umărul, trecu pe lîngă el, apoi o luă spre terasă. O clipă mai tîrziu, de la fereastă, îl văzu păşind în cadenţă spre post.

„La asta mă voi gîndi după. Trebuie să lucrez în viteză!”

Intră în atelier, adună faldurii aerieni ai draperiei, închise cu atenţie uşa şi păşi spre masa de şah. Luă întîi pachetul de „Naturale” cu filtru, dar îl puse la loc imediat, absolut la fel, imitînd fără să se gîndească, gesturile gîndite ale lui Dumas.

„Totul a fost fotografiat aici de onorata poliţie cibernetică. Păcat!...”

Deşi amprentele digitale erau o mare descoperire ***demodată*** — Tom Ricas prefera — din fineţe — să lucreze cu mănuşi.

Fără ezitări, apăsă cu un deget pe masa de şah, la „e4”, apoi numără în gînd — cronometric — pînă la 22 (data zilei plus 3).

Pe peretele din dreapta mesei, un Picasso autentic luneca tăcut. O mică uşă se deschise, ca un ochi ce privea în atelier, descoperind o nişă ascunsă în zid.

Tom Ricas văzu exact ceea ce voise să vadă. O casetă de metal emailat, cu totul obişnuită — cel puţin aşa părea a fi. Dar Ricas o privea fascinat. ***Seiful electronic cu cifru cibernetic al lui Derry Funk.***

Cu gesturi precise, care trădau antecalculaţia, scoase de sub haină un toc de piele, care putea fi al unui aparat de filmat, susţinut de o curea trecută pe după gît şi mascată şi ea, sub haină. Deschise cu grijă tocul, ca să scoată din el o casetă de metal cu totul obişnuită, sau, cel puţin cu totul identică celei care încă îl mai fascina.

Mereu grăbit, dar cu gesturi chiar armonioase, născute din siguranţa ritmică — de ritual — cu care acţiona, schimbă cele două casete şi ascunse din nou sub haină tocul de piele. Cureaua, apăsîndu-i ceafa, îi provoca o plăcere imensă. Simţea nevoia să închidă ochii... Seiful lui Derry era la gîtul lui! Cu tot ce putea el conţine...

Acum putea să închidă nişa şi, în ea, copia seifului. Se întoarse la masa de şah. Nu izbuti să reziste plăcerii care îl inunda. Închise ochii... Doar o fracţiune de secundă. Un abis... Deschise ochii şi cu aceeaşi siguranţă şi precizie apăsă succesiv pe careurile „d7” şi „d5”, numărînd pentru fiecare 12 secunde. Auzi, satisfăcut, lunecarea ca de mătase a tabloului ce revenea la locul lui. Uşa se închidea. Nu se înşelase... Ridică degetul de pe ,,d5”.

Mai trebuia ştearsă memoria mesei de şah şi Tom Ricas, cel mai bun prieten al lui Derry Funk, ar fi putut să se întoarcă la domiciliul său de unde Harry B-ul personal îl veghea prin canalul 13 A.

Schema dememorizării era ceva mai complicată: Ultimele trei mutări, ale partidei Alehin-Capablanca, executate la intervale corespunzătoare.

Încordat ca un arc, aplecat asupra mesei de şah, realiză perfect două mutări. Trecuseră 5 minute.

Tresări. ***Ştia*** că trebuie să se răsucească, dar nu ştia încotro.

În simţuri îi pătrundea lunecarea imperceptibilă... Nişa?! Privi peste umăr. Nu! Nu acolo. Totuşi lunecarea... Spre uşă! Se răsuci ca un automat, sim- ţindu-şi muşchii sfîşiaţi.

Draperiile se deschideau, încet, singure.

Era sigur, absolut sigur, că draperiile nu erau automatizate.

Acum, sub ochii lui, se îndepărtau ***singure,*** ca o halucinaţie. Adunate, ca două jumătăţi de evantai închis, se deschideau, reveneau, uşoare, aeriene, se desfăceau şi iar se strîngeau ca supuse unei chemări tainice... Ca şi cum ar fi lăsat să intre în golul ivit o clipă între ele o fiinţă invizibilă.

Să strige?

Draperiile lunecau, uşoare, tăcute, supuse. Draperiile terasei, ale dormitorului... Şi cealaltă uşă... Şi alta... altele. Le auzea, le simţea, le ştia. Toate draperiile casei Funk, ***defunctului Funk,*** înviaseră, pluteau, deschideau aripi ireale ...

Tom Ricas, încremenit, livid, cu ochii fixaţi pe uşa sălii de gimnastică, privea ***prin*** uşa sălii de gimnastică. Se mai afla acolo, încă, un automat de box...

Uşa se deschise. Din îmbrăţişarea unduioasă a draperiilor înainta spre Tom, Jaqueline Evariste. Înainta neauzit, cu minusculul orificiu negru al brownin- gului-***bijou*** — încrustat cu zeci de mici pietre colorate, rubine, diamante şi smaralde, pe gustul rafinat al ladyei Hamilton — ţintind înainte, cu o mînă albă, parfumată şi sigură.

— Iartă-mă, Tom, că am întîrziat puţin în sala de gimnastică. Amabil din partea ta să mă aştepţi atît.

Tom Ricas ar fi vrut să poată zîmbi.

— Fii sigur că e încărcat şi „absolut” silenţios. Douăsprezece focuri! Titlul îl cunoşti: „Asasinul lui Derry Funk împuşcat la locul crimei!”

— Nu sînt asasinul lui Derry!

— Nu? Şi cum crezi că ai putea demonstra această teoremă?

— Jaqueline…

— Ce voce caldă ai, Tom! Să nu-mi cred urechilor. Dar poate nu eşti ***tu…*** Hai, Tom, încearcă! Dacă nu poţi acum, după moarte e ceva mai greu.

— Jaqueline…

— Iartă-mă că te întrerup mereu. Îmi închipui că ştii pentru ce am venit.

— Acum ştiu, dar nu te înţeleg, Jaqueline. De ce această înscenare ridicolă?

— Care totuşi te-a speriat fantastic. Altfel, cum aş fi putut să ţi-o iau înainte, Tom! Ţie, campion fără pereche la tir-laser?

Tom izbuti să se destindă.

— Fă asta pentru mine… nu mişca! Stai încremenit ca pe podium. Medalia de aur!

— Jaqueline, ştii bine că tot ceea ce fac e ***pentru tine.***

— Chiar şi în astă-seară?

— Şi!

— ...Tom, nu te mişca, dragul meu... N-aş vrea să se ivească vreun conflict între noi... Unde porţi paralizorul laser? Tot în buzunarul stîng? Tu tragi cu stînga, nu?

Se auzi o şoaptă scurtă, ciudată. Şi ceva ca strivitul unei cutii pe care Ricas o simţi în buzunarul stîng.

— Merci, Tom. Eşti un gentleman. Sper că eşti şi sănătos... Mi-au mai rămas nouă focuri. De fapt nu mai e nevoie. Ştii că la jiu-jitsu îţi sînt net superioară: cordon negru!

Jaqueline îşi prinse mica bijuterie în V-ul adînc al decolteului. Incrustaţiile colorate lunecau lumini calde pe albul imaculat al pielii.

— Mă mai iubeşti, Tom?

— Jaqueline...

— Dacă prezenţa ta aici, în această seară, vrei să rămînă o taină numai a noastră ar trebui să te grăbeşti.

— Vrei să plec?

— Nu încă. Pentru că „Jaqueline, ştii bine că tot ce fac e numai pentru tine!” Chiar şi în astă-seară. Nu?

— Nu voi înceta niciodată să-ţi spun: te iubesc, Jaqueline.

— Bun pentru secolul XIX, Tom. Dar ... Eu ştiu numai că seiful există. Tu ştii şi unde şi cum se ajunge la el.

— Într-adevăr. Dacă asta e tot ce-mi ceri...

— Deocamdată.

— Aş putea să-ţi ofer mult mai mult. Noi...

— ***Noi*** am venit aici pentru seiful lui Derry.

— Eu am venit pentru tine. Era singurul prilej. Mă alungi. Mă eviţi...

— Era vorba de seiful lui Derry. Te rog, Tom!

— Bine, îl vei avea.

Ricas se întoarse cu umerii pieziși. Îl văzu apă- sînd pe careul „e4”, Jaqueline se încruntă.

— Tom! De ce nu refuzi? De ce, domnule Ricas?

Dar te rog lasă romantismul. Răspunde-mi de ce renunţi la luptă, Tom. Mi-ar fi făcut plăcere. M-ar fi mişcat chiar — dacă mă înfruntai. M-ar fi mişcat îţi spun...

— Tac, Jaqueline.

— O.K., Tom! Ai ultimul cuvînt. Aşadar fără comentarii! Cît mai puţine mişcări inutile, Tom. Gră- beşte-te. Ştii doar că mă ţin de cuvînt. Lascive, degetele Jaquelinei mîngîiau decolteul în V adînc. Nouă focuri rezervă şi... nu uita de superioritatea la jiu- jitsu.

Tom deschise trapa nişei.

— Iată-ţi seiful!

— Al lui Derry. Mulţumesc, Tom. Poţi să închizi. Cred că va încăpea în poşeta mea, nu? Poşeta mea din piele de ren liber. O extravaganţă foarte la modă pentru că în secolul XXII — ştiai, Tom? — nu e voie să fie vînaţi mai mult de doi reni liberi pe an! Reni liberi... Pari neliniştit, nerăbdător, Tom.

— Jaqueline, e timpul să ne grăbim.

— Să te grăbeşti, eventual...

— Cum vrei, dar peste două, trei minute va trece nerodul de sergent în tura de control.

— Care nerod?

— Nu-l ştii pe Dumas? Acum zece minute l-am văzut... De fapt, uite-l că se apropie.

Jaqueline privi pe fereastră...

— Bine dar... Într-adevăr... Grăbeşte-te, Tom!

— Jaqueline, Jaqueline, vreau să-ţi explic, să-ţi spun că... tot...

— ...ce ai făcut e ***pentru mine!*** Bine, Tom. Mulţumesc, dar grăbeşte-te!

Supersportul violet cabrase suplu, luînd în aer virajul din autostrada magistrală într-o şosea laterală, mai puţin rectilinie.

Clar de lună, plopi tremurători — făclii verzi pîlpîind, argintîndu-se de raze şi risipa de lumină...

De razele lunii?! Luna, cu uriaşele ei hoteluri şi fantastice reclame turistice...

Lună... „Oameni buni, salvaţi poezia!” Da, oameni buni... Strigaţi: „Salvaţi poezia!” — cînd se strigă mereu: salvaţi caprele negre! Balenele albe! Papagalii! Renii... pentru poşete! Extravagante! La modă! Scumpe! Salvaţi! Salvaţi!

Jaqueline încetini şi opri. Trecuse de mult de marginea Rondului 32 şi de 33 şi 41 şi... Casa Funk era la o mie de kilometri în urmă. Pînă la vama Exaniei 19, cîteva minute... Privi în jurul ei, inexpresiv, ca trezită dintr-un vis pe care şi-l dorea.

Perfect peisaj! Ce frumuseţe maximalizată! Planul esteto-ruralo-urban de zece ani şi şase luni se realizase de minune şi se depăşise.

Urbanoruraliştii îşi dăduseră mîna cu ruralour- baniştii! O dată cu al cincilea deceniu al secolului XXII, oraşul şi satul deveniseră existenţe ale dicţionarelor de arhaisme. Era Rondurilor pătrate se deschidea plină de farmecul ambigen al unei naturi, care şi aşa tinde la omogenitatea absolută. Faţa gîrbovită a sferei terestre era acoperită cu proaspete carouri geodezice, memorate în sistemul binar al marilor calculatoare de pază şi supraveghere paşnică, prevăzute cu o inteligenţă suverană, calculabilă prin logaritmi.

De la o locuinţă la alta se determinase distanţa optimă, astfel ca tensiunea nervoasă să fie minimă şi cheltuielile de investiţie cît mai reduse.

Optimizarea stării psihologice a locatarilor fusese calculată ireproşabil prin metoda programării dina- mo-psihice cu variabile aleatorii, astfel ca să-i facă pe oameni eu 33—35 la sută mai bine dispuşi şi numai cu şapte la sută mai puţin plictisiţi, ceea ce conducea la un spor final de 26—28 la sută al fericirii globale.

Jaqueline îşi scutură capul de parcă ar fi vrut să şi-l golească de gînduri.

Din poşeta de piele de ren „liber” scoase mai întîi seiful casetă, aşezîndu-l alături de ea, pe bancheta maşinii. Mai avea acolo o mănuşă de box. Automatele boxau cu mănuşi absolut identice cu cele ale oamenilor! „Neinteresant. Straniu...”

Caseta va trece. Va trece şi mănuşa... Doamnele vameşe ale Exaniei 19 erau întotdeauna amatoare de ***Lacryma Cristi*** şi nu i s-a întîmplat vreodată s-o refuze. Mai ales cînd Jaqueline era atît de amabilă, încît desfunda ea însăşi cîte una din fermecătoarele sticluţe de 300 centimetri cubi, cu atît de cristalina şi preţioasa licoare vezuviană cu atît de varii efecte.

11

Deschise uşa de la intrare cu multă luare-aminte. Firul de păr era la locul lui, neclintit. Cel puţin pe acolo nu intrase nimeni... Aş! Privi mai atent firul de „siguranţă” şi începu să rîdă. Încărunţise!

Se îndreptă direct către oficiu. O întîmpină o aromă plutindă de ***Fine Napoleon,*** împletită cu alte felurite arome tot atît de fluide şi convingătoare.

— Dumas! Ce ai căutat astăzi la postul tău?

— Eu! După cum vedeţi şi dumneavoastră...

— Pe la ora opt şi jumătate! V 314...

— Eu ca eu, dar ce aţi căutat dumneavoastră la postul meu?!

— De ce schimbi vorba, sergent?

— Caut una mai... sigură, domnişoară Jaqueline.

— Ai fost.

— La o mie două sute zece kilometri de aici?!

— Te-am văzut eu!

— Văzuuut! Pe ***mine,*** sergent Dumas din… Şi, oare, de ce nu vă voi fi salutat cu respect?…

— Atunci…

— Atunci a fost ***atunci,*** domnişoară Jaqueline. Hai să uităm trecutul! — şi nu mă priviţi iarăşi ***aşa*** că eu am acum să vă spun ceva nou, ce mi se pare că v-am mai spus: rar om, dar mai ales femeie, care să reziste la ispita cititului în palmă.

— Dumas!

— Nu vă aud domnişoară! Asta e o lege pe tot pămîntul. Mondială! De le-ar înşira cîte în lună şi în stele…

— Mai ales ***Trei Stele!***

— Nu vă aud, domnişoară! Cum vă spuneam o dată, automatele astea de ghicit în palmă — că au şi un nume: chiromatroane — sînt o taină dulce, învelită în foiţă de afacere transparentă. Bani de ici, bani de colea… Cîştigă ***Oculta Nucleară,*** cîştigă binişor…

— E tîrziu, Dumas, şi nici eu nu te aud!

— Inspectorul Gars a plecat cu Excelenţa Sa ca să-l trateze de… neaducere-aminte.

— De ce?

— De… o jumătate a cifrului său — a inspectorului — cu privinţă la fondul absolut secret al firmei AND. Dar nu de asta voiam eu să vă povestesc. Era vorba de …

— Matton.

— Nu! Excelenţa Sa nu mai are nici o importanţă, vă spun eu. Nu ştie, adică „nu mai ştie” nimic. Sau — vorba lui — ştie numai că a uitat. Cît despre testament, spunea doar „dacă ar exista” — atît! Nu mai ştie nimic, vă spun eu… domnişoară Jaque… Dar nici eu nu mai ştiu! Ba nu! Sigur! Era vorba de… domnişoară Jaqueline, asta-i bună … Despre ce era vorba?! Nu mai ştiu decît că… am ştiut! Şi mai ştiu că era foarte important… Ce e drept, am consumat numai Trei Stele, dar nu pe toate.

Jaqueline privi atent sticla de pe masă.

— Tocmai pe asta, din douăzeci posibile!

— Am mai încercat eu şi altele… dar asta s-a lipit!

— Nu face nimic, Dumas. Trei sferturi din ***Trei Stele*** e chiar cît îi trebuie oricui ca să uite despre ce era vorba.

— Le-am făcut praf… stelele, domnişoară! Dar era ceva foarte important.

— În secolul XIX există o vorbă: „Cui pe cui…

— „…se scoate”! Mi-o amintesc perfect. Să mai beau un deget domnişoară?

— Mai! Dar din alt… cui! Dumas, stai jos şi lasă pereţii în pace. Mă duc dincolo şi vin imediat cu leacul…

Jaqueline se întoarse cu o sticluţă numai bună să încapă într-un buzunar.

— ***Lacryma Cristi,*** domnişoară?!

— Da, dar cît o lacrimă, Dumas…

— Cît credeţi dumneavoastră, domnişoară…

— Ţi s-au cam rotunjit ochii, Dumas…

— L-am prins! L-am prins! domnişoară Jaque- line. Mai bine zis am prins-o! Despre asta era vorba! Staţi, staţi, să vă citesc ce scrie aici, în scrisoarea asta.

Scrisoarea ieşi la iveală din manşeta vestonului portocaliu.

„În rondul urbanorural A 64 din… a fost descoperit printre amprentele preluate de la chiromatronul seria Q 915 etc., etc… un clişeu identic cu cel trimis de dumneavoastră. Cercetările poliţiei locale au condus la concluzia că amprentele în cauză

aparţin numitei Tamara Lens, domiciliată în etc., etc… O anchetă ulterioară a stabilit că T.L. are şi alte identităţi, printre care şi Suzanne Grenne, pe cînd gira tutungeria din rondul 32, caroul etc., menţionat în ordinul dumneavoastră din… etc… etc…

— „Ordinul dumneavoastră?” De cînd, sergent Dumas?!

— De cînd cunoaştem cifrul şi îl ştim a iscăli pe domnul inspector Gars. Tot metode din cele învechite tare, domnişoară.

— Şi mai departe?

— Mai departe… „Vă alăturăm un ultim clişeu al numitei… T.L. — S.G. care s-a supus recent unei operaţii faciale etc… Conform instrucţiunilor etc… permanentă supraveghere etc…

— Bine, Dumas, dar acesta e chiar scrisul tău!

— Al meu, cu siguranţă.

— Îţi scrii ţie scrisori şi mai vrei…

— Dacă doriţi neapărat v-o ofer pe cea „autentică”… Din aceeaşi manşetă miraculoasă şi portocalie sergentul trase cu grijă, de un capăt, o altă scri- soare.

— O citesc eu, sau o citiţi dumneavoastră?
— O citesc eu!

„Dragă unchiule,
Noi sîntem bine sănătoşi şi îţi dorim...

Dumas, asta e o glumă — sau o ***altă*** scrisoare?!
— Nu e glumă, domnişoară! E numai o metodă cam învechită, că mai trebuie scrisă o dată.
Cu un fel de capăt de creion, pe care nu-l purta în manşetă, ci după ureche (ştie cititorul), Dumas, pe un colţ de masă, rescria cu migală textul suprapunînd cuvînt peste cuvînt. Jaqueline, furînd cîte ceva din meseria de sergent, discret şi indiferent, trăgea cu coada ochiului şi cerceta pereţii.
— Lăsaţi pereţii, domnişoară, uitaţi-vă atent...
— Faci tot felul de semne ...
— Tot felul, dar nu orişice fel! Şi acum, gata!
Prinse hîrtia de un colţ şi o apropie de urechea Jaquelinei. Hîrtia şoptea: „În Rondul urbano-rural A 64 din ...”
— Nu e chiar aşa de învechită metoda asta...
— Repauzatul Narbon spunea că strămoşii chinezilor o ştiau; acum zece mii de ani...
— Scrierea cu acul magnetic. De, ***oncle*** Dumas, o fi, dacă spunea repauzatul Narbon...
— Oricum, dacă veţi primi de la sergentul Dumas vreun raport... să nu vă supăraţi că o să vi-l spună la ureche.
Acum, eu, domnişoară, dacă permiteţi, am plecat.
— Dumas, stai!

— Vreo reclamaţie?!
— Nu. Stai, Dumas, cred că am şi eu nevoie de…
— …un păhărel! Păi, spuneţi aşa, domnişoară! Stau, că nu se cade a se lăsa o doamnă, dintr-o atît de înaltă societate, singură, în compania unei atît de iresponsabile sticle!

12

— Matton, gîndeşte-te bine! Spuneai că ţi-ai regăsit memoria intactă.
— Dovadă că am regăsit-o este că îţi spun că eu nu am pronunţat astăzi cuvîntul „intact”.
— Imposibil! mai ales că nu văd ce te-ar… ce v-ar determina să mă minţiţi. AND-ul este la podea.
— Regret, a-mar-nic, Gars. Jumătatea din cifrul care te priveşte nu se află printre amintirile mele regăsite.
— …Ştergere, şi „selectivă”, şi „ireversibilă” din memorie. Nu se cunosc încă asemenea substanţe.
— Eşti sigur, Eduard Gars? Stai! Fir-ar să fie de cuvînt! Nu, n-am pronunţat cuvîntul „sigur”. Nu te porni să-mi ţii o pledoarie! Sigur! Oribil cuvînt! Nenorocirea tuturor oamenilor! Setea de siguranţă îi face să moară înainte de a fi riscat să trăiască… Sau cam aşa ceva… Iscălit: Gars, inspector-general şi…
— Matton, prietene, calmează-te. Filozofia nu te prinde. Mai bine încearcă, te rog, să-mi povesteşti, să zicem, „jurnalul” tău din ultimele zile, cît mai complet posibil.. .

— În limitele politeţii mondene a secolului XIX, pe care le ocrotesc retrospectiv!

— Încearcă să fie şi cea agreată de madame Sans- Gene, asta aşa... pentru...

— ...întregirea secolului! Mi-a spus-o... Cine mi-a spus-o?! Vezi, Gars... E o tentativă psihanalitică inutilă ***ipso facto.*** De la Freud şi pînă azi, metoda asta a rămas la fel de genială şi de interminabilă... Ori vrei să mă analizezi prin creierul unui calculator psiho-analogic? Mai bine ar fi să-ţi spun — fără să mai deranjezi şi un creier dintre acelea care, imitîn- du-l pe al omului... sau invers?! Te pomeneşti că mintea noastră e o imitaţie a creierilor roboţilor! Şi acum noi ne străduim să...

— Matton, sincer spus...

— Da! Nu-mi vine bine filozofia... Spuneam doar că pot să-ţi spun, de pe acum, tot ce te-ar putea interesa din — cum zici tu — jurnalul meu...

— Şi eu spuneam, că sincer spus, mă îngrijorezi.

— Să admitem. Deci, primo: Îmi dau seama perfect care sînt amintirile regăsite şi care sînt cele ce nu le uitasem. Parcă ar fi... marcate. Secundo: Uitasem şi mi-am adus aminte că ştiam de la Harry B-ul meu despre intenţiile inginerului Derry Funk de a-l folosi pe Harry B-ul lui la experimentări. Ştii că toţi Harry sînt...

— Ştiu. Ce experimentări?

— Pare-se un nou sistem de programare a roboţilor cibernofreni...

— Nou sistem sau noi unde?

— Nu ştiu şi mi-e indiferent! AND-ul se in- teresa de treaba asta numai pentru că — dacă se dovedea — Funk trebuia să ne plătească un plus de 21,3% la asigurare şi de 18,1 la preţul iniţial de livrare. Dacă se confirmă, chiar şi acum nu ar fi prea tîrziu...

— Mai e şi „terţio”?

— Evident. Tot Harry B-ul meu îmi comunicase impresia că Funk închidea toate tainele experienţelor sale într-un seif cu un cifru idiot, inventat de el cu cheie cibernetică, dar...

— Un seif, ai spus?

— Nu mă întrerupe! Dar — spuneam — Harry B-ul meu, cu toată prietenia sinceră şi cu tot arborele genealogic şi cu toată admiraţia ce-l lega de Harry B-ul lui Funk, habar nu avea unde se află acest seif legendar şi nici cum se umblă în el, adică ceva, cît de cît despre cheia „infinitelor combinaţii finite”, cum ar spune marii matematicieni ai secolului nostru matematic.

— Pe viitor să nu mai fabricaţi Harry, ci Har- riette!

— Am notat, inspeetore. Ai vrea una?

Matton tăcu. Îşi reamintise şi de alte bănuieli pe care Harry al lui le avea cu privire la conţinutul acelui seif. Dacă se gîndea bine (şi dacă nu se înşela, ar fi completat un sergent demodat din brigada...) îşi reamintea şi jumătatea de cifru care îl pasiona pe inspector — ceea ce ar fi fost „quatro”, dacă nu s-ar fi hotărît să şi-l reamintească numai pentru el. Îl cunoştea prea bine pe Gars: Perfect bussines-man şi tot pe atît de preacinstit poliţist! Putea să jure că Gars nu va rezista. Dacă a mirosit, într-adevăr, ceva
cu sau fără comisionul firmei AND, tot va merge pînă la capăt. Iar el, L.V. Matton, îşi va încasa prima cuvenită de la aceeaşi firmă, pentru economii excepţionale la contul comisioane.

S-ar putea vedea şi acţionar principal... Ceea ce Gars era numai pe jumătate... Cam aşa făcea şi Fouché cu împăraţii prea pasionaţi şi patrioţii prea cinstiţi... mai reflectă Matton in stilul secolului pe care îl ocrotea, după care se hotărî să vorbească din nou.

— ***Quattro,*** prietene, ***quattro!*** Acum ştiu cine spunea, ce spunea... Uitasem ***de tot*** şi mi-am adus aminte de o vizită. La Lady Hamilton... Mi-am adus aminte fericit... Pur protocolară şi omagială. Foarte frumoasă... lady Hamilton! Uite vezi, aşa se ţine minte istoria...

— Cînd ai făcut vizita?

— Chiar în preziua vizitei tale la mine! Ce surîs... Ce...

— Matton, lămureşte-mă că altfel mă gîndesc că ţi-am greşit tratamentul amnezifug.

— Nu ţi-aş fi iertat-o niciodată. Niciodată, Gars! Jaqueline Evariste este o lady Hamilton... Este cum se cheamă prăjiturile acelea mici... mici şi ţi se topesc în gură... Da! ***Non plus ultra!*** Asta e!

— A! ***Lady*** Jaqueline... Şi? Spune, Matton, ce s-a petrecut...

— Vai, Gars, nu te credeam chiar aşa de... Cum, ce s-a petrecut? Asta e tot. O amintire luminoasă...

— Da. Ştergere, şi selectivă şi ireversibilă din memorie. Matton dragă, sînt foarte grăbit. Foarte grăbit...

13

Tom Ricas se afla din nou în faţa mesei de şah. În nişa din perete, goală după tête-à-tête-ul cu Jaqueline, trebuia introdusă o nouă casetă-copie. Chiar şi copoii cibernetici ar fi putut să aibă cine ştie ce idei... Şi aşa, pînă la urmă, nu era posibil ca Gars să nu descopere, dacă nu să deducă existenţa ei. Totuşi, cîştiga timp, şi asta era esenţial. Chiar o zi ar fi contat enorm. Dar, deocamdată, bunul lui prieten nu descoperise nici măcar existenţa nişei.

Ca şi altă dată ca şi alte dăţi — apăsă un deget pe ,,e4”, numără în gînd cronometric... A fost o şansă că nu a apucat să şteargă memoria mesei de şah. Jaqueline nu şi-a dat seama, sau...

Auzi deplasarea imperceptibilă a tabloului. Scoase de sub haină caseta. Aceeaşi copie fidelă a originalului, acelaşi email transparent peste luciul metalic, aceeaşi greutate...

Se întoarse, păşi către locul nişei şi — vedea şi nu credea! În interiorul nişei deschise — vedea clar — caseta! O strînse puternic pe cea din mîna lui, de parcă ar fi vrut să se asigure... Ameţit, îşi trecu o mînă peste faţă, descleştîndu-şi şi încleştîndu-şi degetele celeilalte.

— Bună ziua, Tom Ricas! Îi vorbi caseta din nişă.

O sfîrşeală îi topea voinţa, turnîndu-i în creier greutăţi de plumb. Îi era greaţă, o greaţă nesfîrşită... Simţea că leşină, deşi îşi făcuse injecţia de curaj (ß heroină levrogiră) doar cu un ceas în urmă şi, cu toate că trăia într-un secol în care — afară de om — atîtea mai puteau să vorbească.

— ...Se pare că nu prea ai încredere în buna mea urare — continuă caseta şi începu să rîdă. Ai face mai bine să te întorci cu faţa la mine...

Ricas se răsuci, cu colţul buzelor prinse într-un rictus. În faţa lui, surîdea Gars, ca un bun prieten ce i-a fost dintotdeauna.

— O glumă, Tom, nimic altceva. Termină cu tremuratul şi fă ceva cu gura aceea, la naiba! Doar ştii că toţi premianţii programatori-audio cunosc tot felul de trucuri. Nişte tocilari! Chiar nu ştii cum se creează un ***suspense?!***

Ricas rîse acru şi gura i se schimonosi iar.

— Ştiam... da... dar nu văd gluma.

— Nu? Uite-o: Tom Ricas, în numele legii eşti arestat!

— Aşa da!

— Ba nu! Uită-te şi tu la hîrtia asta. Ce zici, e în regulă?

— Cred... că da.

— Un ordin de arestare, Tom, cu toate parafele. Urmează-mă!

— Gars! Nu fac un pas dacă nu-mi spui şi acuzaţia. Mă crezi copil?

— Din contra, te cred un perfect cunoscător al legii şi a multe altele — ca toţi asasinii.

|— Toţi…?

— Rectific: toţi asasinii de profesie. Vrei să afli şi acuzaţia oficială? Ascultă: „Omucidere săvîrşită... mai vrei?... cu premeditare, asupra cetăţeanului Derry Funk, avînd ca mobil furtul. Articolul 27, Codul Penal”.

— Gars?!...

— Da: 129 de secunde pe... „electrotron”!

Lui Tom i se păru că se adună tot sub umerii încovoiaţi.

— În secolul XXII să-ţi laşi amprentele pe pachete de ţigări, să te laşi fotografiat în casa asta de nişte simpli agenţi — să nici nu fi auzit de ventrilogi şi să ţii corpul delict la tine acasă!

— Improvizezi, minţi!

— ...La tine în laborator, atunci. E cam acelaşi lucru, dacă nu mai grav... Ori mozaicul cifrat din camera microscopului tău electronic e o „invenţie” a mea?

Ricas îl vedea pe suplul şi elegantul Gars, uriaş, destrămat, ca printr-o ceaţă, zîmbindu-i amabil.

— Nu eu l-am omorît, Gars.

— ***Ce voce caldă ai, Tom. Să nu-mi cred urechilor!*** Dar nu-mi pot permite să mă compromit. Nu!

— A, da! „Marele Gars”! Acest mit nu trebuie să dispară, nu un nevinovat! Chiar dacă ar condamna o lume, nu un prieten. Şi mai...

— ...Lasă...

— ...vorbeai cîndva de prietenie!

— Vorbeam, probabil. Şi încă îţi mai vorbesc. O disperare înciudată îşi rea schimonosea faţa, ochii, buzele lui Ricas. Colţurile gurii continuau să i se tragă, ascuţindu-i bărbia. Îşi frămînta, trosnin- du-şi-le, degetele, îşi zgîria cu unghiile palmele...

— Tom, e ora 16 şi 10. Eşti nevinovat? Şi eu prost? Îţi dau şase ore ca s-o demonstrezi. E tot ce pot face pentru tine. Şi reţine, îmi risc cariera ***pentru tine.*** Dacă se află... Ei, Tom?

— Nu.

— Nu?

— Nu pot! Nu văd...

— Nu vezi? Atunci vezi mandatul!

— Gars ...

— ...Îţi indic o soluţie... probabilă.

— Eddy...

— Lasă astea! Nu prea avem timp. Ascultă: o soluţie probabilă ar fi să demonstrezi că Harry B a fost utilizat la experimentări... De exemplu, că în momentul crimei era programat prin... spin-in- ducţie.

— ...Asta ar fi posibil! Derry chiar intenţiona să o facă. Poate chiar a şi făcut-o.

— Poate, chiar ştii sigur... de vreme ce ai reuşit să-i deschizi seiful electronic. Sau pretinzi că nu?

— Numai în parte, Eddy. Numai sectorul secundar în care înregistra lucrările lui curente, închise cu un cifru obişnuit. N-am avut timp să-l traduc în întregime. Restul, adică seiful propriu-zis, ştiu eu...

— Îţi mai trebuie timp. O zi, două. Poate mai multe. Doar e vorba de o cheie ultrarafinată, ca orice operă a lui Derry Funk. Totuşi, în sectorul secundar — cum spui tu — nu ai găsit cumva şi un program bazat pe spin-inducţie?

— Ţi-am spus. Nu l-am tradus în întregime.

— Nu te interesa. ***Altceva*** căutai.

— Insinuezi.

— Apropo. Îţi aduc un mic răspuns de la Harry B, care se plictiseşte în sala unui microscop electronic... Nu te mai urmăreşte pe nici un canal! Iar cu privire la întrebările speciale ce te frămîntă despre bunul tău prieten Gars, aici de faţă, spune că s-a gîndit foarte bine şi îndelung pînă ţi-a compus acest mesaj. Îi cunoşti scrisul?

— ...Da. Ricas citi: ***Dacă nu-l serveşti, te poate distruge*** — gîndindu-se că bunul său prieten Eduard Gars are o caligrafie foarte copilărească, la fel cu toţi marii ciberneticieni contemporani. De asemenea, nu se îndoia că Harry B-ul lui i-ar fi scris acelaşi lucru dacă ar fi ştiut să scrie eu o caligrafie copilărească.

— Tom, nu-ţi pierde vremea cu meditaţii. Cele şase ore nu te aşteaptă.

— Ar trebui să analizez sectorul secundar al seifului. Ai dreptate că poate fi o şansă, şi încă mare.

— Bineînţeles. Şi te mai rog ceva: controlează tu urechile lui Harry de colo. Vezi dacă e complet surd. Înţelegi, e mai prudent. Nu e momentul surprizelor ...

Ricas se aplecă peste cibernofrenul domestic al lui Derry, care din colţul lui îi privise impasibil, deşi era autorul oficial al unei crime ultramoderne. Inspectorul îi urmări mişcările, atent, cîteva clipe, apoi se gîndi să se apropie. Poate s-a aplecat din mers în clipa aceea, dar gestul, scurt şi rapid, nici cel mai experimentat observator nu l-ar fi înregistrat.

Ricas, cu sudoarea îngheţată pe tîmple, se îndreptă şi cu ochii în gol şopti apatic:

— E totalmente inofensiv.

— Perfect! Dacă e aşa, uite, Tom, ţi-am adus şi şansa. O recunoşti?

— Evident! Seiful lui Derry. Cel...

— ...veritabil! Asta ţi-o garantez eu. Mă scuzi că mi-am permis să te vizitez în absenţă. Nu e vina mea că nu prea stai pe acasă.

— Acum e totuna. Dacă vrei, pot să-i deschid sectorul secundar.

— Te rog.

Gars nu-l lăsă să-şi scotocească buzunarele. Prompt îi întinse exact ceea ce îi trebuia lui Ricas: ceva ca un creion, bine ascuţit, ce nu părea să aibă nimic neobişnuit în el.

Sub ochii inspectorului, Tom desenă pe capacul seifului un arabesc de figuri geometrice. Terminînd, se opri să asculte, în timp ce număra abia auzit... nouăsprezece, douăzeci, douăzeci şi unu... Gars tuşi pe nepregătite şi Ricas reluă formula.

— Ciudat! Ar fi trebuit să se deschidă... Ed... Acesta nu este seiful cel autentic.

— Cred şi eu!

Ricas îşi muşca buzele.

Arabescul liniilor începu să-i joace în faţa ochilor tulburi. Încercă un gest, vrînd parcă să-l şteargă.

Îşi simţi mîna încleştată.

— Fii prudent, Tom dragă. Ai putea să cazi. Să nu te loveşti.

Ricas, lunecă încet, pe un scaun, ajutat cu multă grijă de prietenul său, care, după ce se asigură că orice posibilitate de accident trecuse şi că o poziţie cît mai comodă pentru somn îi era asigurată, se aşeză la masa de şah, ca să facă doar cîteva mutări cronometrate, printre care şi ultimele trei din nemuritoarea partidă Alehin-Capablanca.

Nişa se închise docilă, urmată de un Picasso autentic. Memoria mesei de şah se aruncă în neant, cu viteza luminii.

După o scurtă privire circulară, inspectorul Gars ascunse sub haină caseta şi desprinse dintre degetele prietenului său Tom micul creionaş, pe care şi-l strecură în buzunar.

În sfîrşit, se retrase încet, ca o persoană educată, care nu voia să tulbure somnul unui om atît de obosit, încît adormise cu capul pe speteaza unui scaun.

14

Inspectorul Gars cunoştea, se pare, foarte bine drumul pînă la vila Jaquelinei Evariste din Exania 19; altfel nu ar fi ajuns atît de repede şi fără să întrebe pe nimeni.

Urică treptele impozante, de marmură verde, ale intrării principale, aproape sărind cîte două o dată, şi deschise uşa cu cheia pe care — probabil — o avea pregătită în buzunar.

Intrînd, se îndreptă cu paşi siguri spre micul budoar, numai mătăsuri înfoiate, catifea şi dantele, şi, în faţa oglinzii, trase viguros de fermoarul invizibil al echipamentului complet: Gars Eduard, inspector general de poliţie. În apele albăstriii ale cristalului, adunate de rama porţelanului înflorit, apărea o Jaqueline albă şi parfumată, aşa cum se iveşte un miez din învelişul unei coji dezghiocate.

Se privi.

Era cam palidă.

Lady Hamilton, după Trafalgar…

Oricît de perfecte erau măştile dermatoplastice, tot dezagreabile rămîneau.

Puţin ***make-up?*** Nu.

Rochia preferată, „lady Hamilton”, în nuanţele schimbătoare ale orizontului, aeriană, graţioasă şi rafinată, părea că o aşteptase, nerăbdătoare, ca un alter ego, aplecată peste speteaza fotoliului înalt.

O clipă mai mîngîie cu privirea, în fugă, imaginea întoarsă de oglindă...

Auzi sunînd clopotul de la intrare.

Atît de curînd?

Tresări puţin; pe sub uşa budoarului, un plic luneca misterios, spre vîrful foarte ascuţit al escarpi- nului de atlas.

„Trebuia să mă aştept.”

Clopotul de la intrare insista. Strecură plicul în decolteu. Şi acum, să zîmbim! Oaspeţii, oricare ar fi ei, trebuie întîmpinaţi cu zîmbetul pe buze.

Deschise. Zîmbetul îl învălui pe inspectorul Gars. Inspectorul-general Gars şi un superb buchet de trandafiri ***Mareşal.***

— Omagiile noastre, domnişoară Evariste. M-am văzut intrînd aici şi... am venit să-mi fac o vizită.

Îmi permit să vă ofer...

— O, asta e foarte amuzant! Mai ales că domnilor nu li se aduc flori decît la catafalc.

— ...Şi, uneori, nu învie ei în... fermecătoare doamne?

. . . .

— Domnişoară Jaqueline, vă felicit pentru talent, măiestrie, virtuozitate, dar, ca om al legii...

— ... şi acţionar principal la AND...

— „Principal” nu încă.

— Dar „probabil”, pe curînd...

— Probabil, da. Prin urmare, ca reprezentant al legii...

— Sînteţi oare chestorul Matton sau chiar guvernatorul Exaniei 19?!

— Chiar dacă nu sînt nici unul dintre ei, pînă la urmă, tot legile secolului XXII...

— Desigur. Dar „pînă la urmă” poate însemna şi douăsprezece ore, chiar o zi... Într-o zi...

Gars o privea fără nici o rezervă, admirativ. Îşi aminti de trandafirii palizi, cu tija prelungă, dreaptă şi mlădie... Rămăseseră uitaţi pe măsuţa din colţul salonaşului. Cu gesturi pline de graţie şi încîntare, Jaqueline îi mulţumise mult, dar nu se atinsese de ei.

Acum, privindu-i, îi ghici temerile.

— Vă asigur, sînt flori! Nimic dintr-un arsenal... Flori pentru Jaqueline Evariste. Sînt tot atît de adevărate ca şi...

— ...sentimentele care v-au adus aici.
— Evident. Drept care, voi proceda la confiscarea unui trofeu care — deşi al unei recente victorii spectaculare — ar putea să vă creeze numai dezagremente...
— Într-adevăr, inspectore, ce frază înflorită! Într-atît încît nu-i simt esenţa... Dar, să căutăm florile.
— ...adică seiful cibernetic al lui Derry Funk.
Gars îi urmărea mlădierea prelungă, suplă a spatelui. Faţa Jaquelinei rămăsese ascunsă în paloarea trandafirilor şi inspectorul aprecie gestul ca o tactică. Să nu i se citească surprinderea...
Jaqueline se întoarse liniştită, înalţă capul cu privirea senină, surîzîndu-i ca reclama unui calmant.
— Trebuie să aduc un vas... deosebit — potrivit unor asemenea superbe flori, inspectore...
Îl lăsase singur!
Deci, planul cu florile, pentru care eventual se va căuta un vas, reuşise.
Nici în raportul informativ, nici în planurile vilei, nu i se semnalase vreo instalaţie ***spion,*** între încăperi. Prin urmare... Îl interesa o anume vitrină. Cea din colţul opus... O colecţie celebră de flacoane şi cristaluri şi esenţe.
În budoar, Jaqueline parcurgea în fugă, cu un fel de creion în degetele-i fine şi prelungi, caligrafiaunei recente scrisori de dragoste, pe care, apoi, graţios, şi-o apropie de ureche: „Gars a reuşit să vă intercepteze (în casa Funk) numai în parte şi numai vizual. Jumătatea de cifru este: 10 K 73/A F 9 X Matton l-a ştiut, nu l-a ştiut, iar l-a ştiut, şi, acum, iar nu-l mai ştie. Dacă e greu de înţeles, vă mulţumesc pentru o anume sticluţă, numai bună să încapă într-un buzunar de sergent. Atenţie! Gars nu trebuie lăsat nici o clipă singur. Un inspector de poliţie nu poate fi percheziţionat de o doamnă cu maniere elegante. Al dumneavoastră Dumas”.

Jaqueline se încruntă şi se însenină în clipa următoare, revenind în salonaş, înarmată pentru o nouă bătălie a surîsurilor.

— ***Nu-mi iert, scumpe inspectore, singurătatea în care v-am lăsat...*** Adevărul e că nu a fost uşor să descopăr un vas demn de aceste minunate flori!

Aranjînd trandafirii, fir cu fir, într-o perfectă simfonie niponă, degetele Jaquelinei, fine şi prelungi, cîntau parcă la o harfă nevăzută... sau cel puţin aşa gîndea inspectorul Gars, visător, în acelaşi fotoliu şi în aceeaşi atitudine în care fusese lăsat cîteva minute în urmă.

„Am revenit la timp. Nu, Gars, nu pare să fi învăţat ceva, din cele ale lui Narbon!”

Dacă Jaqueline ar fi fost un detectiv, cu cît de cîtă „carte” de la repauzatul pe care tocmai îl pomenea în gînd, ar fi observat că înclinaţia frumoasei chei aurite de la vitrina cu preţioasa ei colecţie de cristaluri era cu zece grade mai la dreapta, chiar dacă acea minunată cheie aurită nu însemna unicul obstacol pentru cel ce ar fi răsucit-o, interesat fiind de conţinutul acelor felurite cristaluri atît de preţioase.

— Vorbeam despre...

— ...esenţă, insinuă Gars.
— Şi... dacă, deosebit de amabilă, aş refuza?
— Cu aceeaşi deosebită amabilitate aş...
— ...aplica rigorile legii, nu?
— După Trafalgar, publicitatea a fost un rău mai mare pentru lady Hamilton decît rigorile legilor.
— Domnule inspector, asediul unei femei nu e întotdeauna un gest cavaleresc.
— Desigur, dacă ar fi vorba de o capitulare fără condiţii...
— Am coborît ***pont-levis***-ui. Vă ofer seiful. Era de datoria mea... şi plăcerea de a vă face un serviciu personal, domnule inspector. Iar condiţiile...
— ...în admiraţia pe care vă voi păstra-o la ne- sfîrşit...
Jaqueline i-a întins seiful cu gestul înmînării unui trofeu. Şi cu zîmbetul de rigoare.

Dacă inspectorul Gars ar fi fost un detectiv măcar din epoca lui Conan Doyle — ar fi observat o urmă de pas pe covor. Destul de mare ca să nu fie a lui şi de pămîntie ca să se poată deduce că era a unuia ce nu venise pe aleea şi scara de marmură verde şi impecabilă a intrării principale şi, poate prea afundată în moliciunea covorului, ca să fie a unui individ sub 80 kilograme bruto, cît şi prea vizibilă, ca să nu dea de bănuit că necunoscutul lucrase în mare grabă de vreme ce, destul de abil ca să intre neobservat, nu fusese destul de prudent ca să-şi şteargă toate urmele.
Dar într-un secol plin de detectivi electronici, asemenea investigaţii erau nu numai inutile, ci chiar primejdioase, prin subiectivismul lor romantic, întunecat de prejudecăţi, faţă de matematica luminoasă şi obiectivă a creierelor nesentimentale din computere.
Totuşi, în ciuda acestor favorabile auspicii, Jaqueline crezu că era mai prudent să acopere cu discreţie şi cu graţioasa ei siluetă unghiul vizual al inspectorului, în care s-ar fi putut descoperi — într-un neprevăzut moment de inspiraţie fatală — urma unei tălpi de cizmă, a unui sergent care se denunţa a fi furnizat informaţii preţioase împotriva instituţiei pe care o servea cu credinţă şi, în concluzie finală, a purta un veston portocaliu.

15

Era de bănuit că nişa — sau una dintre nişele secrete ale lui Tom Ricas — se putea afla în sala microscopului electronic, sub mozaic. Ca orice om care se respectă şi totodată trăieşte în secolul XXII, trebuia să aibă şi el cel puţin o asemenea nişă — oricum mai greu de găsit şi deschis decît seifurile celei mai păzite bănci ori societăţi de asigurare din acelaşi secol. Ultimele rafinamente ale laserilor fluizi şi, poate mai mult decît asta, apariţia undelor trans- parenice* **puseseră la dispoziţia preaindiscreţilor** — ca să nu spunem, din stimă faţă de progres, „gangsterilor” — instrumente imbatabile, cel puţin pentru un timp.

Jaqueline intuise mai de mult secretul lui Tom; cu ani în urmă lucraseră timp îndelungat, împreună, la microscopul electronic. Dar, dacă Tom nu şi-ar fi pierdut capul pînă într-atît, la ultimul lor ***rendez- vous,*** bănuiala despre locul nişei lui ar fi rămas doar o bănuială, vagă şi neinteresantă, o ipoteză pe a cărei probabilitate nici Gars cel adevărat nu ar fi mizat.

Acum însă putea merge la sigur.

Ce e drept, nici Jaqueline nu intuise, nici Tom nu i-a spus şi cifrul nişei lui. Deschiderea ei părea încă o problemă. Dar în faţa a N ipoteze bine gîndite plus un tabel de adevăr, un calculator analogic de buzunar şi — mai ales — în tovărăşia acelui faimos ***Fachlexikon für Einbrecher Leherlinge****, care mai era cifrul în stare să reziste începînd din secolul XXII pînă chiar şi în zilele noastre, de altfel**!

Aşadar, să mergem, domnişoară Evariste! E momentul. Orbita e liberă.

Pînă ce distinsul inspector Gars, pentru care avem o atît de făţişă admiraţie, îl va trezi pe Tom, vor trece cîteva ore. Şi chiar dacă îl va trezi! Acolo e vorba de un cap ce trebuie limpezit…

Dar, s-ar putea ca, amabil cum e întotdeauna, să-l conducă pînă acasă. Asta ne-ar putea deranja. Chiar foarte mult. Deci,

---

* Unde descoperite în sec. XXII, cu proprietăţi şi definiţie necunoscute în secolul nostru.

* Manual pentru uzul ucenicilor spărgători, Editura Cascador, 2169.

să ne grăbim. Să luăm cel mai superb cupeu, demn de cea mai fermecătoare lady a secolului. În galop pînă la graniţa Exaniei! De acolo vei merge singură, Jaqueline. Îţi vei lua Mustangul violet, care va cabra suplu…

Mai tonic ar fi să te gîndeşti pe drum la altceva. De exemplu, la marele Napoleon. De la care nu poţi spune că nu ai învăţăt destule în ***sèjour***-ul de un secol din romantica Exanie 19. Ţi-ai amintit?… „Să-ţi ataci inamicii înainte de a se uni… Să te infiltrezi pe linii interioare… Să realizezi surpriza.”

Bon chance, Jaqueline!

16

In faţa mesei de şah, alături de Harry B, Ricas dormea încă în fotoliul în care îl instalase cu atîta grijă, prietenul său Gars, sau prietena sa Jaqueline — să aleagă cititorul.

Inspectorul îi privea gînditor faţa destinsă. Lom- broso ar fi spus — din ochi — că omul acesta nu poate fi un asasin, fără să mai consulte un milion de tabulatoare electronice. Cît de pure îi sînt trăsăturile în somn…

Injecţia pe care i-o administrase între timp începu să-şi facă efectul.

— Ricas, băiatule, nu e destul să fii deştept şi cult ca să-ţi meargă bine pe lume! Cum te cheamă — ştii?

— Tom Ricas, doctorand în ştiinţe cibernetice şi…

— Bravo, din toată inima. Poate îţi aduci aminte şi ce ai discutat mai adineauri?

— Cu tine?

Inspectorul tresări sub chipul impasibil,

— Da, cu mine…

— Ce vorbeam?

— De exemplu, ce vorbeam noi în timpul acestor secvenţe.

Un microaparat proiecta pe peretele din faţa lor acţiunea unui film mut în care un Tom Ricas, aproape de nerecunoscut, părea să-şi dispute cu inspectorul Gars o misterioasă casetă, în faţa unei nişe deschise nu departe de o masă de şah şi a unui Harry B apa- tic…

— Nu-mi aduc aminte.

Dacă Gars ar fi fost un inspector de poliţie din cei atît de melancolic amintiţi pe parcursul acestor pagini ar fi scos acum o înjurătură din acelea atît de aclamate de cititorii-suporteri. Dar inspectorul nostru nu era un asemenea „sfînt” personaj. Aşa că noi vom trece peste entuziasmul miilor de trăsnete, al miilor de bombe şi chiar al miilor de pipe!

Inspectorul nostru se mărgini să murmure doar un neintonat:

— Era de aşteptat. După o mică pauză mai adăugă: vrăjitoarea!

— Cum te simţi, Tom?

La care Tom, cu lehamite, răspunse:

— Bine nu! Aşa, ca într-un scrînciob. Cînd în sus, cînd în jos…

— Ţi-am adus o licoare fermecată. ***Lacryma Cristi*** — recolta 2158!

Gars scoase la iveală un flacon numai bun să intre într-un buzunar de inspector, de data aceasta — mî- nuindu-l cu gesturi de iluzionist emerit.

Ricas ridică paharul plin, privindu-l visător. Îi tremurau îmbătate şi nările şi privirile.

— Ed, de unde ai tu vinul acesta?

— Bea mai întîi. După aceea mai vorbim noi…

— O sticlă ca asta, numai în colecţiile Jaquelinei…

Ricas închise ochii.

Gars nu-şi putea desprinde privirile uimite de pe faţa transfigurată, iluminată chiar, uşor înclinată, cu un zîmbet furat, indescriptibil în colţul ochilor. Unde dispăruse cinismul şi cruzimea? O puritate absolută îi sidefa orbitele pale, buzele arcuite…

— Ed, nu eu l-am omorît pe Derry, dar o iubesc pe Jaqueline.

17

Subinspectorul A.A. (Adolf Anatol) era de serviciu la centrala poliţiei cibernetice.

Asta îl indispunea întotdeauna, fiindcă devenea unicul cap care nu trebuia să gîndească între atîtea milioane de capete pline de activitate şi inteligenţă electronică.

Pe lîngă aceasta, mai era şi singur cuc. Onorata conducere supremă apreciind (sub influenţa altor milioane de capete luminate şi electronice şi mai supreme) că nu era nevoie de doi funcţionari „naturali” de serviciu, pe o singură centrală. Nu aveai cu cine să schimbi o vorbă! Iar dintre funcţionarii electronici, nici unul nu concepea să stea de vorbă în timpul serviciului — decît, poate, ca să te toarne.

În pragul disperării, privea tabloul celor douăsprezece semne de sinteză şi control general (unica sarcină a subinspectorului de serviciu), apelpisit de moarte că totul mergea — pare-se la infinit! absolut perfect şi sigur — într-un cuvînt mai puţin uzitat ca pe roate!

Ar fi mai bine — gîndi, numai ca să nu piardă această proprietate, dacă Gars şi creierele lui auxiliare ar termina-o şi cu postul acesta.

În secolul XXIII (şi nu mai era mult pînă atunci) poliţist în carne şi oase nu va mai exista decît la poarta raiului. Pe teren era altceva. Se mai delectează omul cît de cît. Mai are diverse rosturi şi misiuni prin diferite ronduri ruralourbane sau viceversa...

Înregistră clipind, surprins foarte plăcut, apelul videofonului. Oricum, era o variaţie. Fie şi stereotipă, a directorului de serviciu la centrala planetară. Trei pîlpîiri video, de trei ori pe noapte.

Apăsă butonul oftînd prelung. Auzi, pe nerăsuflate:

— Postul V 314! Sergentul Dumas. Vă salut cu respect. Pot să vă depun un raport confidenţial strict?

A.A., gata să strige: „Da staţie Tele n-ai, gradat?!” fu foarte mulţumit că s-a putut reţine. În definitiv, avea dreptul să-l

primească. Cine ar fi renunţat la un asemenea divertisment şi recreaţie în plictiseala asta de perpetuum mobile.

Staţiile Tele erau cuplate direct doar cu creierele de pe pereţi. Numai ele nu se plictiseau.

— Vino imediat, Dumas!

Apăsă pe butonul „Permis Special-Excepţional”. Peste cîteva minute subinspectorul A.A. deveni nerăbdător. Dumas întîrzia. Se întreba dezamăgit „S-o fi răzgîndit?!”

Dar Dumas nici vorbă că nu s-a răzgîndit. În sfîrşit, uşa se deschise, sergentul cu mîna la chipiu se încadră în ea mărime naturală, apoi intră.

— Să trăiţi cu respect, domnule subinspector!

A.A făcea eforturi să rămînă serios.

— Vă rog să mă scuzaţi că am întîrziat. M-am rătăcit prin capul poliţiei centrale. Prea e mare şi complicat. Nu zic, deştept! Da…

— Nu-i nimic, Dumas. Se întimplă, interveni A.A. binevoitor, mai ales că sergentul avusese şi inspiraţia să se aşeze între el şi tabloul de sinteză şi control, scutindu-l de priveliştea monotonă şi plicticoasă a celor douăsprezece semne mereu aceleaşi. Spuneai de…

A.A. începu să rîdă. Într-o cascadă de hohote.

E drept, nu văzuse cînd l-a scos şi de unde, dar Dumas îl ameninţa — certamente — cu pistolul!

— Fii serios, omule! Eşti chiar în creierul poliţiei! Aici ţi-ai găsit?

Sergentul făcu un pas într-o latură, apoi, cu degetul mare (de la mîna stîngă) îl invită, peste umăr, să se uite la tabloul, unde nici un bec din cele douăsprezece nici nu clipea măcar. Totul mergea absolut perfect şi sigur. ***Ca pe roate!***

A.A. rîse din nou. Dar altfel.

într-aidevăr! Numai nişte calculatoare nebune ar mai fi putut prevede aşa ceva în secolul XXII şi încă în plin capul poliţiei. Grozavă chestie…

Pumnul lui Dumas (o stîngă de pe vremea lui Ca- sius Clay) îi întrerupse meditaţia justă, trimiţîndu-l spectaculos şi concomitent la podea şi în lumea viselor, sub ochii milioanelor de capete cibernetice care îşi vedeau în continuare de treaba lor strict repartizată şi inteligentă.

Fără o vorbă, se apleca asupra lui A.A. şi, din-   tr-o mişcare îl aşeză pe după gît, păstrînd echilibrul încărcăturii cu o mînă înfiptă în chelia unicului funcţionar natural de serviciu, şi eu cealaltă pe extremitatea încălţată a acestuia.

Astfel echipat, sergentul Dumas o luă din nou prin labirintul complicat al creierului mare al poliţiei cen-
trale, foarte recunoscător uşilor moderne ce i se deschideau singure în cale, scutindu-l să se aplece pînă la clanţă cu un subinspector pe cap. Ceea ce de fapt, i se cuvenea, ca oricărei persoane umane pentru care în prealabil s-ar fi apăsat pe butonul: „permis spe- cial-excepţional”.

18

Mozaicul multicolor juca în ochii Jaquelinei în timp ce „opera” — cu mişcări de expert — ultima uşă care o mai despărţea de microscopul electronic.

Deschiderea unei uşi păzite de invizibilele celule fotoelectrice şi chiar de Harry B-ul lui Tom Ricas părea să fie pentru Jaqueline o altă variantă a dulapului cu borcane şi dulceţuri! Totuşi, nu-şi putea mărturisi că nu era emoţionată. Altfel de ce i-ar fi jucat în ochi mozaicul multicolor… Dacă nu va greşi combinaţia pietrelor, peste cîteva minute seiful cibernetic, seiful lui Derry — autenticul — va fi al ei.

Ultima uşă se deschise şi mai uşor decît ar fi crezut. Se înarmase pentru ceva atît de complicat!

În ochii Jaquelinei juca aievea mozaicul microscopului electronic. „Ceva nu e în ordine”… îşi spuse, fără să clipească. Pe mozaic, sub microscop, în două fotolii confortabile, într-un alegoric „picior peste picior”, Ed Gars şi Tom Ricas. Între ei, o măsuţă cu toate cele necesare unui… ***five o’clock*** între domni.

Se ridicaseră şi îi zîmbeau ospitalier.

— Tocmai ne îngrijoram de întîrziere. Să nu fi rătăcit drumul, o salută Gars cu un gest dezinvolt.
Cît în privinţa uşilor, Tom a fost O.K.! Oricum, o cupă de ***Lacryma Cristi*** e întotdeauna bine venită, nu?

Gars întoarse ostentativ sticla, cu eticheta ei seculară, către Jaqueline.

— E un vin atît de miraculos, încît am socotit că nu e un păcat să ţi-l fur personal şi nici umilitor să folosesc în acest scop metode de acum trei veacuri...

— Mulţumesc pentru oraţie. Nu e nevoie de introduceri revanşarde. Observ şi cred că înţeleg, ,,domnule reprezentant”... al legii.

Oricît de identică părea sticla de ***Lacryma Cristi,*** cu toate celelalte de aceeaşi marcă, era totuşi una dintre acelea care Jaqueline ar fi preferat să nu-i fie subtilizată din colecţie şi încă pe neobservate.

— Să fim cît mai concişi, inspectore. Cu ce o pot răscumpăra?

— Cît mai concis: cu nimic.

— Nici chiar cu o jumătate dintr-un cifru „absolut secret” şi pierdut?

— Nici. Gars înălţă din umeri arătîndu-i semnificativ sticla de pe masă. În prezent, după cum vezi, nu ar fi prea greu de găsit...

— Dacă mi-ai fi furat ***singurul*** „vin miraculos” din colecţia mea, aş zice că ***mimezi*** corect. Ar fi bine să mai meditezi. Poate ai să-ţi aduci aminte.

Gata să continue pe acelaşi ton, Gars se opri suspendat în ochii Jaquelinei. Erau tulburi — ochii aceştia totdeauna fiorduri! Nu păreau să mai vadă.

Jaqueline se aşeză pe unul din fotolii. Simţea apropierea ***oboselii.*** Oboseala aceea vagă şi grea ce o invada, ce se năpustea ca o furtună tot mai des în ultima vreme. Tot mai des după moartea lui Derry. Oboseala aceea subită, cînd îi treceau, aprinse prin
minte, ***acele*** nechemate imagini. Fără rost... Veneau şi nu le putea alunga. Cu privirile în gol, aştepta, ***le aştepta,*** fără voinţă. Ce sens avea... absurd... Prima plimbare în parcul acela cu alei orbitale şi perfecte privelişti din caleidoscopurile galactice...

…Era o fetiţă. Se gătise şi se privise nerăbdătoare în oglindă. Avea cincisprezece ani ca şi împliniţi!

„Aşa se merge la dans, nu în parc!” Dar ea plecase repede, fără să audă. Plecase, visînd, poate, la dansul universului…

Dar Parcul Orbitelor nu-i plăcuse!

Îşi amintea acum, aici, sub microscopul electronic. Îşi amintea precis şi fără rost că nu-i plăcuse.

…Alerga pe alei, ele o chemau, o ademeneau. Alerga în neştire, fascinată de împletirea aceea stranie de bucurie şi repulsie.

…Paşii îţi erau pierduţi, aleea se unduia în jurul tău, erai o mică vietate în cochilia unui melc, purtai imponderabile volute spaţiale, ce te călcau în picioarele lor de făpturi cosmice… Lunecau aleile, furîndu-ţi mersul, şi te aşterneau, la nesfîrşit, drum în mersul lor. Erai drumul paşilor lor, erai…

…Acestea erau aleile din Parcul Orbitelor, formule matematice exacte, minunate şi fără rost… Şi fără rost…

Dar nu uita…

De cîte ori oboseala se năpustea pustiindu-i fiinţa, îşi simţea mereu, ea şi atunci, pletele arămii desfăşurate în spaţiu, biciuind, înnodîndu-se, peste stratosfera, cu legile lui Keppler. Îşi vedea picioarele, goale, alergînd, şi călcînd în neştire relativităţile einşteini- ene.

De ce nu uitase?

— Jaqueline… eu… de fapt… nu voiam… decît… să vii… Nu voiam… să te întristezi…

Tom vorbea tărăgănat, punînd pauze după fiecare cuvînt, ca orice om cumsecade ajuns în faza de beţie umanitară.

Fireşte, zîmbi Jaqueline fără să-i răspundă — numai cu o doză fortisimă de ***Lacryma Cristi*** ar fi putut inspectorul Gars să-i restituie o memorie atît de deteriorată!… Dar am fost învinsă. Cu propriile mele arme. Jaqueline Evariste, învinsă! Zîmbi. Privirile limpezi, iarăşi fiorduri, întîlniră ochii lui Gars.

O privise tot timpul, tăcînd. Tăcea.

Jaqueline Evariste, învinsă! Credea? Voia o asemenea înfrîngere? Absurd! Colecţia ei de frenoac- tive — amnezifore amnezicide, generale, selective, parţiale etc. etc. — un adevărat ***anti-creier,*** putea fi nesfîrşită, imbatabilă.

De fapt, după moartea lui Derry Funk jun., Jaqueline Evariste rămăsese singură stăpînă pe aceste săbii cu atîtea tăişuri. Îşi

aminti nu prea îndepărtatele coloane de gazetă, entuziaste cortegii de titluri, de fotografii.

Anul 2160. Premiul Nobel pentru pace: „Dr. Derry Funk jun. — Dr. Jaqueline Evariste. Un premiu şi cea mai mare emoţie mondială. Ultimul premiu pentru pace a fost decernat. Ultimul pentru că era ***Pacea însăşi!”*** declara entuziast ***Mondial Post.*** În ***Mondial Scientific Buletin,*** omagii: „Familia Funk triumfă în Funk junior!” Sau ***Pacific Post:*** „Un secol de cercetări închinate păcii!” „Cine este Jaqueline Evariste? „Contribuţia Jaquelinei Evariste la descoperirea RAR-ului.”

Da. Jaqueline însemna cele şapte miliarde de fi- ole RAR, inoculate întregii populaţii a planetei. Însemna amnezia nucleară. Uitarea Hiroshimei. Căci simpla încercare de a gîndi numai la reconstituirea tehnologiei unor explozibile nucleare provoca inoculaţiilor cu RAR idiosincrazii organice, atît de acute, încît creau un reflex de respingere totală.

Cine şi-ar mai putea reaminti astăzi cum se fa- brică o bombă atomică? Nimeni! Nici chiar Jaqueline?!

Inventatorul RAR-ului n-ar putea inventa şi antidotul lui? Gama frenoactivelor pare nesfîrşită. Apoi, cine ar jura că în 2159 fuseseră inoculaţi ***toţi*** oamenii, dacă el însuşi — inspectorul-general al siguranţei planetare, care avea această supremă misiune — nu ar fi putut să jure...

Gars îşi citea gîndurile în fiordurile din ochii Jaquelinei.

— Jaqueline, crezi că ar fi cineva capabil să descopere antidotul RAR-ului? Să zicem, „anti-RAR-ul”.

— În orice caz, numai cineva neinoculat... Gars, crezi că au mai rămas asemenea oameni?

— Da. Derry şi tu! Acum... numai tu.

— Cu autorizaţia specială nr. 2, semnată de inspectorul-general al siguranţei planetare, Eduard Gars. Era necesar! ***O rezervă strategică umană.*** Perfecţionarea RAR-ului... ereditatea... Lupta cu cei „probabil” sustraşi inoculării...

— Jaqueline, tu lucrezi — da sau nu — la anti- RAR?

— Nu... Eu lucrez... Noi lucram la anti-anti RAR!

— ...Acesta e seiful cibernetic?

— ...Poate mai mult. Căci va fi o serie infinită de ***anti.*** La fiecare ***„anti”*** se va adăuga mereu încă
unul Ştim noi dacă ei nu l-au şi găsit pe „anti-anti- anti...”

— Care ei, Jaqueline?

— Ei bine, inspectore, asta ar trebui să te întreb eu, nu? Tu eşti „paznicul Terrei!” ***Ei,*** adică neinoculaţii şi fără autorizaţia ta specială. ***Ei,*** care îţi parazitează ţie mintea; ei, care îmi fură mie... sau îşi prepară singuri...

— Iartă-mă, Jaqueline! Meseria mea e bănuiala.

— Te sfătuiesc s-o păstrezi! Apropo, pe tine te-ai exclus?

— Încă nu.

— Iartă-mă, inspectore, meseria mea e curiozitatea!... Dacă e aşa...

— Dacă e aşa, înseamnă că nu te aşteptam aici pentru război. Să facem pace, Jaqueline.

— Aşa ar fi trebuit să fie de la... de la bun început! interveni Ricas, cu glasul încă nu prea sigur. O alianţă! Da, Jaqueline?

— Interesant. Foarte interesant...

— O triplă alianţă! reluă Tom cu nestăvilit entuziasm — care ar putea începe chiar acum.

Impingînd uşor sticla de ***Lacryma Cristi*** cu dosul palmei, depuse pe masă o cutie cu o tentă de email transparent peste luciul metalic: seiful cibernetic. Continuă, cu gestul lui Pillat cînd pronunţase ***ecce homo:*** e cel autentic!

— Şi cel autentic închis, murmură Jaqueline.

Inspectorul Gars făcu pe neobservate un pas îndărăt.

— Pînă acum am reuşit să-i deschid doar un sec- tor secundar. Un fel de registru anexă... Metode, rezultate încă nedefinite, plus agenda experienţelor curente.

Tom vorbea, gesticulînd larg, ca un adevărat personaj din ***Lecţia de anatomie.***

— Prea puţin pentru ce ne trebuie... nouă! Adevăratele taine sînt sub cifrul cibernetic, în sectoarele lăuntrice.

Anti-anti-anti... la puterea infinit, părea să-şi spună Gars, în unghiul din umbră în care se retrase.

— În fond, continuă Jaqueline, ce ar putea să însemne un cifru cibernetic? Tom! N-ar putea fi o teză de doctorat?!

Jaqueline nu aştepta un răspuns. Îşi repeta un obsedant refren, de mult ascuns în gînd: ***Nu mai ştiu decît că... l-am, ştiut!***

19

Protestez! se auzi — pe el însuşi — urlînd cu un glas ce nu era de loc tunător, subinspectorul A.A. — Adolf Anatol.

Sechestrare de persoane! În secolul XXII!

Închis într-o cuşcă — ce e drept mare — cît o încăpere spaţioasă, în întregime de sticlă, cu vederea la stradă şi la cer, deci la lună şi la stele şi spre toate punctele cardinale.

O muscă, într-un spaţiu străveziu, izbindu-se cu perseverenţă de invizibile hotare: subinspectorul A.A.

Într-un fel avea de toate: pat, masă, birou, foto- liu. Probabil şi covoare şi tablouri, draperii... Dar totul din cea mai transparentă sticlă, sau materie plastică străvezie, ce îi transforma spaţiul locativ într-o casă a insidiilor unde de peste tot îl putea pîndi cineva invizibil şi peste tot putea da de ceva... tot invizibil.

Nici un obiect nu se afla acolo unde părea că se află. Era din cap pînă în picioare numai linii şi puncte violete, sensibile rezultate ale aventurărilor spre... invizibil.

Mai rău: se convinsese că sticla era perfect opacă din afară înăuntru. Nimeni nu-l vedea! Şi mai rău: nimeni nu-l auzea! Strigase, strigase după atîţia cîţi i se păreau cunoscuţi şi îi vedea. Îi vedea!

— Să trăiţi cu respect, domnule subinspector.

— Protestez!

— Se poate?! Domnule subinspector…

— Este ilegal!

— Ilegal!

— Înnebunesc!

— Îîîî... prînzul a fost mulţumitor, domnule sub.

— Gangsterii!

— Fazanul... Domnul Smith ar fi încîntat să vă ştie mulţumit.

— Cine e... animalul ăsta?

— Şi vinul v-a plăcut? Sau — întreabă domnul Smith — preferaţi alte băuturi? Ar fi încîntat, domnul Smith…

— Asta e culmea! Culmea drăciei! Să te închidă într-o cuşcă şi să-ţi dea ***Lacryma Cristi!*** Cinism! Sadism! Perverşi…

O stîngă de pe vremea lui Casius Clay părea că-şi pregăteşte riposta, fapt care avu un efect calmant asupra interlocutorului.

— Dom’le subinspector, de ce nu... cum să vă spun eu... de ce nu exprimaţi şi dumneavoastră aşa, o vorbă, să vă uşuraţi inima. Tot o scăldaţi cînd cu animale, cînd drăcii, culmi. Nu-i eficient — cum zice o vorbă. Adică nu-i treabă de om serios. Asta e...

— Asta e o monotonie aiurită, pricepi?

— Păi, eu ce vă ziceam! Dar dacă n-o să mă spuneţi lui domnu' Smith...

Stînga întinse ultimul număr din Mondial Post de după-amiază.

— Mulţumesc, ***dragă*** Dumas, mulţumesc... O ţigară ai?

— Domnu' Smith spune că fumatul reduce memoria. Dar eu dacă nu mă spuneţi.. .

Stînga întinse discret un pachet de ***„Naturale"*** cu ***filtru.***

Subinspectorul îşi retrase mîna ca ars, fără să-l atingă, rămînînd în atitudinea unuia care ar suferi de fobia microbilor, sau, poate, numai a amprentelor.

— Vă rog, luaţi tot pachetul! Şi sergentul Dumas, îl puse — cu respect — pe masa invizibilă.

Uitînd şi de proteste, de gangsteri şi chiar de ţigară, subinspectorul A.A. înghiţea cu o foame nesăţioasă, de-a valma, titlurile şi coloanele din Mondial Post.

„Moartea savantului Derry Funk jun. într-o nouă lumină". „Harry nu este vinovat de crimă." „Declaraţiile directorului general al firmei AND! Poliţia va plăti daune considerabile pentru compromiterea reclamei şi prestigiului comercial!"

„...Inspectorul general Eduard Gars, deschizînd o nouă anchetă, a identificat în arhiva electronică a defunctului un seif special — nedescoperit la prima anchetă.

În secundarul acestui seif a fost găsit un proiect de programare prin ,,spin-inducţie" a cibernofrenuluiHarry B, proprietatea savantului, care — după cum se ştie — era cunoscut pînă astăzi ca autor al crimei."

Speculînd suspansul, articolul vorbea în continuare de marea pierdere a întregii omeniri prin moartea unuia din autorii RAR-ului — dacă ar fi să amintim numai aceasta — pînă ce revenea la:

„Noile investigaţii au putut dovedi, cu concursul cunoscutului expert cibernetician şi intim prieten al defunctului, Thomas Ricas, că programul proiectat a fost realmente experimentat chiar în atelierul electronic din casa Funk şi chiar pe memoria şi creierul ci- bernofrenului Harry B, la data de miercuri 20 august, între orele 16,20 şi 16,28. Ceea ce coincide cu ziua şi premerge doar cu trei minute momentul presupusei omucideri.

Dar, reanalizînd algoritmul programului conceput de inginerul Funk, Thomas Ricas şi inspectorul Gars au reuşit să-i descopere (încă în decursul zilei de ieri) o eroare de calcul. Totuşi momentul revelator a survenit azi la reconstituirea care a avut loc în prezenţa autorităţilor de resort şi a presei.

Deşi eroarea de calcul era teoretic neînsemnată, cînd a fost din nou comandată cibernofrenului Harry B, ea s-a dovedit fatală!

Sub impulsul ei cibernofrenul a provocat scurtcircuitarea curentului electric în sala de gimnastică, fapt care — se ştie — este cauza morţii regretatului savant. O grabă inexplicabilă l-a făcut să...”

Sfîrşitul frazei îl citi dintr-o privire.

Îl repetă în gînd, apoi într-un murmur confuz, apoi într-o înşiruire de ţipete ştrangulate:

— Fantastic! De necrezut! De necrezut!

Aşadar, Funk jun. era o victimă a lui însuşi! O neglijenţă! O sinucidere!?

Apoi începu să-şi şoptească: „Iată unde poate duce graba de a fi primul. De ce primul?! Asta îi omoară pe mulţi...

Deci Harry B este complet nevinovat şi acţiunile AND-ului... Ce mai ***haussă!*** Fantastic! Dacă nu era Gars, AND-ul falimenta pe gratis. Şi ce idee la mine să nu vînd acţiunile astea! Şi Gars care nu mi-a spus nimic de planul lui...”

Subit bine dispus şi cu elan, se avîntă către o uşă închipuită. Cît mai repede, „primul” la bursă! Dar şocul întîlnirii cu invizibilul îi reîmprospătă revolta justificată:

— Gangsterilor şi canaliilor! O să fiţi voi mai tari ca inspectorul general Gars?! Vom vedea noi!

Clipea puternic, strîngînd din pleoapele albicioase şi nu mai pricepea nimic. Avea în faţă un ins slab, complet ras sau chel şi fără vîrstă.

— Smith.

Subinspectorul se pomeni strigînd după Dumas.

— ...Unde eşti? Mă auzi? Dumas! Sergent! Gangsterilor... ***Dragă*** Dumas...

— Este exact ce mă gîndeam şi eu... E mai înţelept să vă purtaţi ceva mai politicos. Gangsterii sînt nişte oameni fără scrupule... Credeţi oare că Gars ar fi dispus să vă răscumpere?

A.A. clătină din cap a neîncredere.

— Atunci, ce tot urlai?! Dar... poate... vă răscumpăraţi singur. Oricum, îţi recomand să iei loc. Nu... nu chiar acolo. Aşa, acum e mai bine. Am şi început să ne înţelegem.

Aşa era Derry! O minte fulgerătoare. Dar, ca şi fulgerul, vedea prea multe dintr-o sclipire, dispre- ţuind amănuntul.

— Tom, eşti sigur că a greşit?

— Regret, Jaqueline, ştiu că tu nu admiţi nici o singură greşeală posibilă cînd e vorba de Derry. Dar asemenea greşeli nu sînt o raritate nici pentru cei mai buni calculatori.

— Nu a greşit.

— Doar ai asistat la recalculare şi la reconstituire. Erai lîngă automatul de box. Te obsedau mănuşile…

— M-au obsedat. Acum însă revin la altă obsesie a mea. Poate o ghiceşti?

— Fără mănuşi, n-ar mai rămîne decît: ***Ce ar putea să însemne un cifru cibernetic?***

…Nici un progres! Cu toată echipa noastră „redutabilă”. Dar Gars declară că nu se dă bătut.

— Nu e genul lui să se dea bătut.

Lucrau de atîtea zile şi nu repurtaseră decît succese spirituale. Mai întîi ipoteza lui Gars, care era fără îndoială foarte logică: Cifrul folosit de Derry era o invenţie, deci şi descifrarea lui trebuia să fie tot o invenţie.

Un succes mai util repurtă Ricas izbutind să calculeze seriile modulaţiilor care trebuiau să fie aplicate pe o anumită undă purtătoare — adevărata cheie — pentru ca să poată pătrunde printr-o zonă ce se dovedea sensibilă.

Ce e drept, cheia se schimba automat la fiecare opt ore, dar pînă la urmă descoperiră şi funcţia matematică prin care se deduceau unele din altele. O adevărată piramidă a lui Keops, după şase mii de ani!

De fapt cifrul fusese descoperit. O dovedea faptul că unda purtătoare intra ca o cheie în casetă şi — păstrînd comparaţia — se răsucea înăuntru, tot ca o cheie perfect potrivită.

Dar caseta nu se deschidea! Ceva se opunea de fiecare dată, în ultima fracţiune de micro-secundă.

— Un cifru cibernetic — reluă Jaqueline, ca răspuns la tăcerea lui Ricas — trebuie să fie un cifru ca oricare altul, care se modifică însă ori de cîte ori este descoperit de un străin. Sau, dacă vrei, o cheie care, dacă nu e răsucită de adevăratul ei stăpîn, nu mai deschide!

— Ca aforism, merge. Dar practic, e irealizabil.

— Chiar dacă, să zicem, „cheia” aceea ar face parte din însăşi fiinţa stăpînului ei?

— Alt aforism. Eu sînt adeptul unei logici mai pragmatice. Îl mai aşteptăm pe Gars, ori începem fără el?

— Dacă vrei, putem începe. Scoţi seiful din nişă?

Ricas se apleacă asupra mozaicului. După cîteva combinaţii cu micile pietre colorate, se opri intrigat.

— Jaqueline! Ce crezi că ar putea fi punctele astea albe?

Jaqueline privi cu spaimă şi cu ură.

— Perforaţii cu unde laser! Ne-au distrus caseta! La douăzeci de mii de grade nimic nu mai rezistă. Oh, Tom!

— Rezistă blindajul magnetic pe care l-am inventat eu! Pentru nişele mele. N-au distrus nimic. Au încercat. Dar cine?

Jaqueline îl privea cu obrazul împietrit. Nu-l mai privise aşa, poate, niciodată.

Calm, Ricas surîdea degajat.

— Dar nu e cazul să te sperii. Seiful nici nu a fost atins. Te vei convinge pe loc.

— Sînt ca şi convinsă, Tom.

Scoaseră caseta.

Într-adevăr, părea neatinsă. Asta nu însemna însă că şi în interiorul ei totul era intact. Dar Jaqueline preferă să tacă.

— Tom, cred că e cineva la uşă.

— Gars, probabil. E semnalul lui.

Jaqueline se duse să deschidă.

Renunţaseră de mult, din motive de siguranţă, la toate oficiile electrice şi electronice. Băteau la uşă.

Se întoarse întovărăşită de sergentul Dumas. Acelaşi Dumas, în mare ţinută portocalie, cu eghileţi de argint.

— Domnu' inspector-general spune că din motive ...să-mi aduc aminte din ce motive... Da. Din motive „im-pre-vizibile" nu poate ca să vină decît mîine. Eu...

Ricas îl privea cu ostilitate. Jaqueline tresări, văzîndu-i faţa, acoperită parcă de o mască hidoasă şi schimonosită. Fericită că nu se ştie singură cu Tom, se întoarse spre Dumas, zîmbindu-i cu o urmă de înfricoşare în ochi.

— Dumas, tu ce părere ai de caseta asta care nu se poate deschide?

— Poate nu o fi casetă. O fi dintr-o bucată. Eu cînd am o problemă grea încep s-o studiez din toate punctele de vedere. Dar eu... mai aveam de spus că domnu' inspector-general îl roagă pe domnu' Ricas să vină pînă la dînsul. Şi că dacă nu o să mă credeţi să zic că... „Mîine dimineaţă nu va ploua". Asta e.

Ricas făcu ochii mari. Era chiar consemnul... Cum naiba putea inspectorul să aibă încredere în specimenul ăsta paleolitic!

Nu ştia ce să creadă şi îşi frămînta mîinile. Jaqueline îi auzea trosnind încheieturile degetelor.

— Bine, mă duc imediat.

Dumas îşi scoase mănuşile. Cerceta, cu ochi ce parcă nu făceau parte din făptura lui, caseta, răsucind-o încetişor între degete. Părea o maimuţă mare şi curioasă, studiind un obiect strălucitor, descoperit în cuşca lui din grădina zoologică.

Jaqueline îl privea, curioasă şi ea, cu un mic zîm- bet în colţul buzelor.

Dumas întoarse caseta, pe rînd, pe toate şase feţele. Le pipăi, pe fiecare cu aceeaşi grijă, deşi erau absolut identice, punct cu punct. O mirosise şi suflase asupra ei, fără să se supere de zîmbetul domnişoarei Jaqueline.

Poate are s-o şi guste?!

Dar după un timp păru să nu-l mai intereseze. O aşeză politicos pe masă şi începu să-şi caute mănuşile.

— Apoi, eu mă duc — cu respect — domnişoară Jaqueline. Ştiţi...

— ... Lipsa prelungită din post...

Zîmbetul domnişoarei Jaqueline dispăru. Cu o privire de copil cuminte, murmură: mulţumesc oncle Dumas.

21

Sergentul Dumas, consternat, zăcea pe un scaun invizibil, în cuşca mare cît o cameră spaţioasă. Consternarea atinse culmea, stîrnindu-i ameţeli, văzîn- du-se intrînd pe uşa transparentă. Nu putea fi vorba de propria-i imagine, pentru că el stătea încremenit, iar celălalt umbla.

„Identicii“ se contemplară un timp, apoi unul se retrase fără să spună decît „hm!”

În urma lui, Dumas începu să urle, într-o autentică criză de nervi.

— Gangsterilor! Canaliilor!

De undeva apăru Smith.

— Deţin informaţia că sînteţi un pasionat al „Naturalelor” cu filtru. Serviţi? A! Refuzaţi. Categoric. Curios! în seara de 19 august aţi parcurs doisprezece kilometri şi jumătate pe jos şi aţi intrat, forţînd o fereastră, în casa Funk, numai ca să vă puteţi procura un pachet cu ţigările dumneavoastră favorite. Vă mai amintiţi? Era lună plină... şi creierul electronic al poliţiei centrale tocmai găsise de cuviinţă să reducă la normal supravegherea casei Funk, dat fiind că dosarul cazului era „clar”.

— Ce teatru de bîlci! Începînd cu hainele astea ridicole. Scoateţi-le de pe mine! Auziţi? Scoateţi-le şi terminaţi odată!

— Regretăm enorm că nu vă putem oferi un spectacol mai de calitate. Dar la ora aceea, uniforma ca şi... restul din „fizionomia” sergentului Dumas, nu vă incomoda, nici nu vă indigna. Nici mustăţile... Le preferaţi, doar, distinsei dumneavoastră feţe, rasă impecabil, netedă şi tonificată. Nu, nu a fost un tea- tru de bîlci ca al nostru! Aţi jucat rolul atît de perfect...

— Spioni!

— ...încît reîncarnarea, în care v-aţi trezit în dimineaţa de azi, nu-i decît un „bis” al unor spec-tatori... Interpretaţi splendid în „Asasinarea inginerului Derry Funk” de... îmi scapă autorul...

— A fost o neglijenţă. O greşeală de calcul.
— Au fost, cred, mai multe greşeli de calcul...
— Totul s-a văzut clar la reconstituire.
— Şi dacă, la această reconstituire, pe masa de şah, pe care o cunoaşteţi, nu s-ar fi aflat şi acest pachet de „Naturale” cu filtru ce credeţi că s-ar fi constatat?
Subinspectorul A.A. nu părea capabil, cel puţin pentru un timp, să formuleze răspunsuri. Cu atît mai puţin unul atît de dificil ca acela ce i se cerea. Probabil de aceea, înţelegător, nici Smith nu insistă să-l obţină.
— Nu ar fi înţelept să vă grăbiţi cu răspunsul, dar pentru că tot aţi citit ***Mondial Post*** de ieri — mai închidem şi noi ochii — şi cunoscîndu-vă unele înclinaţii literare — după marginaliile pe care cu atîta obiectivitate le-aţi făcut — vă las aici ***brouillon***-ul unui articol pe care, dacă eventual l-aţi găsi destul de interesant, ca să merite a fi stilizat de dumneavoastră, l-am trimite spre publicare pentru mîine... sau astă-seară chiar. Depinde iarăşi numai de dumneavoastră.
— Domnule...
— Smith.
— Hainele mele...
— Adevărat, nu le văd pe aici... Ştiţi — îmi permit pentru că poate nu ştiaţi — eraţi de serviciu astă-noapte la Centrala Poliţiei Cibernetice. Ştim, ştim că e o misiune care pe un om cu sensibilitatea şi veleităţile dumneavoastră îl plictiseşte de moarte. Dar conştiincios cum sînteţi, aţi fi fost în stare să vă duceţi, şi noi conştiincioşi cu misiunea noastră...
— Daţi-mi hainele!

— O, asta se aranjază! Nu vă enervaţi. Trece pe aici Dumas. Gîndiţi-vă la articol... Vă rugăm.

„Adevăratul asasin al lui Derry Funk: subin- spectorul A.A. Adolf Anatol, sef de serviciu la Centrala Poliţiei Cibernetice.

Redacţia noastră a putut stabili următoarele fapte pentru care dispune de toate probele necesare.

În ziua de 15 august, la ora 7 dimineaţa, susnu- mitul A.A. (Adolf Anatol), a înmînat vînzătoarei dintr-o mică tutungerie din apropierea casei Funk un pachet de ţigări ***Naturale cu filtru,*** ambalat într-o peliculă transparentă dintr-un material special, pe care era modelat, prin spin-inducţie, un program-comandă ce putea fi indus de la o mică distanţă în memoria cibernofernului Harry B pe care — în aceeaşi zi şi tot prin spin-inducţie — urma să experimenteze inginerul Derry Funk un program propriu.

La ora 10, sergentul Dumas din postul V 314, cumpără, ca de obicei de altfel, un pachet „Naturale” cu filtru pentru victimă. Acesta, tot ca de obicei, îl pune pe masa de şah, la aproximativ un metru şi jumătate distanţă de Harry B. Restul este cunoscut cititorilor din articolele noastre anterioare, ca şi din întreaga presă.

Ce nu se ştie insă, este faptul că subinspectorul A.A. se afla în ziua fatală în casa Funk ca membru al echipei de anchetă. Aici, intenţia acestuia de a face să dispară corpul delict (pachetul de ţigări), prin înlocuirea lui cu un altul, a fost probabil dejucată de o întîmplare banală. O gafă a sergentului Dumas, care figura şi el printre membrii anchetei, dintr-un capriciu al legii de procedură (cazul se petrecuse ,,pe raza lui”).

Probabilitatea a devenit certitudine în seara zilei de 19 august, ora 8,28, cînd subinspectorul A.A., perfect costumat şi transformat în „sergent Dumas” — profitînd de lipsa prelungită a acestuia din post — se strecoară pe fereastră în casa Funk, a cărei supraveghere excepţională încetase în dimineaţa aceleiaşi zile, pentru simplul motiv că tot el luase această măsură — se înţelege, legală.

Astfel introdus în casă, subinspectorul-sergent procedează la înlocuirea pachetului de ţigări incriminat (cel puţin aşa credea el), printr-un pachet de „Naturale” obişnuit, fără să observe ochiul magic al unui aparat de fotografiat cu repetiţie, foarte primi- tiv (tip Daguerre-Nièpce, secolul XIX), căci dacă ar fi fost mai modern, risca nu numai să fie sesizat, dar să i se voaleze şi clişeele sub acţiunea radiatorului anti-foto pe care numitul subinspector îl poartă mereu asupra lui, chiar cînd îmbracă uniforma unor sergenţi desueţi.

Bineînţeles că declanşarea spionului nostru fotografic era comandată de asemenea foarte primitiv, printr-un demodat sistem mecanic, acţionat chiar de apăsarea tălpilor domnului subinspector pe porţiunea de podea din faţa mesei de şah. Asta pentru că împotriva celulelor fotoelectrice ştim bine că domnia sa este de asemenea perfect apărat şi riscam să ne compromitem fotoreportajul. (Pentru neplata aces- tuia redacţia noastră stă la dispoziţia domnului A.A. cu suma de trei sute cincizeci , tariful plus amenda prevăzută de lege.)

Sperăm totuşi că printre rîndurile de mai sus, cititorii vor afla că ghinionistul subinspector-sergentnu a reuşit să sustragă pachetul de care se interesa (acesta se găsea de mult în posesia redacţiei noastre), ci unul de Naturale „naturale”, pus acolo tot de un demodat reporter al ziarului nostru.

Concluzia ultimei anchete, condusă de ilustrul inspector Gars, este, fără îndoială, ceva mai strălucită decît precedenta ei, dar conţine cel puţin o eroare fundamentală.

Toţi Harry B — un produs modern al firmei AND — dispun de o bossă specială „etică” a circuitelor de siguranţă şi supercontrol, graţie căreia — chiar dacă i se dă o comandă de natură să pericliteze viaţa omului pe care îl serveşte — cibernofrenul nu o execută sau o corectează.

De ce de data aceasta bossa de supercontrol din creierul lui Harry B nu a reacţionat? Sau — nu a reacţionat la timp?

Răspunsul se află — după cum aţi bănuit — în programul de modulaţii spin-inductive imprimate pe suprafaţa peliculei de ambalaj a pachetului de Naturale cu filtru, aşezat pe masa de şah din chiar apropierea lui Harry B. Influxurile spin-inductoare ale acestui program au paralizat şi anihilat circa douăzeci şi cinci de minute (timp în care Derry Funk boxa cu automatul) bossa de supracontrol a bravului său cibernofren domestic.

În numerele viitoare vom răspunde unor întrebări. De unde cunoştea subinspectorul A.A. obiceiul victimei de a-şi ţine pachetul de ţigări pe masa de şah? De la cine sau cum a aflat că Derry Funk săvîrşise o greşeală în algoritmul programului pe care urma să-l experimenteze în ziua aceea?

Departe de noi gîndul de a insinua că domnul A.A., Adolf Anatol, în calitate de înalt subaltern al numeratorului central al poliţiei de pază şi supraveghere domiciliară, ar fi avut şi profitat de posibilitatea de a urmări pe calea undelor tot felul de amănunte din casa Funk, dar şi mai departe de noi gîndul de a nu insinua acest lucru dacă urmele rămase în arhiva memoriei numeratorului citat ar confirma temerile noastre. Aşadar…”

— Cum vi se pare? Aşa, din punct de vedere stilistic. Ar fi publicabil? Desigur, pe ici pe colo periat. Ori ar mai trebui serios „cizelat”? Vreo eroare? Ne-ar fi preţioasă contribuţia dumneavoastă. Poate chiar am releva-o în subtitlu cu aldine. Ştiţi... gangsterii nu prea se pricep în ale literaturii.

22

Poştaşul cu diligenţă, favoriţi şi chipiu de mareşal trebui să-şi desfăşoare tot talentul lui de trompetist pentru a reuşi s-o vadă pe „frumoasa Jaqueline” (cum o numea el în adîncul inimii sale) apărînd în cadrul uşii care — ştia prea bine — avea şi sonerie Bell şi cutie de scrisori.

Dar poştaşul cu favoriţi era un funcţionar conştiincios, în al cărui contract cu Exania 19 se prevedea folosirea manierelor unei epoci în care răvaşele erau anunţate cu foarte plăcute urechilor fraze muzicale.

Cum în acest contract nu se preciza şi care trebuiau să fie acele paragrafe sonore şi armonioase, poştaşul cu favoriţi le alegea după chipul şi asemănarea adresantului şi mai cu osebire a adresantei.

Unii cetăţeni ai Exaniei găsiră leitmotivele poştale interesante şi chiar inspirate, deşi chestorul Matton se văzu obligat să-i interzică folosirea unora, alese din marşurile funebre, ca urmare a reclamaţiilor primite de la unii întîrziaţi, care îşi petreceau aici, la braţul unor apariţii ingenue, o ultimă lună de miere romantică şi optimistă, dat fiind că faţă de ei, în-gerul cu trîmbiţă şi favoriţi, nutrea unele sentimente, care, de obicei, nu se trîmbiţează.

Jaqueline îi mulţumi graţios pentru vibranta ***celeste Aida,*** întinzîndu-i vîrful unor degete parfumate, fapt pentru care fu nevoită să adune cu cea- laltă mînă un chipiu, de mareşal, de sub roţile diligenţei.

— Ai ceva pentru mine, Gaston?

— Nu, domnişoară Jaqueline, nu! Dar mă bătu gîndul că poate aveţi dumneavoastră ceva pentru mine.

Un plic roz apăru, o dată cu undele celei mai ameţitoare roze, din V-ul adînc al decolteului lady-ei Hamilton.

— Vezi să nu-l pierzi printre serenade.

Folosind aria bărbierului, Gaston fredona cu mezzo-voce:

— O scrisoare! Pentru Gaston...

— Pentru Lyon!

— Asta e departe domnişoară! Mai trebuie timbre suplimentare.

Drept care Jaqueline se achită în napoleoni de aur, care deşi nu erau din epoca lui Napoleon, cel mare, erau plăcuţi urechilor muzicale, ca cele ale lui Gaston, poştaşul cu diligenţă, favoriţi şi chipiu de mareşal.

În micul budoar, Jaqueline asculta şoaptele unei scrisori care păstra urma tuturor formelor prin care trecuse. Împăturită şi bine presată, cum numai înabisurile unei manşete portocalii se poate păstra o scrisoare, şi rotunjită, şi ciudată, de parcă ar fi fost ţinută sub marginea dinăuntru a unui chipiu de mareşal!

Peste cîteva minute, cu un zîmbet vag şi nepăsător, dar în mare grabă, Jaqueline Evariste pleca din Exania 19.

Mai puţin grăbit părea, la aceeaşi oră, sergentul Dumas, părăsind cu paşi oficiali şi — se sub- înţelege — solemni, panteonul criogenic, unde, în faţa criptei defunctului inginer Derry Funk, păstrase — pe baza unei aprobări speciale — o îndelungă reculegere, sub supravegherea pioasă a ochilor electronici, ce păzeau liniştea prezentă şi speranţele într-un miracol viitor…

Am fi fost îndreptăţiţi să credem că se îndrepta către frumosul cartier (în secolul XXII toate cartierele erau frumoase, ceea ce i-a făcut pe unii să afirme că toate erau urîte) din apropiere, în care locuia Tom Ricas, dar, înainte de a ajunge acolo se fofilă, scăpîndu-ne din ochi, pe o scară cu totul şi cu totul de sticlă, cunoscută contemporanilor sub numele de „Coloana Soarelui”. Nu pentru că era unica, ci pentru că fusese prima construită în acest gen.

Mai mult nu s-ar putea povesti despre ce făcuse acolo, căci, deşi de sticlă, Coloana Soarelui mai era şi cu totul şi cu totul opacă privirilor dinafară...

Totuşi, putem bănui că un sergent de poliţie, cu mustaţă şi nepoţi, nu avea vreun drum pe acolo ca să intre în laboratoarele de mulaj plastic, cu atît mai puţin în cele de chirurgie estetică, nici în cele în care se aplica noul tratament de întinerire şi nici în cele de etcaetera. Dar cum nu-l putem bănui — în nici un caz — de un deosebit interes faţă de renumitele băuturi şimai ales coniacuri ale renumitei terase, care se oferea cerului ca o tipsie de azur, acest moment din viaţa sergentului Dumas va rămîne un mister.

Oricum, întîlnindu-l, absolut din întîmplare, la ieşire, părea mult mai volubil, încît ultima parte a drumului către casa Ricas o parcurse cu paşi mai puţin solemni şi de loc oficiali.

— Domnişoară Jaqueline, domnul Ricas şi domnul inspector Gars se află amîndoi în Creierul Electronic. La centrală.

Ei spun... nu mai spun ce zic ei, dar eu nu zic nu, cîtă vreme un subinspector ca A.A., Adolf Anatol... s-a topit de acolo chiar cînd era de serviciu fără ca nici un poliţist, măcar vreunul din cei cu minte electrică, să mişte un deget sau să facă, cît de cît acolo, un raport, cum aş fi făcut eu, chiar dacă nu se întîmpla nimic! În plin Creier... Curat că s-a stricat la cap! — vorba care ziceam să nu v-o spun a lui domnul inspector-general.

După alte cîteva usturătoare observaţii la adresa confraţilor săi electronici — şi pe care ţinea cu orice chip să le facă — vru să mai vadă o dată seiful domnului Derry Funk.

— Întoarce-te cu spatele sergent, şi nu trage cu ochiul! ’nţeles?

Rîzînd, Jaqueline compuse cifrul şi scoase seiful.

— Acum, vă rog să-d aplicaţi dumneavoastră cifrul, cel pe care spuneaţi că l-aţi descoperit.

— Inutil, Dumas. Înţelege că e ci-ber-ne-tic. Adică...

— Adică se schimbă de cum îl ghiceşti. Ce mare treabă! Parcă aşa spuneaţi ieri, nu?

— Nu chiar aşa; ***cam*** aşa.

— Oricum, eu vă rog frumos să mai încercaţi o dată. E greu?

— Nu, Dumas. Tot nu avem altă treabă…

Jaqueline aşeză seiful pe suportul aparatului de emisie, după care procedă la reglarea unghiurilor de incidenţă. Compuse cifrul valabil în ziua aceea, se convinse privind ecranul scintografului că modulaţiile pătrundeau în interiorul seifului…

În faţa ei, de cealaltă parte, Dumas cu mănuşile pe mîini, imobil, concentrat, nici nu urmărea, nici nu aştepta ceva anume. Şi nimic nu se petrecu.

Doar în clipa în oare ultima modulaţie a cifrului intra în casetă, sergentul Dumas ridică o mînă şi apăsă cu un deget pe un colţ al capacului. (Ca şi cum ar fi vrut să se iscălească — s-ar fi încumetat Jaqueline să-i zică, doar ca o mică răzbunare — dacă degetul în cauză nu ar fi fost înmănuşat.)

— Ei, te-ai convins, iubite Sherlock Holmes? Seiful nostru nu vrea să se deschidă, nici chiar sub privirile-ţi necruţătoare!

— Îmi pare că şi eu aş spune la fel, don'şoară Jaqueline. Dar tot nu avem altă treabă. Vă rog frumos…

Jaqueline repetă operaţia. Şi iar îl văzu pe sergent făcînd acelaşi gest. De fapt nu era chiar aşa, pentru că nu era acelaşi degetul înmănuşat. Un amănunt pe are Jaqueline nu l-a observat, poate numai pentru că în chiar clipa aceea, fără a se auzi nici un fel de sunet, nici ca o şoaptă şi nici metalic, seiful se deschise, simplu, ca o cutie de bomboane.

Deasupra ei, superba privire a unei Lady Hamil- ton în copie vie, alba ei tîmplă şi marţiala frunte
înconjurată de fire cărunte a unui desuet sergent de gardă.

În sectoarele seifului totul era aranjat într-o perfectă ordine. Sute de cuburi (nu mai mari de 1 cm^3), conţinînd microfilme — desigur lucrări pe care Derry voia să le apere de indiscreţii.

Degetele Jaquelinei, prelungi şi fine şi degetele desuetului sergent de gardă se îndreptară, cu egală nerăbdare, spre un obiect cu o deosebită lucrătură în filigran, în maniera graţiosului secol XIX, care părea să-i fi atras pe amîndoi în aceeaşi clipă. Sergentul Dumas cedă curtenitor în favoarea nemuritoarei lady, pe faţa căreia paloarea adăuga frumuseţii ei o transparenţă ireală... Sau numai Dumas o vedea astfel, ca împietrită, cu ochii aţintiţi asupra unei fotografii din interiorul învechitei lucrături în filigran.

Trecu o clipă lungă şi altele la fel de lungi.

Revenindu-şi din contemplaţie, sergentul Dumas procedă metodic la scoaterea unui uriaş Rosskopfpa- tent cu multe capace din adîncurile buzunarului de la piept. Umblă la el, dar nu tocmai aşa cum s-ar umbla la un ceas de acum trei secole, apoi, la fel de liniştit, închise capacul seifului electronic.

— Dumas! Cum ai putut face o asemenea imprudenţă! Nu avem nici o garanţie că îl mai putem deschide! De fapt, nici nu înţeleg... cum de s-a deschis, aşa, pe neaşteptate.

— Eu ziceam în mine că asta nu mai are importanţă şi că domnul Ricas dacă nu şi domnul inspector ar putea să se întoarcă din minut în minut.

— Crezi, Dumas...

— Aşa că nu ar fi frumos din partea noastră să lăsăm obiectele din casă deschise şi nelalocul lor.

Jaqueline aranjă în grabă aparatul de emisie în poziţia lui de la început şi închise seiful în nişa de sub mozaic.

Plecînd, sergentul Dumas îşi căuta din ochi o mănuşă dispărută. Negăsind-o, zîmbi politicos şi admirativ către eleganta geantă a Jaquelinei, în care el nu o văzuse punînd decît mica agendă cu scoarţe de filigran. Apoi, cu gesturi complicate şi sistematice, scoase din buzunarul stîng şi interior al vestonului portocaliu o altă mănuşă absolut identică. Dar „absolut” identică.

Toate acestea se petreceau în timp ce frumoasa lady îi trimitea, printre lăsatele gene ale ochilor ei albaştri, cifrul unor unde modulate, capabile să deschidă seifuri mai ermetice încă decît cele cibernetice.

23

— Derry nu a greşit, repeta Jaqueline drept răspuns la concluziile ultimei anchete şi marele succes al lui Gars.

— Probabil, Jaqueline, dacă vrei să spui că nu a greşit „ireparabil”.

— Oricum concluziile tale tot eronate rămîn. Şi nu probabil, ci evident!

— Eu aş spune mai degrabă: „Oricum, firma AND nu era vinovată de moartea lui Derry”. Cu o eroare am evitat altă eroare, mai gravă… Cred că şi asta e tot evident!

— Aşadar… „acţionar principal”.

— Probabil. Totuşi — orice ai crede despre mine — nu asta mă preocupă acum.

— Atunci, poate… „director general”!

— Atunci, de unde ştia autorul, adevăratul autor al crimei, că în programul conceput de Derry Funk se afla o greşeală mortală? Dacă nu ar fi ştiut asta, nu avea nici un rost să anihileze bossa etică a lui Harry B Ar fi intervenit supercontrolul…

De la cine putea — repet — ***adevăratul asasin*** să afle o asemene indicaţie atît de… „preţioasă”?

— ***Numai de la mine!***

Gars tresări, răsucindu-se spre uşă. Jaqueline nu schiţă nici cel mai mic gest.

— Dar, Jaqueline o bănuia de mult. Acum, eu, nu mai bănui. Sînt sigur. Numai de la mine!

…Fără să-mi dau seama, am săvîrşit o crimă… Cînd m-am gîndit era prea tîrziu. Prea tîrziu…

Tristeţea şi durerea adînceau trăsăturile lui Tom Ricas. Sinceritatea îi lumina ochii, îi voala glasul.

Umerii căzuţi, braţele nemişcate de-a lungul trupului, cu mîinile, obosite, uşor întoarse înainte. Tăcu o clipă, aşteptînd. O vorbă, un gest. Erau prietenii lui… Singurii. Lor le făcea destăinuirea. Lor le cerea ajutorul…

Aproape fără respiraţie, adunîndu-şi doar cu privirile ultima fărîmă de forţă vitală, continuă pe acelaşi ton franc şi istovit:

— ...Cel mai vechi şi bun prieten al lui Derry... Colaboratori... Lucram împreună la... tot felul de studii, invenţii... De obicei nu-mi luam copii. Nu ar fi avut nici un rost. Numai cu spin-inducţia a fost altfel. Un domeniu cu totul nou. Derry s-a hotărît să lucrăm separat.

...Aşa am ajuns să-l spionez... O ispită mai tare ca mine. Omenească. Aveam nevoie de al doilea doc-torat... Ştiţi. I se spunea ***laureatum.*** Sună splendid... splendid... E o vanitate ilustră şi...

— Încep să înţeleg… Da, înţeleg… îl întrerupse abia auzit Gars. Programul experimentat de Funk în ziua morţii lui…

— Îl copiasem cu două zile mai înainte. ***Pentru mine.*** De la Derry nimeni afară de mine nu l-ar fi putut copia. Nu… De la mine, însă, era mai simplu. Adevăratul asasin a reuşit să facă o copie după copia mea. N-am ştiut! Nu mi-am dat seama. Cineva abil… foarte abil şi priceput…

Gars părea convins.

Numai un om dotat cu mintea unui Funk… sau cu anti-conştiinţa lui ar fi fost capabil de asemenea performanţă în plină eră a poliţiei cibernetice, omniprezente…

— Eu, continuă Ricas, nu am avut timp în cele două zile dinaintea experienţei nici cel puţin să studiez programul pe care… îl furasem. O fatalitate! Dacă l-aş fi studiat, descopeream greşeala lui Derry şi atunci… Dar eram bolnav… ca să zic aşa, bolnav. O ciudată criză de… amnezie. Parcă… parcă aş fi fost drogat cu… amnezifore.

— Ciudat, şopti Gars fără să vrea.

— Da, e ciudat. Şi poate nu mă credeţi. Dar nu ştiam nimic. Nimic. Mai ales, nu ştiam nimic de greşeala lui Derry. Vă jur!

— Nu e nevoie, Tom! Cel puţin pe mine m-ai convins! O, dacă ai fi ştiut… Dacă ai fi ştiut!

— Îţi mulţumesc, Jaqueline…

— Dacă ai fi ştiut, nu l-ai fi otrăvit pe Derry Funk, în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră… Ar fi fost de prisos, nu? Alţii îţi făceau acest frăţesc serviciu.

Ricas nu avu timp nici să clipească.

Nici Gars nu observase lovitura Jaquelinei.

Campioana de jiu-jitsu — centura neagră — îi trimisese în braţe un Tom Ricas ***autentic*** adormit.

— Jaqueline! Asta nu e tocmai... legal. Ar putea fi o lovitură mortală!

— Mă crezi prea caritabilă, inspectore! îi răspunse surîzînd candid Jaqueline, în timp ce cu gesturi delicate îşi căuta în eleganta ei poşetă batista parfumată ca să-şi şteargă — probabil — degetele ei fine, prelungi şi fragile, întinate de contactul cu epiderma celui adormit.

— Gars, pînă termin eu, studiază te rog fotografia asta.

— ...Nu văd nimic deosebit. Un Tom Ricas ceva mai tînăr.

— Hm!

Gars întoarse fotografia. Citi: Fratele meu, Ro- bert Evariste. Dedesubt semna: Derry Funk.

Inspectorul recunoscu semnătura.

24

Smith părea să reflecteze.

Subinspectorul A.A. ar fi dat mult să ştie la ce.

În definitiv — ridicol ori neridicol, nu avea nici o importanţă — viaţa lui depindea acum de omul acesta cu expresie de stîlp.

În atare împrejurări, o schimbare mai realistă de politică, sau numai de tactică era preferabilă. Ar fi vrut să-i vorbească, dar nu ştia cum să se insinueze.

Smith continua să tacă absent şi inabordabil. De fapt nu reflecta de loc. Doar verifica în gînd anumite efecte ale anumitor vinuri anumite, după un anu- mit timp de la administrare, asupra memoriei umane.

Verificarea aceasta — ce părea a fi reflexie — a durat destul ca subinspectorul să fie fericit auzindu-l vorbind din nou.

— Poate sînteţi supărat pe noi, domnule A.A., pentru că vă reţinem. Ne-ar părea foarte rău...

— Domnule Smith, ca între oameni! Cît mă costă afacerea asta.

— Să vă coste?! Doar sînteţi oaspetele nostru, domnule... Puteţi să mai rămîneţi dacă doriţi... Cum s-ar putea să luăm bani pentru o plăcere a noastră...

— Domnule Smith, să vorbim deschis, ca…

— …între oameni! Desigur, dar nu înţeleg la ce vă puteţi gîndi. Noi v-am invitat ***numai*** pentru stili- zarea articolului. Acum, că e un lucru ca şi făcut, poate… preferaţi să plecaţi. Nu ar fi moral să vă reţinem.

În faţa subinspectorului uşa de sticlă se deschidea tăcută ca o invitaţie.

— O, nu! Prefer să rămîn…

— Vom fi onoraţi! Pe lîngă faptul că e o hotărîre înţeleaptă.

— …deocamdată.

— Ce altceva mai bun vi s-ar putea oferi dincolo de pragul modestei mele case…

În sinea lui, A.A. recunoştea că omul avea perfectă dreptate. „Omul”… Gangsterul! Canalia!… Dar dincolo nu-l aştepta decît…

— …Şi dacă v-ar aştepta numai legea, poate că nu ar fi totul pierdut. Dar mai e şi AGC-ul! „Ato-
mic General Company”, nu?! Ori la asta nu v-aţi gindit!?

Mai lividă ca niciodată faţa subinspectorului spunea mai bine decît cuvintele (de altfel incapabil să le articuleze) că nu se gîndise pînă atunci la cel mai mare trust mondial pentru folosirea în scopuri „paşnice” a energiei atomo-nucleare.

Abia putu să îngîne un răguşit „de neînchipuit”!

— O, domnule A.A., ce săracă imaginaţie, chiar pentru un detectiv din era poliţiei cibernetice!

Oricum, decesul în avancronica anchetei este o soartă pe care nici un oarecare Oswald nu şi-a dorit-o!

A.A. nu-i răspundea. Bătea cu vîrful degetelor, în marginea mesei invizibile.

— Aşadar, matematic: aici este singurul loc unde puteţi fi în siguranţă. Am spus... ***puteţi fi.***

— Din nenorocire.

— ...pentru că nici ospitalitatea noastră — oricît de... neeleganţi am fi — nu poate depăşi limita. Cu AGC-ul nici Derry Funk nu s-a putut lupta! De aceea — tot ca între oameni — vă rugăm să plecaţi.

— Domnule Smith, sînt pierdut...

— Uitasem! Nu vă faceţi griji cu articolul stilizat. Nu-l vom publica.

— Mulţumesc, dar gestul dumneavoastră nu schimbă nimic. La ora asta şi Gars şi AGC-ul au destule motive să mă cureţe!

— Din păcate, au.

— Totuşi, domnule Smith sînt mai bogat decît credeţi. Cît îmi cereţi?

— Ca să vă ţinem aici, vreţi să spuneţi? Să fie clar.

Subinspectorul dădu doar din cap, cu o expresie rugătoare în ochi.

— Cu AGC-ul...

— Vă rog…

— Pentru că insistaţi şi pentru că sînteţi oaspetele nostru, mă gîndesc că… pentru cincizeci de miliarde am putea încerca.

— Cincizeci mi…

— …liarde.

— Oricît aş fi de bogat, nu dispun de o asemenea sumă.

— Dar AGC-ul ar dispune!

— Probabil. Dar eu nu dispun de AGC.

— Totuşi, dacă aţi binevoi…

— Nu înţeleg…

— Mereu în pană de imaginaţie! Vreau să spun că AGC-ul ar fi dispus să dea suma aceasta dacă dumneavoastră ne-aţi iniţia asupra intrărilor secrete în amplasamentele subterane ale acestui ilustrisim trust al păcii.

— Cred şi eu! Dar, din păcate… nu mai ştiu! Adică, nu mai ştiu decît că am ştiut. Ceva foarte straniu…

…Asta mi s-a întîmplat de mult. Mai precis, chiar de la început, îndată ce m-au transferat în serviciile exterioare. Cred că aşa procedează cu toţii… Se zice că AGC-ul ar dispune de o gamă completă de substanţe frenoactive-aminezifore, amnezicide etc., foarte selective. Eu nu mă pricep prea bine. Se mai zice că ar avea şi din astea un stoc secret imens.

— Furat de la cine?

— AGC-ul nu fură! ***Cumpără…***

— Scuzaţi-mă. A fost o scăpare. ***Cumpărat*** de la cine?

— Rîzi de mine ori crezi că există mai mult de trei oameni pe lume care pot fabrica asemenea substanţe? Mai ales că, acum, cei trei sînt doi.

— În fine, să revenim la subterană şi la intrările ei.

— Nu văd.

— Dacă, totuşi aţi încerca? Poate gîndul că e singura dumneavoastră şansă de a vă salva să fie un antidot.

— Nu mai ştiu decît că am uitat.

— Gîndiţi-vă iar! Insistaţi… Eu voi reveni. Ceva mai tîrziu.

— Domnule Smith! De necrezut! Aţi avut dreptate. Sfatul… sugestia dumneavoastră şi-a făcut efectul.

— De necrezut, într-adevăr.

— Încep să-mi amintesc! Acum… acum chiar mi-am amintit totul! Sînt salvat! Notaţi tot ce vă voi spune. Repede! Repede! Re…

Subinspectorul A.A. se opri brusc din efuziunea subitului său entuziasm, căzînd în extremitatea contrară. Vocea îi deveni ţipătoare.

— Sînt salvat, am spus? Salvat?! Stupid! De-a dreptul stupid!

— Domnule subinspeotor, calmaţi-vă.

— Lasă sfaturile! Chiar dacă aţi cîştiga voi lupta cu AGC-ul, eu A.A. — Anatol Adolf… tot legea mă mănîncă!

— Te înşeli iarăşi, subinspectore; mereu lipsit de imaginaţie. Ori eşti în stare să crezi că o bandă de gangsteri, în stare să închidă gura AGC-ului, nu ar putea rezolva şi fleacul de care te temi dumneata? Dacă acum două sute de ani am putut noi găsi pentrumoartea unui preşedinte un autor la alegere, îţi închipui cred că, acum, pentru un oarecare Funk jun. nu vom putea realiza oricîte variante vrei, care să nu te privească…

— De fapt logic vorbind, aşa ar trebui să fie.

— Mai ales că nu vom fi atît de egoişti, încît cele cincizeci mi-li-ar-de să le ţinem numai pentru noi. Aţi sesizat sper că, în fond, vă propunem ca, părăsind AGC-ul, să deveniiţi coasociatul nostru.

— Totuşi, nu am nici o garanţie...

— Da, drept cine ne iei dumneata?! Ai auzit dumneata vreodată ca un gangster să-si calce cuvîn- tul?!

— Notaţi vă rog, notaţi domnule Smith. Îmi reamintesc toate amănuntele. Veţi intra în subteranele AGC-ului ea în apartamentul dumneavoastră.

Recitind notele luate după dicteul lui A.A., cu toate datele lui topografice, Smith păru mulţumit. Surise chiar, în felul lui.

— Perfect, domnule subinspector, sînt sigur că vom colabora cu mult succes. Un asemenea eveniment se cuvine sărbătorit!

Smith plecă şi reapăru purtînd în triumf o sticlă de ***Lacryma Cristi*** al cărui conţinut le plăcu la amîndoi foarte mult, de vreme ce peste o jumătate de oră nu mai exista.

„Straşnic vin, dom’le”. Era tot ce mai puteau să-şi spună reciproc în finalul acestei libaţii olimpiene. Şi adormiră aproape în acelaşi timp. Adevărat că nu se treziră odată...

Subinspectorul părea odihnit şi bine dispus.

— Bună dimineaţa, amice! îl salută familiar Smith.

— Cine eşti dumneata?

— Cum, nu mă mai recunoaşteţi, domnule subinspector A.A.?
— Subinspector? Care? Care „A.A”? Eu sînt...
— Cine sînteţi?
— Cum „cine sînteţi”! Eu sînt... Asta e! Cine sînt eu? Nu mai ştiu... Nu mai ştiu decît că am ştiut; că... am uitat.

25

Instalat comod în fotoliul victorian. Tom Ricas privea visător în jurul lui. Toate, totul i se părea făcut anume ca să-i placă. „Viaţa e frumoasă!”, spuneau ochii lui senini, vorbind tuturor obiectelor din salonul Jaquelinei.

...Acum, Jaqueline era în faţa lui. În celălalt fotoliu victorian, privindu-l drept în ochi.

— Mă mai iubeşti, Tom?
— Te iubesc, Jaqueline...
— Pe sora lui Derry Funk?
— Sora... Asta i-am spus-o lui.
— Şi mie.
— Şi fiecăruia în parte. Trebuia să ridic între voi ***imposibilul.***
— Robert ***Evariste,*** ce vrei să spui?!
— După cum vezi, pe faţa mea nu vei citi sur.priza, Jaqueline. Robert Evariste... Da! Şi ce vreau să spun? Ce ***aş fi vrut*** să-ţi spun: nu eşti sora lui Derry, Jaqueline. Nu eşti nici sora ***noastră.*** O simplă coincidenţă de nume care mi-a dat ideea. Nimic mai simplu în secolul XXII, decît să schimbi identitatea unui om. Cu numeratoarele astea uriaşe, statistico-demografice, poţi să faci ce vrei dacă le prinzi slăbiciunea. Totul nu e decît un fals magnetic. Atît. Sau un fals matematic.

În pupilele mărite ale Jaquelinei creştea dispreţul înţelegerii.

— Atunci... Tom! Ce-ai făcut?
— Atunci! Acum! Oricînd! Nu are nici un sens... Iubirea e mai presus de orice. Iubirea cu „I” mare. Cine neagă acest adevăr, e nebun. Iubirea e celestă, e un ***supremum!*** Nu are nevoie de atestate morale. Pentru că ea şi numai ea împarte vieţii asemenea certificate.
— Monstruos.

— Desigur! Eu te înţeleg, Jaqueline. ***Tu*** nu înţelegi. Nici nu vei putea vreodată înţelege… Crezi că-l iubeai pe Derry! Poate mai crezi şi acum. ***Aici*** e monstruozitatea. Monstrul eşti ***tu!*** Tu, el, toţi. ***Voi,*** nu eu!

…Dacă îl iubeai, de ce ai fugit, tu? Dacă te iubea, de ce a fugit, el? V-aţi smuls din voi, fugind. De ce? Aţi fugit, laşi, agăţîndu-vă o mască; o mască — în loc de ***voi.*** Aţi fugit pentru că eu v-am spus… pentru că undeva, pe un petec de hîrtie scria… Falsificatori!

Te plîng, Jaqueline, pe toţi vă plîng.

Biata planetă! Eră de automate mintale, de inimi electronice, de sentimente cibernetice! „Tabele de adevăruri”!

Tu însăţi nu mai eşti, Jaqueline, decît un tabel de adevăr. Sărmani amputaţi, incapabili de Iubire! În voi e monstruozitatea! Lume de monştri! Eu, numai eu, sînt ***omul.*** Singurul!

Ricas accentua puternic fiecare cuvînt. Fiecare părea ales anume ca să poată fi un strigăt. Dar îşi stri-
ga vorbele în şoaptă, într-o şoaptă limpede, limpede, blîndă, prelungă; cuvintele cădeau armonioase, sonuri de orgă.

— Nu te uita aşa, biată frumoasă Jaqueline. Eu sînt singurul om!

Mi-am ucis familia! Te iubeam. Am încasat un miliard de la First-Atomic-Trust pentru mişelia asta. Te iubeam.

L-am şantajat ani de-a rîndul pe Derry. Te iubeam. L-am ucis! Nu-mi pasă pentru ce mi-a cerut-o First- Atomic-Trust-ul. Poate ca să scape de serurile voastre „paşnice”. Mi-e egal. Te iubesc. Şi dacă trustul acesta infam, care m-a plătit, va arunca din nou bombele lui termo-nucleare, ce-mi pasă! Te iubesc.

O sută de mii, un milion, o sută de milioane de oameni ucişi pe secundă: nu-mi pasă. Te iubesc; te irubesc…

Dacă ar fi să ucid pentru tine toate miliardele de monştri care nu ştiu să trăiască pentru Iubire, de pe Pămînt, de pe toate planetele, de pe toţi aştrii, aş face-o, Jaqueline.

— Nu vei mai ucide pe nimeni, Tom.

— Ba, da, Jaqueline. Voiam tocmai să te pre- vin. E inutil tot ce regizezi. Inutil. Nici substanţele frenoactive pe care mi le-ai pregătit, nici Gars, nimic nu are nici un rost. Nu voi vorbi! Nici mănuşa de box îmbibată de mine cu Kinta-Ra, descoperită în camera de gimnastică a lui Derry…

Prea multă scenografie, Ar putea fi atît de sim- plu să afli totul de la mine. Totul şi mai mult decît totul.

Nu-ţi cer nimic, decît să rămîi aici. Pe fotoliul acesta, în faţa mea. Singură cu mine.

Prea romantic? Desuet? Ca în secolul faustic în care ne aflăm. Melodramă. Ce vrei...

Rămîi?

Dacă nu, poţi aduce aici, nu pe un diavol ratat — cum e Gars — pe Lucifer personal pot să-l văd. Nu va scoate un cuvînt de la mine.

Numai tu. Un dar ***pentru tine.*** Pentru că te iubesc.

Rămîi?

Singură cu mine? Un ceas? Singură cu mine?

O linişte îi mlădia cuvintele.

Numai un ceas. Cînd numai eu în univers te voi privi. E tot ce-ţi cer. Atît. Rămîi?

Pe faţa lui Tom, o lumină îi sidefa albăstriu tîm- plele, pleoapele, zîmbetul vag din jurul buzelor.

— Cînd te-am văzut erai o fetiţă. Alergai desculţă pe alei, în parcul orbitelor din cosmosul pămîntean. O fetiţă cu plete arămii, cu pantofii în mînă...

Eu eram foarte departe. „La mii de ani lumină”, cum se spune pe la voi. Te-am văzut pentru că, greşind pasul, ai căzut în orbita vizată de mine. Ai mei mă pregăteau pentru un drum foarte lung. Ori cîmpul tău psihomagnetic, ori poate bătăile inimii tale îmi deformau orbita cu cîţiva gravitoni. Am primit ordin să te „evacuez”. Imediat.

Dacă o făceam — era cel mai uşor lucru, cel mai simplu — ai fi căzut în abis, în praful cosmic.

Nu te-am ucis. Şi nu ştiu de ce ţi-am trimis în ajutor o jerbă de gravitoni. Jerba aceea te-a susţinut. Te-am însoţit, înlănţuindu-te, cuprinzîndu-ţi trupul tău firav de fetiţă.

Într-un fel, mergeam îmbrăţişaţi. Singuri în jurul Pămîntului, rătăcind pe aleile orbitale.

Singuri. Un ceas. O viaţă, pentru mine, în anii voştri pămînteni.

Apoi, n-am mai fost lăsat să plec.

Am fugit!

Cine pleacă din lumea noastră îşi pierde plasma. Şi fluxul vital. E un drum fără întoarcere...

...Cînd am ajuns deasupra Pămîntului, OZN-ul în care am fugit era aproape stins. Fluxul vital se epuizase. Nu mai aveam decît un strop. Un strop de ***apă vie,*** cum ziceţi tot voi.

Nu aveam timp să aleg. Primul om care mi-a ieşit în cale era un oarecare Robert Evariste...

Intrînd în fiinţa lui, nu mai aveam dintr-a mea decît acea ultimă picătură: Eul meu şi Iubirea mea pentru tine.

A trebuit să accept tot restul — şi mintea şi firea şi destinul — de la Robert.

Aşa m-am născut pe pămînt.

Şi tot atunci a început — în mine — lupta între ***eu*** şi Robert Evariste... El îşi apăra idealul lui, existenţa lui. Era un ambiţios. Maladiv. Un rău sub o zodie rea. Îl suportam totuşi. Trebuia să-l suport. Trebuia să te găsesc. Te căutam.

Puteam să-l omor! Dacă îl omoram... dar încă nu ştiam ce e moartea. Cînd am învăţat ce înseamnă a ucide te regăsisem.

Dacă îl omoram n-aş fi putut să te mai văd, să-ţi vorbesc, să mă gîndesc la tine. Aş fi murit.

Robert mă specula. Mă şantaja. ***Ştia.***

Atunci am trăit primul asasinat: accidentul de avion al familiei Funk. Nu a fost un accident. A fost un complot al F.A.-Trust-ului, al cărui instrument era Robert Evariste. Frate cu Derry — aveau aceeaşi mamă — îl ara. Îi ura mintea. Gloria. Averea, fabuloasa avere a familiei Funk, după omologarea serului RAR.

Dar tăceam. Te iubeam.

Şi am făcut a doua crimă: l-am ucis pe Thomas Ricas. Cel mai bun prieten al lui Derry. Şi am devenit datorită unei operaţii plastice banale, Thomas Ricas, cel mai bun prieten al lui Derry...

Şi am ucis din nou. Pe Derry.

Lui Derry i-ai fi urmat tu.

Era tot ce le mai stătea în cale F.A.-Trust-ului şi lui Robert.

Ştii... amneziforele selective antiatomice te fac să uiţi, dar nu să uiţi că ai uitat. ***Uitarea totală*** nu o realizaseră încă. ***La asta lucra Derry.*** Şi tu, Jaqueline. Dar şi ***ei!***

Jaqueline! Caută în seif... Vei afla totul... Eu... nu voi mai vorbi. Nu voi mai vorbi... Pentru că Robert Evariste moare. Aici, sub ochii tăi.

Eu l-am ucis.

Substanţele frenoactive. Am izbutit... să ne despărţim. Ne-am despărţit.

Sîntem numai ***eu*** şi ***tu.*** Jaqueline...

Cuvintele se auzeau, sonuri de orgă, pierzîndu-se. O mai chemară, o clipă, ochii.

Imobil, cu ochii imenşi, albaştri, sub fruntea dreaptă, înaltă, de argint, Tom Ricas nu mai vorbi. Tăcu îndelung, în jilţul lui victorian, ca şi cum s-ar fi oprit să privească un gînd depărtat. Foarte de- părtat.

Tăcu îndelung. Şi nimeni n-ar fi spus că nu va vorbi iarăşi.

Se auzi clopotul la uşa de intrare. Deschizînd, Jaqueline îşi invită oaspetele în micul birou alăturat salonului.

— E dincolo?

— E dincolo.

— Şi dacă?! La urma urmei, dacă ar fugi i-ar fi mai rău.

Sergentul Dumas însoţise cuvintele de un gest pieziş al umărului drept, ceea ce îi deranjă oarecum epoletul de mareşal cu galoane de sergent ***à la suite,*** scînteind suprafeţe aurii, recent lustruite reglementar şi chimic.

Liniştit din partea aceasta, mulţumi cuvios Jaquelinei care îi recomanda un vast fotoliu victorian. Îl umplu cu toată persoana şi uniforma sa fizică, apoi — deşi pe masă se afla deschis seiful cibernetic al lui Derry Funk — începu să caute un subiect de conversaţie.

— Dom'şoară Jaqueline! Cum să vă spun...

— „Jaqueline”, zîmbi Jaqueline.

— Permiteţi-mi să vă spun, cu respect, că v-aţi schimbat la faţă, într-un fel, cum să vă spun...

— Poate, Dumas.

— O, nu e vorba de frumuseţe. Ştiţi dumneavoastră.

— Atunci?

— Răposatul Narbon ar fi spus că „paşii dumneavoastră şi-au schimbat gravitaţia”. Ce voia să spună cu asta nu ştiu.

— Dumas, amprentele de pe mănuşa ta, cu care se deschide seiful sînt...

— La fel ca pe cealaltă mănuşă! Ştiţi dumneavoastră.

— Sînt ale lui Derry... Funk?

— După cum v-aţi gîndit dumneavoastră, domnişoară Jaqueline, înaintea mea.

— M-am gîndit eu, dar nu înaintea ta, oncle Dumas.

La uşa de intrare se auzi insistent clopotul.

— E unul de-ai noştri. Se cunoaşte după inima clopotului. Permiteţi, domnişoară.

— E inspectorul Gars. Jaqueline ezită o clipă. Dumas... te rog să rămîi aici. Da?

— Ca să nu vă mint, nici mie nu-mi veni în gînd să mă retrag. Mai am un raport pentru domnia sa.

Accidentul familiei Funk era imprimat chiar pe primul fir al bobinei fonomagnetice din cilindrul notat cu A1, din seiful lui Derry Funk.

Peste cîteva clipe, firul vorbea cu o stranie claritate.

„Robert Evariste, fratele meu, pilota alături de mine. Avionul, un Play 9, străbătea o densă pînză de nori.”

Jaqueline se cutremură ascultînd vocea lui Derry, deşi, doar cu un ceas mai înainte o ascultase o dată, încă o dată şi încă o dată…

„Spectacolul era mirific. O împletire, o destrămare de nuanţe, de culori stinse şi mereu renăscute, o rostogolire cînd lentă, cînd năvalnică de verde, galben. Roşu. Şi totul într-o plutire imponderabilă, străvezie, suprapusă… Eram vrăjit. Dar cineva — absurd, nu era nimeni lîngă noi şi totuşi am auzit o voce — mi-a spus să mă întorc.

L-am văzut pe Robby. Se catapulta! Clipa de uimire mi-a răpit timpul în care, poate, l-aş fi putut reţine. Nu ştiu nici acum de ce am înţeles atunci ***totul.*** Totul într-o clipă, într-o fracţiune, o miime de clipă. Atît, de cît depindea şi viaţa noastră.

Am acţionat picajul în maximum de viteză. Mizam pe şansa — infimă, dar totuşi şansă — ca explozia avionului să nu se producă în aer, aşa cum fusese calculată.

Ştiu că am mai văzut valurile urcînd spre mine. Apoi, am ştiut că înotam. Înotam cu voinţă, cu siguranţă, cu fiecare efort calculat, gîndit. Înşelam valurile, le străpungeam, mă lăsam purtat, le învingeam.

Clipa de panică s-a înfipt în mine cînd, cu amîn- două braţele desfăcute, făcusem un salt uriaş umplîn- du-mi plămînii cu aer. Încotro?!

Prăbuşirea a fost imediată. Zeci de imagini îmi despicau mintea, se îngrămădeau, mă apăsau, mă scufundau.

Vedeam? Văzusem? Nu ştiu!

Splendidul submarin al lui Robby, în întregime de sticlă, străveziu ca o apă limpede, luneca, despicînd valurile. Luneca... şi eu vorbeam cu robotul lui Robby... Îl întrebam ceva referitor la sistemul de teleghidare. Smuls, ameţit, sufocat de pereţii vineţi de apă, groaza îmi era amestecată cu un bizar sim-ţămînt de îngrijorare. A izbutit Robby să se urce pe bord? Care bord?! Totul se topea într-o pîclă... Care bord? Unde? încotro? ÎNCOTRO? Mă scufundam. Mă scufundam şi nu mai voiam... Voiam să mă scufund. Dar mai voiam, mai voiam să-mi amintesc... „Cînd vei ajunge la ultimul fir al voinţei tale, Derry...”

„Inelul Nibelungilor” mi-l dăruise Jaqueline. De mult... A doua zi după prima noastră zi în Exania 19. Niciodată nu m-am întrebat ce ascunsese ea sub piatra de smarald. Atunci, în căderea aceea fără contururi, am smuls-o cu dinţii.

Nu am simţit nici o licoare miraculoasă (ce altceva ar fi putut ascunde acolo maestra substanţelor freno- active?)

A fost miraculos. Şi am ajuns la coastă.

Ziarele publicaseră ştirea tragicului accident în care pierisem cu toţii. Mai tîrziu am fost anchetat sub acuzaţia de a-mi fi asasinat întreaga familie pentru cinci miliarde moştenire.

Atunci l-am reîntîlnit pe Thomas Ricas şi i-am fost recunoscător. Aveam nevoie de reazimul unui prieten, un om în ochii căruia să nu văd nici o umbră.

După un an dosarul s-a închis „din lipsă de elemente probatorii”, dar umbra din ochii tuturor a rămas. Şi în ochii Jaquelinei.

Cu tristeţe şi fericire mă întorceam în calda bunătate a lui Tom. Spre ochii lui, fără nici o umbră.

Cînd am aflat ***de ce*** nu era nici o umbră în ochii lui Tom era prea tîrziu. Îl ucisese pe adevăratul Tom Ricas, sau profitase numai de moartea lui? Sînt întrebări, atîtea întrebări, cu care trăiesc în preajma fratelui meu Robert Evariste, la care nu ştiu să-mi răspund. Încă nu ştiu. Oricum, fratele meu era un virtuos al crimei, dar rămînea fratele meu.

Jaqueline... Voi putea să-mi răspund vreodată şi la întrebarea: Jaqueline?...”

Clopotul de la intrare se auzi întrerupt şi timid.

Jaqueline — puţin surprinsă — veni să deschidă.

În prag îi apăru sergentul Dumas din brigada sedentară 73, în toată splendoarea şi autenticitatea lui portocalie, salutînd „cu respect” şi întrebînd-o dacă Jaqueline Evariste locuia acolo.

Jaqueline nu ezită mai mult de o clipă. Apoi, înso- ţindu-şi cu graţie şi amabilitate noul oaspete, se reîntoarse în micul birou.

— Dumas, te caută fratele tău.

Ar fi putut să-şi lase măcar o mustaţă mai scurtă, ca semn de recunoaştere.

Dumas zîmbi binevoitor, în fotoliu, şi tot Dumas, în urma unui „drepţi” în faţa lui Gars, înţepeni cu mîna la chipiu şi vîrfurile ambelor branşamente ale mustăţilor, mai ţepene ca niciodată.

Dumas, din fotoliu, zîmbi din nou.

— Am impresia că unul din noi doi e de prisos aici!

Scoase pistolul — un Colt din secolul XIX — apoi, cu un gest din acelaşi secol, şi-l înţepeni în partea stîngă a toracelui — unde din toate secolele, ştim că ar trebui să se afle inima.

Se auzi un zgomot mic, ca o sfîşiere sau ca un oftat mic, după care sergentul Dumas, din fotoliu, dispăru.

În picioare, Brett Narbon se ocupa cu plierea unei carcase, chipul şi asemănarea sergentului Dumas, ce se vedea, cu disperare, împăturit şi băgat în buzunar.

— Ultima idee a unui detectiv învechit!

— Dar parcă tu muriseşi, Narbon?!

— Nimic mai simplu, în secolul XXII, decît să mori cînd ai nevoie! De cînd cu uriaşele numera- toare electronice ale populaţiei — o joacă! Mai ales dacă sînt de ale poliţiei centrale „complet ciberneti- zate”, care „nu greşesc niciodată”, şi, mai ales, cînd sînt „de vîrsta anului curent!” Recunoaşte şi tu, Gars, ce progres superb: Pînă mai ieri ne înşelam din prostie; acum ne înşelăm automat!

— Şi crezi că... aveai nevoie să mori?

— Eu, ce e drept mai puţin! Onoratul concern AGC şi altele — mai mult. Cerusem redeschiderea dosarului familiei Funk şi reconstituirea exploziei de pe avionul Play 9...

— Eşti chiar convins că autorul „invizibil” ar fi AGC-ul?

— De asta mai puţin decît de faptul că îşi are reşedinţa, ***aici.*** Aici, sub picioarele noastre...

Gars păşi, fără să vrea, într-o latură.

— Vrei să spui că...

— Că vei fi destul de amabil să-l însoţeşti — cu cea mai bună a ta brigadă de poliţişti „necibernetici” — pe sergentul Dumas, care actualmente, ca urmare a unui „la stîn-ga!” executat ca la carte, se află, cu dreapta la chipiu, în faţa mea, căutîndu-şi în

cap — cu respect — formula de prezentare, către un şef decedat în condiţii legale.

— Cum te-ai simţit în Exania 17, sergent?

— Bine, să trăiţi...

— ...cu respect! Bravo, Dumas. Dar pe Excelenţa Sa, guvernatorul Exaniei 19, îl cunoşti?

— Foarte bine, să trăiţi... că am „prestat” şi în ...asta... 19.

— Şi palatul?

— Şi! Am făcut trei ani de gardă pe acolo.

— Mai faci o dată şi gata! Te retragi cu pensia întreagă în care exanie ai să vrei.

— Nu ziic ba, da ce vă faceţi cu... cel din buzunar?

— Dacă o mai fi nevoie mai ştii? Executarea, Dumas!

— Alerg! Numai să-mi daţi consemnul, că fără el... ştiţi...

— Consemnul este: „Excelenţă, în numele legii eşti arestat” şi saluţi cu respect.

Apoi brigada domnului inspector general va ocupa toate intrările în subteranele Exaniei 19 şi va coborî pe scara notată „Sec. XX”, pînă va da de ce caută, la 300 metri sub pămînt.

— ’nţeles! Şi după aceea?

— După aceea, vei păzi ca secolul de dedesubt să nu explodeze, distrugînd frumuseţea de romantism al celui de deasupra, pînă cînd cel de-al XXII-lea ne va inocula pe toţi (dar pe ***toţi*** de data aceasta) cu noul RAR-absolut.

— Şi după aceea?

— Şi după aceea, ţi-am spus: poţi să ieşi la pensie. ‘Nţeles, sergent de modă veche?

— ’Nţeles, să trăiţi, cu respect.

Sergentul ar mai fi întrebat ceva, dar se simţi „oarecum”.

Cînd venise era pe înserat. Acum înserase de tot. Atunci de ce se lumina afară? Îşi înghiţi — cu res- pect — întrebarea şi rămase privind nedumerit pe fereastră, cu gîndul că superiorii lui vor băga de seamă, după el, una ca asta.

Superiorii lui nu băgau de seamă.

Gars aştepta interogativ. Narbon îi puse în faţă un teanc de hîrtii.

— Inspectore, uite planul palatului şi al grădinii. Toate intrările în subteran — cîte le-am aflat de la un fidel subaltern al tău — sînt marcate vizibil. Uite şi scara sec. XX. Înţelegi,

numai tu ai calitatea de a proceda „la cele legale” în asemenea ilustrisime domicilii inviolabile.

— Nu cumva tu preferi să rămîi „repauzat”?

— La asta am să mai reflectez. Oricum, e bine să-ţi iei o gardă destul de numeroasă, chiar dacă, nefiind tocmai „de epocă”, ai risca să compromiţi reclama Exaniei 19 şi pachetul meu de acţiuni la această societate turistică atît de prosperă.

— Te înşeli Narbon. Garda va fi cum nu se poate mai „de epocă”! Mi-o va da chiar Matton. În definitiv, e chestorul Exaniei 19.

— Şi prim-procuristul AND-ului.

— Căruia prăbuşirea AGC-ului îi cade tare bine şi îi ridică acţiunile măcar cu trei şi douăzeci la sută.

— Perfect. Atunci, sergent! „Şi după aceea” aduci nişte mere pe alese, din grădina domnului chestor-ge- neral Matton, că tot nu prea are pagube, văd, dumnealui!

— Gars, n-ar trebui să te grăbeşti? E destul de tîrziu.

— Totuşi, Narbon, eu venisem aici pentru cazul Ricas, dar... Ce se întîmplă?

Prin străveziul dantelat al perdelelor pătrundea o lumină albastră şi străină. Ca o fiinţă ciudată cu paşi de fum.

— Un OZN. Nu mai văzusem de mult. Au în- ceput să prefere romantismul? E primul deasupra Exaniei 19.

În fine. Îţi spuneam Narbon, de cazul...

— Tom Ricas. Sărmanul! Ce ghinion! Dacă ar fi ştiut că F.A.-Trust şi A.G.-Company sînt două sucursale ale aceleiaşi firme, făcea o crimă mai puţin. Nu te mai obosi, Gars. Şi una şi alta îşi au uzinele în acelaşi loc: aici. Sub candidul romantism.

OZN-ul coborîse la creasta casei. Fluid, albastrul se făcuse violet. O cuprinsese în pîlpîirea aripilor de lumină schimbătoare.

Inspectorul general Gars ezită cîteva clipe. „Splendid spectacol!” Nu-l mai văzuse de atît de aproape poate niciodată.

Totuşi trebuia să se ducă la Matton.

Plecă urmat — un pas în urmă — de sergentul Dumas, care nu pricepea nimic.

OZN-ul nu-i luă în seamă.

Acoperise casa ca o cupolă albastră-violet, vie.

Alergă speriată.

...Tom Ricas era tot în fotoliul victorian, privind în infinit.

— Tom, de ce ai plecat?

Şoapta Jaquelinei ascundea un strigăt.

Narbon nu înţelegea. Gîndea numai că murind, Ricas se schimbase mult. Unde dispăruse acea puritate şi lumină sub care îşi ascundea cu atîta artă cinismul şi cruzimea?

Rămăsese numai cruzimea.

Jaqueline coborî scările pe lîngă clopotul de bronz învechit.
Somnambulic, privea un OZN care dispăruse de mult, peste panoul orbitelor, dincolo de înălţimii.
— Încotro, Jaqueline?
— În altă Exanie, Brett.
— Avem acelaşi drum.
— Merg singură.
— Vom merge împreună singuri. Ca lumea întreagă.

Ultimul capitol se întîmplă tot în vila Jaquelinei, lîngă vitrina cu băuturi multe.
Sergentul Dumas medita profund. Asta nu i se mai întîmplase în ultimul deceniu aproape de loc.
Îşi răsucea mustaţa între degetele foarte tare îngălbenite de tutun, încet şi apăsat.
Să-i zică?... Să nu-i zică?...
Dacă sta el şi se gîndea bine, mai avea 24 de ceasuri şi — vorba şefului care a fost repauzat, nu zic, cu motiv! — ieşea „cu pensia întreagă”.
Păi, tocmai acum să-l supere?!
Oamenii aceştia însemnaţi care scriu cărţi poliţiste sînt persoane nervoase şi cînd ţi-o mai fi şi şef... Se cheamă că s-a dus pensia întreagă!
Care va să zică:
Să-i zică? ... Să nu-i zică? ...
Continuîndu-şi meditaţia profundă, sergentul, întorcea cartea lui Brett Narbon, cînd pe o parte, cînd pe cealaltă, ca la ghicitoarea unde mergea el la ocazii, să-i dea în cărţi de bine.
Pentru că şeful, de treabă, i-o dăruise pe gratis cu dedicaţie. Zice: „Lui Oncle Dumas, ca să aibă ce povesti la nepoţi, cu pensia întreagă”.
Cartea o citise el — cu respect — pe toată, că se chema frumos: „Exania 19”. Nu? Ce crede şeful că n-a priceput? Ehei! Nu ştia el, sergentul Dumas, ce înseamnă Exania 19?!... Ce mai coniacuri dom’le. Ce mai... Ehei!...
Nu zic, bună carte! dom’le şef, dacă permiteţi cu respect, da’ pe ici, pe colea...
Să-i zică?... Să nu-i zică?...

Că scrie aici de la bun început precum că eu (adică dumneavoastră, care vă făceaţi că eraţi eu, da' tot eu se cheamă că eram) scrie zic, că eu îmi răsucesc mustaţa „cu degetele neîngălbenite de tutun”. Nu? Scrie! Dar acum, ia uitaţi-vă dumneavoastră colea — dacă permiteţi, cu respect — la degetele mele, ce îngălbenite sînt de „Naturale” cu filtru!

Să-i zică? . .. Să nu-i zică? ...

Şi, nici tu, inspectorul-general Gars, nici tu A.A., nici tu, Ricas, să nu bagi de seamă! Da'mite agenţii AGC-ului şi FAT-ului şi Harry Be-urile!!

Ăştia ca ăştia, ce să le pretinzi? — cibernetici! Da' el, şeful lui, repau... Narbon, tocmai el, detectiv adevărat cu minte şi revolver, să nu se gîndească la una ca asta?! Păi...

Să-i zică?... Să nu-i zică?...

Că de dom'şoara Jaqueline, nimic de zis! Că zicea ea mereu: „Dumas dragă, ce sergent „bine” ai fi tu dacă te-ai lăsa de fumat!” şi o fi crezut (cum e ea!) că de asta...

Ce, pentru dom'şoara Jaqueline n-ar merita să te laşi şi de „Naturale” cu filtru? Că dacă se lăsa şi domnu Derry n-ar fi murit! Asta e!

Să-i zică?... Să nu-i zică?...

Dacă mai sta şi se gîndea şi mai bine la pensie, zicea că să nu-i zică... Nici de asta, nici de altele, care nu le prea pricepea el, în el însuşi. Că dacă e vorba pentru nepoţi, cînd o fi să le povestească, le-o potrivi-o el mai cu o floricea, mai cu ce-o pune de la dînsu' numai să se vadă el cu pensia întreagă. Că aşa se face povestea poveste de cînd e lumea! Nu?

...Cum ar fi aceea, la problema cu deschisul seifului cela, cum îi zice? — numai cu un singur de- get de mănuşă, nu prea pricepea el de tot. Da' parcă dacă ai spune că eu — adică Narbon — cînd a fost la Crio-pantheon la domnu' Derry, i-a luat toate amprentele de la degete nu s-ar potrivi? Ba s-ar potrivi!

Ce, nu ştia el că şeful avea nişte mănuşi din, cum îi spune?... Endodermit? care copiază orice am- prentă, de putea şeful să ameţească pe toată lumea cu
ele... Te duci la Turnul Soarelui, treci clişeul de pe negativ pe pozitiv şi gata. Asta e! Şi chiar dacă n-o fi fost chiar aşa... pentru nepoţi merge!

Nici cu Smith nu e tocmai clar, da’ parcă nu ştia el, că tot şeful trebuia să fi fost! Cînd ieşea Dumas, odată îşi răsufla carapacea, o băga în buzunar şi... uite-l pe Smith!

Că Smith nu prea semăna cu şeful? Da’ păi nu-l ştia el pe Narbon?! Ce mai copoi! În ce nu se putea el face? Că eu, ăsta, nu eram pe acolo! Eu. .. în Exania 17 „pentru refacere”, să trăiţi cu respect dom’le şef. Numai cînd îmi dădea cîte un ordin cu Ros- skopfpatentul, mai făceam şi eu cîte ceva, aşa, ca pentru pensie.

— Bun şi asta cu Smith! Da’ şi cealaltă cu pri- vinţă la „Naturalele” cu filtru nu e rea! Ce mai reclamă! Ce mai vînzare! Toată lumea: Naturale, Naturale! Bănet nu glumă! Halal acţionari, cine or fi ei! Cine or fi, dom’le?! Uite, asta, chiar că ră- mîne încurcată!

Că pe mine mă roade altceva, cum să spun... De ce nu-i mai aresta dom’le?! Nici pe deşteptul de A.A., nici pe drăguţul de Ricas! De ce! Că doar aveau dovezi! Eu unul i-aş fi aaars! Ce mai!

Da’ mă întorc şi zic:

Dacă-i ardea — ca mine — mai punea el mîna pe bîrlogul AGC-ului şi FAT-ului şi amîndouă la un loc?! Şi-i mai ajungea şefului de-o carte?!

Asta e, Dumas tată! Nu degeaba n-ai ajuns tu inspector mare ca alde Narbon! Nu?

...Parcă dacă murea şi Ricas şi A.A. ce?... N-ar fi mers AGC-ul mai departe cu planul, cu bomba?

Doamne fereşte! Şi ducă-se pe pustii! Că el are nepoţi... se închină cu evlavie paşnică sergentul Dumas, la o icoană din secolul XIX.

Iarăşi, buun!

Va să zică le-am aranjat noi pe toate care şi cine sînt... Pe toate şi nu chiar pe toate! Că persoana asta, ***Lady Hamilton,*** cine să fie?! Eu unul nu am cunoştinţă.

Se vede că sergentul Dumas se hotărîse înainte de pensie (încă douăzeci şi două de ceasuri!) să nu se lase nelămurit. Mai ales că nu prea departe de vitrina ou băuturi multe — observase el căutînd vitrina — se găsea un raft cu cărţi şi mai multe.

Parcurgînd o linie dreaptă discutabilă, ajunse acolo şi descoperi — ciudat de repede — cea mai mare carte cu poze. Caută silabisind la H; Ha… Lady Hamilton!

Se opri, uimit asupra unei superbe fotografii ce ocupa aproape o pagină.

— Păi, bine dom'le, asta e chiar dom'şoara Jaqueline a noastră!

Buun!

Ehei, don'şoara Jaqueline! Cine poate fi ca ea de frumoasă şi inteligentă, că m-a lăsat pe mine să-i păzesc vila… Unde s-o fi dus don'şoara Jaqueline?

Unde, neunde, de vreme ce-i scria lui — sergen- tul Dumas — se cheamă că era undeva şi că ţinea la el.

Că scria: „Dragă Dumas, şeful zice că pensia întreagă ţi-ar ajunge". Da, mai zice dînsa mai departe, că după asta, îmi aranjază şi postul: Paznic Ia Exa- nia 19.

Asta plus pensia, ajunge!

Asta e!

Da să nu uit de băuturile acelea vrăjite cu... cum le zice? Frenoactive!

Despre ele nu încape vorbă că erau vrăjite.

Dar tot astea, nevrăjitele parcă-s mai vrăjite...

Încă nouăsprezece ceasuri fix.

Şi bău Dumas pînă ieşi la pensie şi nu uită nimic.

essor

Toma Videa către redacţia ziarului:

… de unde se poate vedea că unii redactori au darul să anticipeze asupra ideilor bune ale redacţiei, de vreme ce indicaţiile Dv., primite azi, pentru ziua de mîine, au fost aduse la întocmai îndeplinire ieri, 27 ale lunii curente.

De altfel, mîine nici cel mai genial dintre gazetari (în afară de Preşedintele Tribunalului de Anchete Publice) nu va reuşi să obţină un interviu de la Anadorotte.

Ieri, unele ziare de seară anunţau — ca o certitudine — că va depune ca principal martor al acuzării.

Nu ştiu, gîndul la un succes al redacţiei noastre sau vechea prietenie — să zic indefinibilă şi să nu fiu sentimental — care mă leagă de Anadorotte m-a făcut să merg să o văd chiar în aceeaşi seară.

Desigur, nu putea fi vorba de vreun interviu, cum, de altfel, nu e niciodată atunci cînd petrec cîteva ore pe ***lóggia*** ei cu umbre, ascultînd-o cum le transformă în fiinţe, în oaspeţi stranii şi fireşti, insinuîndu-se în discuţiile noastre, mai vii decît noi.

Numai în seara de ieri, bagheta magică a vorbelor ei nu însufleţea nici o umbră… Deşi luna răsărise pe un colţ al cornişei, trimiţînd, mai adevărat ca niciodată, fantomele formelor pe aleile grădinii suspendate între acoladele terasei.

— Anadorotte, se întîmplă ceva… Niciodată nu m-ai lăsat să plec fără să-mi fi spus o poveste.

— Poate că te înşeli. Poate că ceea ce nu a fost o poveste în astă-seară e… mai mult decît o poveste.

— Te gîndeşti mereu la ancheta de mîine.

— Mă gîndesc fireşte.

— …Vei fi martorul principal al acuzării.

— Dragă Toma, se întîmplă ceva…

— Încep să cred, Anadorotte.

— E pentru prima dată cînd povestea de azi o vei auzi mîine.

— Chiar „mîine”! E, ca să zic aşa, imposibil. Mîine e chiar Finala Cupei. Ori nu ştiai?

— Desigur că ştiu cum îţi iroseşti bunătate de cap în reportaje ilustre despre golgeteri celebri şi măturători ne-mai-po-me-niţi!

— Anadorotte, te rog, e chiar finala!

— Poate, de data aceasta ai să transmiţi cititorilor palpitaţiile altor scoruri. ..

Şi acum, mulţumesc dragă redactare! La revedere, pe mîine, în sala Tribunalului de Anchete...

Nu m-a lăsat s-o ajut, adăugînd şi învăluindu-şi vorbele în acelaşi zîmbet ne-mai-po-me-nit, ca de fiecare dată: „pînă la trepte pot să te conduc şi fără baston. ***Au revoir, jeune homme”.***

— La revedere Anadorotte...

La revedere, frumoasă Anadorotte...

Transmisie „în direct” din sala Tribunalului de Anchete.

…Deşi pe imensul stadion şi pe celebrul gazon al oraşului se dispută la această oră finala şi mai celebrei Cupe Mondiale, sala Tribunalului de Anchete e plină. E arhiplină!

O stare die tensiune şi nervozitate contagioasă domneşte în atmosferă.

După moartea lui Adanio, luna trecută şi agravarea bolii de care suferă Anadorotte — un adevărat idol al publicului — interesul pentru „cazul Volain” — de mult creat în lumea medicală reputată, a devenit mai mult decît explicabil.

Cu atît mai explicabil dacă ne gîndim la renumele pe care îl are Volain, de cel mai mare biociber- netician al lumii şi la severitatea cu care ar putea fi condamnat dacă Tribunalul de Anchete îl va deferi instanţelor penale de judecată.

Preşedintele, urmat de cei şase magistraţi, intră, chiar în acest moment, prin uşa — monumentală — care, cu frontonul ei purtînd de 500 de ani inscripţia ***Justitia fundamentum regnorum,*** domină asupra întregii săli, asupra întregii asistenţe.

Robele violete, cu margini bogate, de purpură, ale celor şapte, sînt deosebit de impunătoare, adăugînd solemnitate unei atmosfere dramatice.

Trei lovituri seci — şi ele vechi de jumătate de mileniu — în placa de agat din dreapta preşedintelui, anunţă deschiderea anchetei publice.

André Volain s-a ridicat. Drept ca o coloană dorică… Pe faţă, ceva din expresia de încordare şi seninătate a cariatidelor… Sub fruntea boltită, ochii, ochii lui André Volain, îi văd ca două diamante verzi.

O clipă i-a privit pe magistraţi. Numai atît, ca un salut, în grabă. Apoi, privirile i s-au întors din nou către mulţime, căutînd…

O caută pe Anadorotte?

Depoziţiile au început.

În faţa juriului — doctorul Arno Vinedda.

Preşedintele îi va adresa prima întrebare. Ascultaţi vocea preşedintelui.

— Domnule doctor, în calitatea dumneavoastră de decan al corpului medical, ce credeţi referitor la dreptul domnului André Volain — doctor în biociber- netică — de a practica medicina?

— Nu are şi trebuie să nu aibă acest drept. Este şi ilegal şi imoral să încredinţăm viaţa semenilor noştri unor asemenea...

— Vă rugăm! întrebarea este: a practicat ***de fapt*** André Volain medicina? Cunoaşteţi asemenea cazuri?

— În dosarul pe care vi-l depun se află dovezile a cel puţin zece cazuri flagrante.

— Mai aveţi de adăugat ceva, în lumina adevărului?

— Din nefericire am ajuns la convingerea că domnul Volain nu s-a făcut vinovat numai de şarlatanie medicală... Obiectivul anchetei este prea blînd.

— Vă rugăm să precizaţi.

— Regret! .. . Domnul Volain e un mare savant. Îi sînt un vechi prieten... Un bun prieten... Totuşi... ***Amicus Plato, sid magis amica veritas...***

— Şi acest VERITAS este...

— Acest adevăr este că domnul Volain nu ar trebui deferit instanţelor penale pentru şarlatanie, ci pentru crimă. Pentru ucidere premeditată!

Ultimele cuvinte ale doctorului Vinedda au suscitat într-atît murmurele — aprobatoare — ale sălii, încît preşedintele se vede nevoit să recurgă — după cum auziţi — la puternice lovituri în placa de agat, ca să restabilească liniştea şi să se facă auzit.

— Cine doreşte să depună mărturie în cauză? Să se anunţe prin ridicarea mîinii.

Această procedură — tulburătoare în sine — este caracteristică proceselor de anchetă. Nu e necesar ca cineva să fie citat.

Oricine, oricare om, de oriunde pe lume, se poate anunţa ca martor. Trebuie numai să ridice mîna. Şi... să spună adevărul! E ca şi cum întreaga omenire ar fi chemată la mărturie.

În sală se văd sute de mîini ridicate.

Vor acuza? Vor apăra?

Oricum, se simte atmosfera ostilă doctorului Volain. Ziarele apărute în ultimul timp au publicat o serie de dovezi, iar cazul scriitoarei Anadorotte — poeta miturilor, zîna copiilor mari şi mici — este pe buzele tuturor.

Cele mai multe dintre mărturii sînt depuse în scris. Este felul de a proceda (m-au informat mai mulţi cetăţeni din jurul meu) cînd vrei să dai măr- turiei tale o mai mare greutate. Cea mai mare greutate.

Juriul ascultă numai concluziile la depoziţia şi dovezile scrise pe care martorul însăşi le citeşte sau le expune. Apoi preşedintele poate să-i adreseze orice întrebare în legătură cu ancheta.

Pînă acum au fost depuse patru asemenea măr- turii, toate semnate de medici şi biologi consacraţi,
între care doctorul Morand a făcut cea mai profundă impresie.

Toate concluziile sînt în fond aceleaşi: doctorul Volain a administrat cu premeditare tratamente ce au cauzat moartea sau grave tulburări mintale, sub pretextul unor nesfîrşite cercetări ştiinţifice.

Toţi cei patru renumiţi specialişti au cerut trimiterea imediată a anchetatului instanţelor penale. Acuzaţia e categorică şi mereu aceeaşi: crimă repetată.

André Volain e tot în picioare. Priveşte numai în sală. Şi caută mereu... Stăruitor.

Pe Anadorotte? Dar e posibil să n-o fi văzut!... Frumoasă, nespus de frumoasă, e chiar lîngă el.

Mîna inertă şi-o reazemă de speteaza scaunului. Bastonul ei, sculptat în fildeş, atît de cunoscut întregului oraş, e alături de ea.

Mersul Mariei Anadorotte e tot mai şovăielnic... Şi, totuşi, tot mai vii ochii şi neobosita ei frumuseţe peste duşmănia anilor...

Sînt ani mulţi de cînd Maria Anadorotte e în tratamentul doctorului Volain care, tot de ani, încearcă să o vindece... Şi tot atîţia ani de cînd îi ascultă, fascinat, basmele...

Nu! în seara aceasta nu pe Anadorotte o caută. Cu ochii lui pătrunzători, iscodeşte sala neîncetat. Aşteaptă pe cineva... Deşi, în afară de preşedinte, este singurul care ar putea pune întrebări martorilor ce se succed, acuzîndu-l, de la deschiderea dezbaterilor nu a rostit un singur cuvînt, nu a schiţat un gest... Nimic mai mult decît aceşti ochi care, cu raza lor verde, caută peste lume.

Un alt martor se îndreaptă către juriu.

Grey Aller?! Aşa cred. Da, într-adevăr, Grey Aller, marele chirurg şi maestru al grefării inimilor artificiale. Desigur, o nouă depoziţie scrisă...

Ciudat... Preşedintele se ridică... Loveşte în placa de agat... Ce se întîmplă?! Ecourile loviturilor răsună puternic în linişte absolută. Auziţi formula sacramentală:

— „În interesul adevărului” Tribunalul de Anchete se poate adresa oricărei persoane, chiar dacă nu se anunţă ca martor. Doamna Maria Anadorotte se află de faţă?

Liniştea din sală e nefirească şi nu se poate descrie.

— Da.

Cum se poate pune atîta melodie într-o singură silabă? Magia frumoasei Anadorotte...

— Totuşi, nu aţi ridicat mîna.

— Aceea pe care ar trebui s-o ridic nu-mi apar- ţine.

— Juriul, prin mine, vă cere iertare... Dar mărturia dumneavoastră ar putea fi de cel mai mare folos adevărului şi justiţiei. Vă rugăm...

— Refuz.

— Cu regret trebuie să vă reamintim prevederile categorice ale legii.

— Refuz, categoric. Şi... cu orice consecinţe.

— Totuşi, doamnă, aţi putea să ne spuneţi ce vă determină să adresaţi justiţiei un asemenea refuz?

— Împiedicarea unei injustiţii!

Anadorotte s-a ridicat. Priveşte drept în ochii lui Volain. Mîna vie tremură puternic, rezemată în baston. O lumină fascinantă îi inundă faţa...

— Pentru că sînteţi pe calea unei imense erori!

Preşedintele o priveşte mut de uimire.

— Pentru că cel pe care îl anchetaţi nu este André Volain!

Un val nestăpînit de murmure — care ajung desigur pînă la dumneavoastră — bîntuie sala. André Volain e strivit de privirile tuturor Toţi ochii îl caută. Numai ochii lui caută alte priviri... Pe cine caută?

— Omul din faţa dumneavoastră este Essor! Este Essor Vindecătorul!

Pe faţa preşedintelui descifrez ceva... ca o umbră transparentă peste un surîs „condescendent”, care pare să spună: „Bătrîna scriitoare de basme a ajuns să aibă vedenii, să-şi vadă aievea eroii plăsmuiţi”.

Dar Volain a tresărit auzind acest nume. A tresărit...

Raza verde a ochilor imenşi e de cositor. Privirea lui o învăluie pe Anadorotte. O clipă numai şi se întoarce iarăşi să caute...

— Doamnă, ceea ce spuneţi este...

— Ceea ce spun este numai adevăr! În faţa dumneavoastră...

— ...se află Essor!

Cuvintele au răsunet puternic. Prea puternic... Nu au fost rostite de Anadorotte! se întîmplă ceva... Nu înţeleg. Nu văd...

— Da! Pe Essor l-aţi adus la judecată! Depun mărturie! Acesta este, într-adevăr, Essor Asirianul!

Nu recunosc glasul... Dar, în cadrul uşii de intrare a publicului, se află profesorul Berral. Hobert Berral!

Nu mă înşel, e chiar el... Nu ştiu cînd a intrat. Ţine mîna ridicată.

La încuviinţarea preşedintelui (mai uluit decît noi toţi) îşi face loc către masa juriului, manevrîndu-şi căruciorul de invalid. De mulţi ani picioarele nu-l mai ajută...

Acum e în faţa juriului.

Anadorotte s-a aşezat liniştită pe scaunul ei, senină şi mută ca bolta cerului.

Volain e tot în picioare...

Doamne! Ce zîmbet i-a apărut pe faţă!

Hobert Berall îl arată cu mîna întinsă. Aşadar pe el îl căuta...

Dar ascultaţi:

— Domnul este Essor Asirianul.

Preşedintele îi priveşte pe rînd. Pare cuprins de o teamă ciudată pe care nu şi-o poate disimula. Cine nu ştie că profesorul Berall este cea mai lucidă şi scînteietoare dintre minţi?

— Probele dumneavoastră?

Cuvintele i-au alunecat pe buze maşinal, fără contact cu gîndul, ce pare în altă parte.

— Cele 144 de table de lut ars scrise în cuneiforme asiriene pe care le-am tradus împreună cu doctorul Wüntzen. În sprijinul afirmaţiilor mele pot cita şi rezuma direct de pe textul asirian cele mai concludente pasaje.

— Tribunalul încuviinţează.

— Domnul acesta este Essor Asirianul. Este magul vindecător, venit la Ninive din ţara Akkad-ului. Este cel care — pe cale fiind — le-a spus unor leproşi să se vindece şi s-au vindecat. Cel care, pe acelaşi drum, întîlni un nebun ce sări să-l ucidă şi el, magul, i-a oprit mîna ucigaşă şi, atingîndu-l numai, l-a făcut bun. Acelaşi care, citez:

„...mergînd pe malul apei Ater, mulţime mare de popor ieşit-a în calea lui, rugîndu-se lui.

— Îndură-te... Îndură-te, fiu al binelui...

— Pierim cu toţii... Şi femeile noastre şi pruncii noştri şi toată cetatea...

— Nu vă fie teamă, oameni... Voi goni duhurile rele de la voi. Mergeţi la casele voastre.

— Essor Vindecătorule, ne e teamă! Ne e teamă de demonul Pazuzu! Vino cu noi şi te vom urma pe tine, Essor, cel în toată împărăţia Asiriei fără seamăn.

— Voi sta cu voi în cetate, oameni, pînă ce duhul ciumei negre izgonit va fi... “ Am închis citatul.

De la Esmuna, notifică tot tablele arse, Essor ajunge chiar la curtea regelui Asiriei, pe oare îl vindecă de o boală grea. Citez:

„Binecuvîntată să fie viaţa ta, Essor, care m-ai vindecat pe mine, rege al regilor, fiu al Ahmenizilor, de frigurile galbene care mă chinuiau.

— Prea bun eşti cu mine, rege al regilor din Assur.

— Tot tu mi-ai vindecat pe primul sfetnic de boala turbării şi multe vieţi de generali şi de soldaţi ai întors din drumul spre ţara fără întoarcere... Essor, tu cel fără de moarte...

— Un muritor, ca şi ceilalţi, rege al regilor. Un sclav umil...

— Iată darul meu! Numai taleri şi secheli de aur! Cu ei îţi vei clădi zigguratul tău. Numai al tău. Ca toţi asirienii să vină la tine să se întărească. Să-mi faci un popor de nemuritori, cu puterea ce chiar de la marele Marduk o ai. Să stăpînim toate popoarele cu tăria noastră! Toate! Binecuvîntată să fie puterea ta Essor Asirianule...”

Acelaşi Essor care a vindecat şi principi şi principese şi vistiernici şi ar fi ajuns să stăpînească, prin vicleniile lui întreaga împărăţie asiriană, dacă nu ar fi venit atunci luminatul Adan din Ecbatana, magul- magilor, adevăratul mag, care a trezit poporul şi pe regele-regilor la adevăr, dînd în vileag toate minciunile şi mistificările lui Essor. Citez:

— „O, rege al regilor, fiu al Ahmenizilor, părinte al asirienilor! Iată, boala din sîngele tău s-a întors mai rea decît înainte…

— Şi unde este Essor!

— Essor adună mişelnicii lui credincioşi în zig- guratul pe care şi l-a înălţat şi întărit cu aurul pe care tu i l-ai dat. O, rege! Rege al regilor, prea mărinimos!

— Un munte de aur i-am dăruit! Un munte de secheli de aur! Şi fiul meu, prinţul din Nimrud a murit…

— Şi marele preot din Sarruchin şi marele sfetnic Nadur şi mulţime de supuşi şi de credincioşi ai tăi. Iar ciuma neagră şi seceta bîntuie toată Asiria...

Strigă atunci regele-regilor din Assur:

— Să fie adus Essor! Să fie judecat! Aici să fie judecat!

— O, rege-al regilor, fiu al Ahmenizilor şi al lui Samaş-Soarele, Essor nu va veni la chemarea ta… El are putere de la demonul Pazuzu pe care îl slu- jeşte.

— Demonul Pazuzu! Demonul morţii!

Şi regele-regilor se cutremură. Chiar el fiind pe moarte.

— Zigguratul lui Essor e tare ca o cetate. El îşi zice „zeu” şi toţi cei ce îl slujesc au arme bătute în două cu sînge de om...

— Să fie prins Essor! Să fie prins! porunci atunci regele-regilor. Ori, poate, ţi-e teamă, luminate Adan? Tu, mag al magilor?!

— Nu, rege al luminii... Eu slujesc neînvinsului zeu Samaş, părintele tău...

— Îţi dau toţi ostaşii mei! Toată puterea mea! Să fie prins Essor! Să fie adus la judecată...”

...În anul 2059, în ziua a şaptea a lunii Adduru, Essor Asirianul, magul înşelător, a fost ars de viu, sub clar de lună plină, sus, pe treapta cea mai înaltă a templului său mincinos, ca să vadă întreaga cetate Ninive cum pedepseşte marele zeu Marduk uciderea de oameni — spun tablele de lut ars.

(Vţocea doctorului Berall e tot mai surescitată, mai ascuţită, ţipătoare).

...În spiritul acestor table milenare, ne aflăm astăzi, aici, într-adevăr, în faţa magului Essor...

Nu vreau să spun prin aceasta că în noua lui in- carnaţie doctorul Volain ar merita aceeaşi soartă. Dar indulgenţa aceasta trebuie să-mi fie înţeleasă numai ca un omagiu faţă de civilizaţia secolului nostru şi nicidecum o concesie faţă de cele săvîrşite de anchetat.

De unde se vede că domnul Volain e un Essor... ceva mai norocos. Atît!

Pe faţa preşedintelui, ca şi a tuturor celor ce încremeniţi ascultă în sală, nedumerirea alternează cu contradicţia şi consternarea.

— Valoarea probelor este certă.

Totuşi, domnule doctor Berall, consideraţi că anchetatul ar putea fi judecat pentru actele lui de acum... 4000 de ani?!

— Desigur — de vreme ce faptele săvîrşite de el chiar în zilele noastre sînt aceleaşi!

— Pentru acestea din urmă dispuneţi de probe tot atît de evidente?

— Sînt convins că da!

O dată cu acest răspuns, doctorul Berall încredinţează preşedintelui poate cel mai voluminos dintre dosarele cu probe scrise care s-au depus pînă acum.

În timp ce juriul — potrivit procedurii — înregistrează piesă cu piesă, în sală se simte nerăbdarea.

Toată lumea ar dori să afle, să ştie, să cunoască, să le parcurgă cu ochi nerăbdători, să le descifreze cu propriile lor buze, rînd cu rînd, vorbă cu vorbă. (Berall e martorul de cel mai mare prestigiu.) Şi toţi aşteaptă cu emoţie vădită întrebarea ce va declanşa resortul acestei încordări: „Concluziile dumnea-voastră?”

— Domnule doctor, vă rugăm ca în concluziile dumneavoastră să vă referiţi cît mai concis asupra probelor pe care le-aţi depus.

E ca şi cînd preşedintele ar fi citit în rîndurile tuturor. Momentul a devenit... mai psihologic ca oricînd. Dar ascultaţi:

— Domnul Volain este autorul tratamentului pe care şi l-a intitulat el însuşi „psihoforeză”. Ce înseamnă aceasta în mod clar, domnul Volain-Essor nu ne-a făcut cunoscut încă... Nu ne-a spus-o pentru că nu e nimic de spus.

Psihoforeza nu e decît un nume, un titlu, o firmă sonoră sub care se ascunde aceeaşi şarlatanie a tuturor timpurilor mai vechi şi mai noi: hipnotizarea pacienţilor. O şarlatanie spectaculară cu efecte de moment şi care se soldează întotdeauna tragic: între moarte şi nebunie. Că domnul Volain şi-a asociat la această funestă terapeutică şi un biocalculator cibernetic nu schimbă nimic, decît că agravează şi mai mult consecinţele.

Iar ca şarlatania să se asemene pînă la identitate cu a tuturor antecesorilor întru mistificare — arhaici
şi moderni — foloseşte şi domnul Volain pe ascuns, medicaţia curentă, pentru a-i putea trece efectele — atunci cînd ele sînt salutare — pe seama miraculoasei psihoforeze!

Domnule preşedinte, acesta este „fondul” teoretic, ştiinţific şi moral al întregii probleme cunoscută sub numele de „cazul Volain”.

Mai departe nu voi face decît să exemplific.

Ceii patru leproşi din fosta izolaţie de la Batyn, vindecaţi în mod atît de „miraculos” şi „psihofore- tic” de domnul Volain, au fost — trataţi de acelaşi domn şi în acelaşi timp — cu seruri virolitice.

Vindecarea este reală. Dar ea se datoreşte acestor seruri care nu au nimic comun cu metodele afişate de anchetat.

— Domnule Berall, permiteţi o întrerupere. Domnule Volain, recunoaşteţi că ştiaţi de existenţa acestor seruri?

În sală domneşte un moment de suspendare a respiraţiilor: preşedintele adresează prima întrebare anchetatului.

Dar doctorul Volain tace. Tace şi pare că priveşte către nicăieri.

— Repet întrebarea: Aţi folosit aceste seruri în tratamentul celor patru leproşi de la Batyn?

Nici un răspuns. Doctorul Volain continuă să tacă.

Privirea, aceeaşi, lunecă printre sutele de priviri.

Întreaga sală citeşte vinovăţia pe faţa lui invadată de oboseală.

— Domnule doctor Berall rugăm să vă reluaţi depoziţia.

— ...Totul se dovedeşte identic şi în cazurile Gordon şi Walter, vindecaţi de Morbul lui Pott; Iu- lius Bell — tuberculoza meningelui; Antini — un caz
de Parkinson. S-ar mai putea enumera încă multe alte cazuri: scleroză în plăci, tumori maligne dacă asemenea clasice mistificări ar fi limita la care s-ar fi oprit noul Essor.

Luz Adano, după numai un an de la tratamentul psihoforetic a murit!

Apoi... boala Mariei Anadorotte, care se agravează pe zi ce trece.

Şi e mereu în tratamentul domnului Volain.

Dar Linton şi Maes? Au înnebunit! Şi este mai mult decît sigur că aceeaşi soartă îi aşteaptă pe toţi acei care — graţie lui Volain — au putut să se bucure de miracolele psihoforezei!

Ultimele fraze ale doctorului Berall sînt aproape acoperite de tumultul mulţimii adunate.

„Anadorotte" e pe buzele tuturor. Descifrez crîm- peie de fraze ce revin ca un laitmotiv: „Într-adevăr, nu se poate tolera... Nu se poate tolera..."

Doctorul Berall reia depoziţia.

— Cu atît mai mult cu cît acest veritabil „genocid" a fost în mod sigur premeditat, căci nu e de crezut că un savant de surprinzătoarea erudiţie a domnului Volain ar fi putut să nu cunoască consecinţele psihodistructive ale tratamentelor hipnotice.

Iar premeditarea este cu atît mai condamnabilă cu cît mobilul ei nu este altul decît vanitatea oarbă! Vanitatea de a fi socotit pe deasupra a tot şi orice „Marele Vindecător" „noul Essor"!

În concluzie finală, cer ca André Volain, autor al atîtor „vindecări fatale", să fie trimis Tribunalului Penal!

Toată lumea e în picioare! Şi Anadorotte!

Toată lumea are ceva de spus! Toată lumea strigă!

Nu mai înţeleg nimic! Şi doctorul Berall e în picioare! Berall, Hobert Berall s-a ridicat în picioare?!

Sînt copleşit, sînt... Nu mai am glas... Auziţi?

„Minune! Minune!”

Doctorul Berall umblă! Păşeşte către Volain! E alături de el! Berall e lîngă Volain! Căruciorul de invalid a rămas gol!

Nu se mai poate înţelege nimic. Preşedintele ridică braţele. Abia îl aud...

— Şedinţa e suspendată.

Se va transmite mîine:

— Suspendarea şedinţei a fost o idee... catastrofală. Sala arhiplină a devenit imposibilă. Publicul a năvălit peste tot. Uşile nu mai pot fi închise. La toate ferestrele atîrnă ciorchini de trupuri.

Ca să pot vedea ceva, trebuie să fac eforturi, să mă urc pe umerii celor din jurul meu.

Doctorul Berall e tot alături de Volain. Tot în picioare.

Robele violete apar pe rînd, cu focurile lor purpurii, din îmbulzeala oamenilor.

Publicul a invadat treptele podiumului şi s-a revărsat pînă la uşa monumentală ce poartă emblema justiţiei. Înconjoară masa juriului — o insulă în mulţimea nestăvilită.

Toată lumea vorbeşte, cu toţii îşi spun, într-un clocot de şoapte, din gură în gură, a zecea, a suta oară, sutele de feluri în care Volain la chemat pe Berall alături de el.

Pe fondul de murmure, licăre mereu şoapta unicei explicaţii şi înţelegeri: ,,minune”.

Anadorotte... Am încercat să ajung lîngă Anadorotte s-o întreb... Nu am izbutit decît s-o pot zări — şi ea o insulă, de linişte — în masa de capete.

Aud loviturile în placa de agat. Ca în apă.

Recunosc vocea preşedintelui.

— Domnule André Volain, vă rugăm să ne spuneţi ce s-a petrecut...

— Onorat Juriu... Nu ştiu ce s-a petrecut. Sau... Nu mai ştiu...

Cuvintele i le aud limpezi, ca de foarte departe, plutind cu un calm suprem peste freamătul lumii...

...Am crezut că s-a petrecut cea dintîi vindecare prin ***citoforeză.*** Prin pătrunderea în „sufletul” celulei. Am crezut... pînă...

Pînă în clipa cînd Berall — prietenul meu Berall — mi l-a dezvăluit pe adevăratul Essor. Şi... pe mine.

Volain tace. S-a aşezat. Privirea de cositor a obosit. Nu-l mai văd.

E o lungă tăcere. Ca o veghe.

O tăcere lăsată peste întrebarea mută, flămîndă şi rugătoare a tuturor. „Ce s-a petrecut?”

— Nu! Eu nu hipnotizez oamenii.

Bolnavii pe care i-am tratat nu au fost hipnotizaţi. Dacă ar fi aşa...

Eu hipnotizez maladia.

Hipnotizez microbii, viruşii!

Pătrund în psihicul, în „voinţa” lor. Îi supun voinţei mele. Îi alung din trupul bolnavului... E ceea ce am numit ***psihoforeză.***

Este o muncă istovitoare. A mea. A biocalculatoarelor cu care — de peste 10 ani — trăiesc în simbioză cerebrală.

De fapt, aşa cum am afirmat în multe rînduri — psihoforeza nu e decît o aplicaţie a „proceselor de conducere” la nivelul micro şi submicroorganismelor… Dar…

…De la psihicul acestor micro şi submicroorga- nisme şi pînă la cel din însăşi celula organică a oricărui ţesut al nostru nu e decît un pas…

Biocalculatorul mi-a reconstituit matematic toate releele sistemului nervos celular.

Dacă… dacă izbuteam să pătrund şi aici, să pun stăpînire pe voinţa celulelor… nu numai maladiile virotice şi microbiene, ci TOATE, TOATE MALADIILE le-aş stăpîni. Le-aş ucide.

Ar fi ceea ce cu un minut mai devreme am numit ***citoforeză.***

Dar, nici psiho, nici citoforeză nu sînt ale mele.

Sînt ale lui Essor, de la care le-am învăţat, escaladînd mersul timpului.

Volain e din nou în picioare. Abia mergînd se îndreaptă către Berall.

Pare să-l vadă numai pe el. Pare să fi uitat totul. Ancheta, sala, juriul…

Nu am auzit niciodată o asemenea linişte.

— Berall! Au trecut 20 de ani de atunci? Mai mult de 20 de ani au trecut…

Eram… Ce tineri eram atunci amîndoi… Îţi aminteşti? Şi Anadorotte… ,,frumoasa Anadorotte”, era tot aşa de frumoasă ca şi acum.

Atunci a început boala ei. Şi atunci am hotărît şi eu, şi tu, să căutăm remediul. Oricum…

„Oricum şi oriunde, chiar şi în altă lume de ar fi să mergem.”

Eram tineri şi căutam visînd la vrăjitele mîini ale frumoasei Anadorotte, miracolul, pentru ea.

Pînă, într-o seară, cînd Anadorotte mi-a povestit… Numai mie mi-a povestit povestea lui Essor…

Cel care a stat 50 de ani în pustie… Se hrănea cu mană şi licheni, pe care cu voinţa lui, îi făcea să crească. Le poruncea să se înmulţească... Plecă apoi… Se reîntoarse printre oameni şi începu să vindece bolnavii…

Dar toate bolile pe care le vindeca el, erau — în accepţiunea de astăzi — microbiene ori virotice… I-am înţeles taina!

M-am retras în pustia modernă, între biocalcu- latoare. Am izbutit, după zece ani, să-l redescopăr pe Essor… Pustiurile moderne vorbesc mai repede…

Volain tăcu iarăşi.

Dacă ar vorbi cu el însuşi şi tot l-ar auzi miile de oameni, cu ochii şi cu sufletul, încremeniţi în aşteptare.

— Dar acum… acum nu mai ştiu. După ce te-am ascultat Berall… După ce mi-ai „citat” şi mi-ai spus întreaga poveste, adevărata poveste a lui Essor… Aşa cum Anadorotte nu mi-o spusese… Acuim nu mai ştiu ce am redescoperit: Un miracol? Sau o imensă crimă? Dacă Essor a fost un înşelător, eu…

Sînt un înşelător!

— Nu! Cer să depun mărturie!

Mîna Mariei Anadorotte se vede, peste capetele oamenilor, ca o pasăre albă încercînd să zboare.

— Nu! Essor nu a fost un înşelător! A fost un învăţat! Un învăţat şi un erou!

Essor nu era asirian… Se ascundea doar sub pletele lungi şi mantiile asiriene.

Essor era sumerian!

Doctorul Berall nu putea să afle acest adevăr din tabelele găsite la Ninive — toate poruncite de Adan, cel mai sîngeros dintre magii care au slujit celui mai crunt rege asirian.

Essor era sumerian, din acel neam subjugat, strivit, exterminat de cruzii, setoşii „regi ai regilor” din Assur.

În cetatea de sub albia riului Kera îşi aveau atunci sumerienii ascunzişul... Ultimul! Acolo au fost găsite tablele cu însemnarea adevărului.

Essor „scotea” bolile, „duhurile rele”, le gonea din trupurile sumerienilor ca să cuprindă şi să nimicească cu ele forţa cotropitorilor: armate, regi, principi, vistiernici. Essor lupta! Şi a luptat pînă în ultima clipă a vieţii lui. Căci a tăcut!

„...Şi murind în flăcări, Essor Vindecătorul, pierdu Sumeria pe ultimul ei apărător, care ştia să trimită duhurile bolilor din trupurile noastre, în cele ale vrăjmaşilor. Şi jale de moarte se aşternu peste noi” — încheie cea de a XIV tablă de lut ars, de sub apa rîului Kera, pe care eu însumi am tălmăcit-o.

Aţi întrebat ce s-a petrecut?

O minune! O minune adevărată!

. . . .

... Căci este pentru prima dată cînd Anadorotte ***îmi va spune mîine*** povestea de astăzi.

roba

Ieşise la pensie, nu avea copii şi nevasta îl lăsase.

Nu era bătrîn, dar nimeni nu-i cerea nimic şi cînd nimeni nu-ţi cere nimic, nimeni nu-ţi dă nimic.

Aşa că se hotărî să trăiască din amintiri.

Nu era o idee grozavă, dar era un impas şi, pînă una alta, era singura idee.

Mergea pe străzi, habar n-avea pe unde, pe unde nu călcase poate niciodată. Doar el şi amintirile.

Cel mai mult (ca să fugă de altele) le căuta pe acelea care îl legau de dosare. De terfeloagele cusute de mîna aprodului Elvir. Ce nume avea! Auzi nume de aprod bătrîn şi nepricopsit: Elvir!

De 30 de ani tot căra la hîrţoage ferfeniţite; le-a dus şi le-a adus. Cafele. Ţigări. Eh! cîte nu se legau de Elvir... 30 de ani! Dar el tot se mai minuna. Cum dădea ochii cu Elvir, întîi îi repeta numele în gînd, se minuna şi apoi începea să-şi vadă de treabă. Şi treaba începea întotdeauna cu: Elvir.

„Elvir, dosarul 6 penal, lasă-l dracului mai la coadă!”

Elvir intra în sala de şedinţe cu muntele de ter- feloage în braţe, care — 30 de ani! — i-a tot împins coastele scofîlcindu-i coşul pieptului; l-a cocoşat împingîndu-i omoplaţii uscaţi, ca două aripi ciunte, săltate către un cer prea îndepărtat.

Arhanghelul Elvir! Ferfeniţit, mucegăit. Un ter- felog. Cu aripi!

Cu degetele lui înţepenite de gută, cususe, cu tot felul de gheme şi capete de sfoară înnodate, lipise, cu fîşii rupte din poala cine ştie căror cămăşi, întotdeauna vărgate. Cosea, lipea, Elvir, filă de filă, terfeloage: destine, bani, vieţi, morţi, toate, acolo, de-a valma, între două foi de mucava jegoase.

„Elvir, dosarul 6 penal lasă-l...”

Dar Elvir îl şi rînduise în marginea mesei de judecată.

Ţiganca ţîşni ca din pămînt. Sălbatică! Ca un fulger din iad. Frumoasă! Ca o bucurie neagră.

Se despuia urlînd. Urla aruncîndu-se spre boxa acuzatului şi nu părea goală, nu părea de loc, căci toate le avea la locul lor, ca un pom ce-şi purta poamele.

Doar mărgelele, chilimbarii, le mai avea la gît şi i se zbăteau peste sînii întunecaţi, îmbrobonaţi de sudoare. Cu fustele smulse, azvîrlise în el, în avocaţi, în procuror. Apoi, smulse şi mărgelele, împroşcînd cu ele şi cu blestemele:

— Na! Na-vă! Luaţi-le, că mi-aţi luat sufletul! Pentru mine a furat! Pentru mine a omorît! A furat ca să-mi ia mărgele, că mă iubea! A omorît ca să nu mi le ia altul! Că de aia mă iubea, ca să-mi ia mărgele... Daţi-mi-l! O să mi-l daţi cînd s-o duce dragostea şi o să-mi curgă ţîţele...

...„În numele legii... Tribunalul condamnă... pentru crimă de omor cu premeditare... 20 de ani! Pentru delictul...”

Atunci a tăcut. Curgea apa pe umerii ci băieţoşi. Părul, negru, părea că îi curge în ochi, în gură. Şi-l mesteca muşcîndu-l. Şi-l bea. Şuvoaie negre.

Privea cu ochi uscaţi. Goi.

Un şuier ca un tăiş îi răzbi din gît şi privirea îi era de vrăjitoare. Coclită. Putredă.

„Să dea Dumnezeu cînd îţi avea apă să n-aveţi făină, cînd îţi avea făină să n-aveţi sare, cînd îţi avea sare să n-aveţi ceaun şi cînd îţi avea ceaun să n-aveţi foc şi să nu v-ajute Dumnezeu vreodată să puneţi de mămăligă!”

Şi a plecat, privind nicăieri, cu spatele drept, tînăr, băieţos.

— Elvir, dosarul 7 penal!

Femeia era firavă şi abia o auzea.

Cum putea avea cineva nişte ochi atît de înfricoşaţi?

— Cine spune că l-am robit? Cum, l-am robit! Eu?! Ei... Erau prieteni... Ce ştiu eu... Erau mereu împreună. Cum putea să-l omoare?! Eu? Eu... nu eram nimic. Vorbe ...

Firul de glas i se stinse în plîns.

Mătuşile, două ciori jumulite, s-au apropiat şi, unindu-şi capetele cu flori de catifea la pălării, jeliră în trei. Apoi, una cotrobăi într-o poşetă şi scoţînd fotografia victimei o lăsă pe masă.

— Era corpolent, spuse. A alunecat cu ochii la bătrînă. Era corpolent, nu se putea să-l omoare „el”. Nu se putea...

„El” era frumos ca o icoană. Cu ochii mari, albaştri şi puri. Şi un zîmbet stingher, pierdut. În inelar un rubin. Mare. Roşu. Aprins. „El”...

— Beat? Eu?! Nu beau... Soţul? Da, obişnuia... Chiar era. Beţiv. Violent... Oh! Ea... Ea îl iubea. Femeie...

Dosarul 7 penal: un infern!

Interogatorii. Depoziţii. Expertize. Contraexper- tizie. Confruntări. Comisii. Apeluri. Recurs. Contestaţii... Apoi: Lipsă de probe! Scoatere de pe rol.

Din fotografie îl priveau doi ochi mici, vicleni, iscoditori. Zdravăn şi burduhănos; victima. Cu mîini mari, grase, cu degetele răsfirate pe genunchii depărtaţi, graşi.

Primul indiciu! Acolo era! Omor cu premeditare! O crimă urîtă! Urîtă... Găsise dovada! El o găsise. Acolo în fotografia cu degetele acelea grase, răsfirate pe genunchi.

Repunere pe rol.

„Şubredă fundamentarea juridică”...

Casat fără trimitere.

Dosarul 7 penal: Un terfelog! Dus, adus, cusut, lipit de degetele înţepenite ale aprodului Elvir. Ce nume avea!

Şi ce-i un terfelog? Şi ce-i cînd fugi de el? Cînd fugi de ochii lui Elvir? Ce-i cînd fugi, fugi...

Eh! Mizerie! L-au scos la pensie: Incompetenţă profesională. Nu-l mai întîlnea pe Elvir. Nu se mai minuna... Apoi l-a lăsat nevasta.

Ce-i un dosar?

Uite-l! Uite-le! Vrafuri! Uite-le cum se rostogolesc sub tîrnul măturătorului. Sfîşiate, rupte, mucegăite. Pete de cerneală lăţite, scurse.

Ce-i un dosar? Mizerie. Umană. Pe oare mintea „umană” crede că o pricepe. Sau n-o pricepe.

Şi ce-i o minte? Ce-i un creier? Oameni buni, ce-i un creier?

Ce se ascunde „acolo” în încîlceala aceea de neuroni, dendrite, axoni? Dendrite. Ce nume avea!

Bună ziua, domnule Necunoscut. Bună ziua.

O încîlceală fără capăt!

Izbi cu piciorul într-un morman de hîrtii putrede, murdare.

Mizerie! Uite-i cum mişună! Ies din terfeloage! Criminali! Hoţi! Escroci! Victime! Păgubaşi! Nedreptăţiţi! Mişună! Şoareci! Oameni! Creiere! ***Quot capita...***

Cum o chema pe ţigancă? Ştiuse...

Dar cine-i?

Se întoarse.

Se loviră piept în piept.

Roba! Roba lui. Croită din cea mai rezistentă fibră de in. Răcoroasă. Amplă. Impunătoare.

Îi era urît acasă. ***Acasă:*** un cui în oare stătea ea agăţată. Nu-i plăcea. Bine. Dacă-i aşa, vino şi tu.

Dar ce poate şti o robă? Tot procese. Tot rechizitorii. Tribunale, pledoarii. Dosare. Sentinţe...

Chiar şi amintirile ei cele mai pure, cele mai virginale, reci: tăişul unui foarfece. Apoi ac, aţă...

Că fusese cîndva o floare, albastră, ca un cer peste capete, albastru, uite ceva ce nu-şi amintea nici cum, oricît i-ar fi povestit el despre cer, despre un lan, albastru... Habar n-avea!

O robă de judecător! Şi atît de impunătoare!

Mergeau împreună. Ce să facă?!

Garoafa! Aşa o chema pe ţigancă.

„... şi să nu v-ajute Dumnezeu ...” Eh! Mizerie...

Se porni un vînt şi nişte plopi fremătau pe deasupra lor. Pe cer alergau nori albi. Uneori negri.Uneori ploua. Ea, roba, îşi ridica atunci gulerul. El îşi strîngea gulerul în jurul gîtului.

Nu, aşa nu mai merge. El ca el. Dar se strica roba.

Dar nici acasă! Nu voia nici el, nu voia nici ea, în cui.

Şi au început să caute.

Străzi. Trotuare. Ferestre. Balcoane. Iar străzi. Iar trotuare. Ferestre. Balcoane.

De fapt ce trebuiau să caute? Ce trebuiau să găsească, şi-au răspuns. Şi găsiră: „De închiriat”, scris cu litere de două clase. Şi, pentru că ştiau, ***parcă*** ştiau că mai trecuseră pe acolo, închiriară. Şi, din moment ce mai trecuseră pe acolo, înseamnă că au găsit ce căutau. Şi era şi logic că mai trecuseră pe acolo, din moment ce căutaseră. Simplu.

Totuşi, li se părea că umblaseră ca într-un păienjeniş. De altfel şi gîndurile...

Era o masă în mijloc. Un fotoliu mare. Un scaun. Ba nu. Mai erau două scaune de o parte şi de alta a bufetului. Era şi un balansoar. Şi atît. Şi o fereastră.

Dar ce să faci cînd eşti numai tu cu roba?

Pui roba pe un fotoliu. Cel mai larg, mai confortabil. E roba ta, dar nu eşti tu. E mai curînd un oaspete şi, oricum, reprezintă o oficialitate: Curtea. Instanţa. O idee. Da! De fapt ***asta*** era ea mai mult: o idee. Nobilă... Îi plăcea să se gîndească aşa la ea.

El? Nu, pe el nici nu se punea la socoteală. Putea sta şi pe pervazul ferestrei. Era chiar foarte bine. Era mai aproape de albastrul de afară. El, care încă nu uitase că mai era şi cerul.

Ea, habar n-avea! Timbre, Pledoarii.

Avea toată camera în faţa lui. Nu era prea vesel, dar...

Bufetul era în stînga. Roba în dreapta. Îşi trase balansoarul sub picioare. Şi le întinse.

Ba, nu. Era chiar foarte bine. Privi tavanul. Oricum era, nimic nu va mai ameninţa nobila idee. Pentru că de fapt, ceea ce voia el, era ca ea să se simtă cel mai bine. În definitiv, ea nu avea nici o vină. Şi, apoi, nu era numai aşa, o nobilă idee şi atît. Mai reprezenta şi justiţia.

Dar chiar cu justiţia, oricît ar fi ea de nobilă idee şi de oarbă tot nu poţi sta, aşa, numai tu şi ea, între patru ochi. Perfect echilibru şi perfectă puritate şi perfect adevăr ***in aeternitas!***

Nu la vreo cazuistică se gîndiea. Dar parcă scaunele, masa, liniştea, ea, însăşi ea, roba, acolo, lăsată pe o mînecă, peste braţul fotoliului, creau o atmosferă... Nu voia să-şi mărturisească, dar, adevărul era că totul părea puţin cam şubred, cam insolit...

Aşa că se hotărî să aducă o sticlă.

O ascunse în buzunarul justiţiei, ca să nu-l vadă portăreasa.

Bah! săltă din umeri. Unde se poate ajunge!

Dar băutura nu se cheamă neapărat beţie!

Apoi, cu însuşi sprijinul justiţiei, scoasă din chiar buzunarul ei secret, e altceva, cu totul altceva.

E aşa, ca un iepuraş alb, scos dintr-un joben negru.

Dar roba nu bea.

El nici atît.

Şi sticla stătea la mijlocul mesei, fără speranţa vreunui suflu de viaţă.

Şi iepuraşul?

Scoase pahare, le aburi, le lustrui, rîndui scau- nele cum i se păru că e mai bine şi puse în faţa fiecăruia cîte un pahar.

Un scaun lîngă peretele din fund, lîngă măsuţa de pasienţe. Mai era şi ea.

Fotoliul, lîngă masă, în mijlocul camerei. Şi în faţa lui un scaun. Unul, singuratic, în colţul din stînga, mai întunecos, al bufetului.

Umplu paharele, ascultînd gîlgîitul, ca un suflu de viaţă.

Îşi propti picioarele de balansoar. Apoi lăsă totul în plata domnului.

Oricum, se chema că era casa plină.

Şi roba nu mai stătea agăţată în cui. Şi nici n-o ploua.

Ba, chiar părea să se simtă foarte bine. Avea un aer demn şi preocupat. Chiar dacă habar n-avea de vreo floare albastră şi de vreun cer.

Stătea puţin lăsată într-o parte, de parcă trăgea — demn — cu coada ochiului.

Oftă, aproape mulţumit.

El, cu ale lui. Privea în jur şi nu se mai minuna de nimic. Există ceva ce te poate ului pe lumea asta? Absurd! Nu, viaţa nu-i un drum care merge mereu doar înainte. Ca să spui mereu: a-a-a!

Nu ştii nimic şi te pomeneşti că ai făcut calen- toarsă. Doar că acum păşeşti ***în tine.*** Şi nu te mai miri de nimic.

Tresări, simţind cum îi fuge balansoarul de sub picioare.

Luneca singur şi uşor spre măsuţa de pasienţe. Acolo se opri, se întoarse, aşa ca să nu stea în drumul nimănui, şi începu să se legene. Se mai oprea puţin,
aplecat înainte, apoi se lăsa pe spate şi iar o pornea, potolit, înainte, înapoi...

Dar nu pusese el roba pe fotoliul cel mare? Unde s-o fi dus?! A! bun, bun — şi o bătu prieteneşte pe mîneca stîngă. O avea pe el.

Fotoliul se adînci dintr-o dată! Vedea cum se lăsau arcurile. Vedea dedesubt chinga curbată la maximum. Un arc scăpat din noduri tremura. Încă unul! Apoi fotoliul parcă icni, lunecînd de-o palmă, greoi, hîrşîind parchetul şi adunînd sub picioarele scunde covorul. Ciucurii vişinii se clătinară. Se mai clătinau încă. Şi încă un arc scăpă din noduri.

Scaunul din faţă stătea neclintit. Ţeapăn, pe toate picioarele, puţin tras într-o parte. Acum s-a mişcat. Abia. Încă puţin. Şi iar.

Balansoarul se legăna. Se oprea. Iar pornea… Apoi scaunul din faţa lui s-a apropiat mult, foarte mult. S-a aplecat pe cele două picioare curbate, din faţă. Balansoarul s-a aplecat şi el, cît a putut, săltîndu-şi coada întortocheată a tălpilor.

De pe masă, unul din pahare, cel din faţa scaunului, se înălţă şi rămase aşa, fără nici un tremur — un timp. Apoi, se înclină puţin pe spate şi se goli dintr-o dată. Cel din faţa lui se înălţă şi el, se aplecă înainte şi cu o smucitură scurtă împroşcă tot vinul. Apoi, zbură peste masă, nimerind geamul din stînga bufetului, risipind o ploaie sticloasă de cioburi.

Balansoarul săltă scurt, înţepeni o clipă, apoi îşi luă iar vînt şi un timp se mai leagănă, mărunt şi uşurel.

Uşa se crăpă, se deschise de-un lat de palmă, se mai deschise puţin şi se închise repede.

Fotoliul cel mare se trase violent într-o latură. Ciucurii vişinii se agitară într-o parte şi alta. Se izbi de balansoar, apoi lunecă şi se opri în masă.

Uşor, ca un fulg, scaunul din dreptul fotoliului sări în aer, se dădu peste cap şi rămase cu picioarele în sus. Încremenit.

În colţul bufetului, scaunul singuratic se lipi de perete, cît putu.

Scaunul din aer se smulse, zbură şi nimeri în plasa balansoarului.

Învelitoarea de pe masă se adună într-o parte, sticla se clătină nesigură şi săltă, lunecă pieziş şi iar săltă.

Scaunul singuratic îşi făcu vînt şi alunecă de-a lungul peretelui.

Sertarele bufetului începură să se tragă, să se închidă, să se deschidă, cu furie.

Sticla sări în sus, se înfipse cu gîtul într-o latură şi începu să se zgîlţîie, să se izbească. O dată şi încă o dată şi încă o dată! Vinul spumega curgînd.

Fotoliul cel mare se afundă greoi, arcurile răzbiră, sfîşiind chinga. Se lăsă într-o parte şi se răsturnă.

O jumătate din sticlă zbură prin aer într-un curcubeu fulgerat.

Învelitoarea de pe masă se îngrămădi la picioarele fotoliului.

Totul a încremenit.

Stătea acolo, pe pervazul ferestrei, şi privea. Privea cu braţele încrucişate peste faldurii adunaţi ai robei.

Deodată însă ceva îl izbeşte în plin, împingîndu-l, strivindu-l aproape. Un nasture îi sare şi o mînecă i s-a sumes.

Fereastra se deschide brusc, se izbeşte de muchia zidului şi ochiurile de sticlă, sar, fărîmiţîndu-se.

În mijlocul camerei masa se răstoarnă, covorul lunecă şi iar ceva îl îmbrînceşte, gata să-l dea peste cap. Întinde mîinile, cît poate şi încercă să scape de greutatea care îl apasă, îl sufocă; împinge din răsputeri, cu amîndouă braţele pînă cînd şi le simte uşoare, atîrnîndu-i în gol.

În balconaşul de peste drum, bătrîna, cu faţa strîmbă de groază, cu ochii sticloşi, îşi duce mîinile la gură şi rămîne aşa.

Sare de pe pervaz. Sare în mijlocul camerei şi înţepeneşte cu picioarele desfăcute.

— Nimeni nu se mişcă! Nimeni nu atinge nimic!

Nu-şi poate stăpîni o poftă nebună de rîs. Şi rîde. Cu plăcere. Cu voluptate. O bucurie uriaşă se năpusteşte în el. O bucurie neagră.

— Elvir! Dosarul 7 penal!

Se apleacă şi ridică de jos nasturele sărit. Apoi îşi netezeşte mîneca robei.

— Grefier! Consemnează! Scurt!

Ciorile: s-au legănat în balansoar, au făcut pa- senţe şi au pălăvrăgit? Deodată au ridicat capul speriate. Cineva le-a ameninţat: „El”. Pentru că... Pentru că au pălăvrăgit şi victima a tras cu urechea.

Atunci, repede, „el” a ridicat paharul, dar victima i l-a golit pe al său în faţă.

„El” a ridicat scaunul!

— De ce mă priviţi atît de înfricoşată?!

V-aţi temut cînd scaunul i-a fost smuls şi i-a zburat peste cap! Nu v-aţi gîndit la sticlă, nu! Dar „el” s-a gîndit. Dumneavoastră i-aţi fi dat cuţitul! Pe care l-aţi luat din sectar. Lăsaţi-l pe masă...

Deci: „El” a izbit cu sticla. O dată. De două ori. De trei ori.

Victima: s-a clătinat gata să cadă, mîna i s-a încleştat de învelitoarea mesei. S-a împleticit, a înge- nucheat, dar, cu disperare, cu o forţă încăpăţînată, se ridică şi se năpusteşte cu amîndouă braţele întinse în fereastră.

Nu „el”! Dumneata ai avut ideea! Te-ai repezit! Ai răsturnat masa! Te-ai împiedicat în covor…

Iar dumneata, deschide pumnul!

Încă n-ai apucat să ţi-l pui în deget! Dovada mea! Fotografia!

Nu, nu era şubredă fundamentarea juridică, nu!

Martoră! Ce-ai văzut din balcon?

— Am văzut! Da, am văzut! — începu să strige bătrîna cu o fărîmă de glas ascuţit. Am văzut. Tu l-ai omorît! Tu l-ai împins! Cu amîndouă mîinile! Ea i-a săltat picioarele... Oh! avea fruntea năclăită de sînge. Şi faţa. Şi ochii. Şi gura... A căzut cu capul în jos. Cu o mînă întinsă înainte. Una o avea la spate. „El” îi smulgea inelul…

Privea în ochii aceia sticloşi, îngroziţi.

Nu. Nu-şi putea stăpîni pofta nebună de rîs.

Privea în ochii aceia sticloşi, îngroziţi. Şi rîdea.

Nu-şi putea stăpîni bucuria care se năpustise în el. O bucurie uriaşă. O bucurie neagră.

Se întoarse, repezindu-se în jos, pe scări. Gonea cu roba fluturîndu-i pe umeri.

— Dar eu am murit! striga bătrîna, cu fărîma ei de glas ascuţit. Chiar atunci. M-am speriat şi am murit. Am apucat să-mi duc doar mîinile la gură…

Ieşi în stradă. Mai făcu un pas. Încă unul.

Aici, şopti şi se aplecă.

Un fior îngheţat îl străbătu. Îşi strînse braţele, să se cuprindă mai bine în robă.

Dar, unde-i?! Unde-i?! Roba!

Se răsucea în loc, privind în jur, nedumerit.

— N-aţi văzut-o? Roba... Roba mea! N-aţi vă- zut-o?! O floare mică, albastră. Ea, habar n-are! Roba...

Apoi îşi aminti că el mai ştia şi cerul.

Şi începu să alerge în calea lui.

coniac „3 secole”

Era şi noapte şi zi.

Era unde aceste realităţi sînt fiecare în parte un nonsens şi împreună — nesfîrşită feerie a realităţii.

Ozin se pregătea să iasă din cabină.

Programul de antrenament din afara rachetei îl respecta riguros, nu numai pentru că ştia că baza TUK îl urmărea necontenit, dar, mai ales pentru că ieşirile acestea i se păreau — în lumea în care nu putea fi nici noapte nici zi — o agreabilă gimnastică de dimineaţă.

Pînă la întllnirea cu Aryal mai avea de aşteptat cel puţin două tellio-zile.

Va fi foarte emoţionant — în ciuda obişnuinţei atîtor emoţii! Şi cum ar fi putut să nu fie. Ştia doar că Aryal îi va aduce o mulţime de noutăţi „importante” de la Tima şi aproape sigur o rezervă — cît de cît — de coniac „3 secole”, peste raţia permisă.

Auzea de pe acum: „Astea două de la Tima, asta de la mine. E tot ce am putut trece prin vama cerului, fără să mă simtă cerberii TUK-ului”.

Problema aceasta — a coniacului — era, după părerea lui Ozin, de primă însemnătate cosmică şi nu înţelegea de ce baza TUK — din păcate a lui — se dovedea atît de birocrată şi formalistă.

Habar nu aveau ei de psihologie spaţială!

Şefii altor baze erau mult mai tellieni faţă de această multiseculară esenţă, fără ca platformele lor interstihiale să se asambleze mai puţin bine. (Ozin era convins că se asamblau chiar mai bine.)

Cu un picior în abis, şovăi.

Uitase fotografia.

Nu se întoarse. Despărţirea era atît de scurtă! Nici 200 de mişcări.

Ieşi.

În jurul lui feeria „cerului” fără orizont.

El, centrul universului.

Dar nu avea gînduri.

Lucra automat, fără altă emoţie decît plăcerea mişcărilor ritmice.

...147 ...148 ...

Peisajele cosmice nu-l mai interesau de mult. Fuseseră ale epocii debutului. Încercase atunci, „emoţiile noului”, „nemaivăzutului”. Un simplu snobism turistic!

Acum cascadele stelare ale spaţiilor, paşii fără de reazim peste profunzimi ori înălţimi nu mai trezeau în el decît nostalgia unor plimbări într-un parc înverzit, neted şi plin de copaci adevăraţi, cu rădăcini adînc înfipte în sol.

Era îndrăgostit atunci...

Acum o iubea pe Tima. Dar atunci, atunci visau... Nopţile — cînd umbrele lor îmbrăţişate lunecau pe alei — erau o cupă uriaşă, mereu aceeaşi cupă luminoasă, din care beau pe nerăsuflate doar ei, căci numai ei erau ***şi beţia şi gura şi vinul...***

Poate acest gînd — pe cît de neprogramat pe atît de imprudent — să-i fi dereglat vreun circuit din cefaloemiţătoare, devenind cauza greşitei execuţii a mişcării 149, poate ciocnirea cu un ion prea plictisit de mersul aiurea, sau altceva ...

Oricum, după mişcarea cu acest număr de ordine avu senzaţia că se transforma în meteor.

Pe cît de mobil pe atît de inert. Nu-şi mai putea impune nici o mişcare. Numai mintea îşi continua judecăţile la fel de calmă pe fondul unei stranii senzaţii de goană şi încremenire.

„În sfîrşit ceva nou în meseria asta monotonă. O viteză demnă de un luceafăr!”

Aştepta, liniştit, să facă explozie. Sau măcar să se aprindă. Şi era curios să ştie ce va deveni. Iono- plasmă? Mezono-plasmă? Sau va avea cinstea să se desfacă în neutrini, în esenţă?! În miliarde de fotoni!

Zîmbi în sine, amintindu-şi de ultimele dispute dintre savanţii tellieni.

„În curînd îi voi pune de acord! Cei de la TUK ar trebui să fie foarte atenţi. Au şansa — datorită mie — să se declare cei dintîi observatori ai unei dezintegrări, cu răspîndire în Cosmos, a unei fiinţe raţionale.”

Îşi spuse: ,,E ultima clipă” şi constată că nu avea nimic deosebit să-şi reproşeze. Dori un parc înverzit, cu alei şerpuind în neştire şi îşi aminti de o fotografie rămasă printre stele.

„Tocmai de data asta s-o las în conteiner! De-aş fi luat-o ne-am fi dezagregat, ori poate ne-am fi aprins împreună. Ar fi fost ca pe vremea trubadurilor...”

Îi plăcu să constate că — înainte de ultima dezagregare — ultimul nucleu al fiinţei raţionale, ultramoderne şi ultratelliene era trubadurul. Parcul înverzit... Balconul...

Dar micro-clipa transformării în vreun fel oarecare de plasmă întîrzia.

„Să fi fost ea atît de scurtă, încît am trecut-o fără s-o trăiesc?!”

Dimpotrivă. Simţea cum deplasarea i se încetinea, apropiindu-se de ritmul unei leneşe plimbări.

Regretînd copacii verzi şi aleile solitare se gîndi, dezamăgit, la vreun banal cîmp echigravitaţional... Pădurile pustii ale aştrilor nu le mai socotea o compensaţie şi nici nu-l prea încînta gîndul unei morţi de plictiseală staţionînd în Univers, pe vreo orbită de intersecţie între două fronturi atracţionale, chiar dacă se zice că sînt — de felul lor — hotare între lumi şi lumi.

Ionizarea explozivă era de dorit.

„Fie şi în ioni, ori în mezoni! Dacă sufletul nu mi s-a învrednicit de neutrini. Sau de fotoni! Mi-ar place să mă fac lumină!”

Nici nu-şi isprăvise bine gîndul cînd... o nouă surpriză. Cu atît mai mare cu cît nu putea fi vorba de vreo explozie, ci tocmai de contrarul ei, de vreme ce totul se petrecea într-o tăcere absolută şi perfectă.

Sub picioare simţea tăria unui ceva solid ca o podea, sau o alee...

Fără suspansul dramatic al unui colaps de mare efect, se văzu... ca acasă.

Şi de îndată ca... neacasă!

Se afla în mijlocul unui living-room. Atmosfera era ceea ce îl făcuse să se creadă acasă. Era foarte, foarte spaţios — prea spaţios — şi asta îl convinse că era ca neacasă. Totul era şi firesc şi ciudat...

Desigur că pe undeva era şi parcul şi aleile...

Ori, poate nu.

Nu avea senzaţia să fi trecut — pe motiv de deces — în vreo altă lume, dar nici nu excludea ipoteza, iar straniul din jurul lui, pînă la urmă, nu-l găsea mai extravagant decît acela al ultimei expoziţii suprarealiste de la Tellio (la care se dusese cu Tima şi nu ştia de ce îi plăcuse).

Mai întîi simţi, apoi văzu că era privit. Privit de o mulţime de ochi, „De tellieni ca şi mine”! Nu! Nu erau tellieni!...

Nu putea înţelege de ce era atît de sigur că nu erau ca şi el, dar era sigur.

Toţi îl priveau ca pe un copil adus în faţa pomului cu daruri şi asta începu să-l indispună, mai cu seamă privirile doamnelor care — vorbind la modul estetic, mai ales la acest mod — îl intimidară pînă la muţenie. Dar asta i se mai întîmplase şi pe Tellio cîndva, în- tr-un parc înverzit... Ştia că trece.

Că îşi pierduse glasul era adevărat, dar era de datoria gazdelor să-l scoată din încurcătură. „Politeţea e mai generală ca legea gravitaţiei universale”, îşi cită în gînd un paragraf din Cartea Protocolului, ultima ediţie.

Ca şi cum i-ar fi auzit gîndul, o preafrumoasă necunoscută, tot atît de frumoasă ca toate necunoscutele care îl priveau, se apropie cu un zîmbet în ochi. Un zîmbet sublim — îşi spuse Ozin — sublim şi de loc proteguitor.

Cu gesturi sacerdotale îi scoase casca de zbor de pe cap. (Ozin reflectă din nou, dar numai ca prin vis, asupra legilor universale ale politeţii.)

Dar preafrumoasa necunoscută nu părea preocupată de gîndurile lui. Cu mîini diafane îi aranjă pe cap o altă cască. Ce e drept, mai mică — o simplă calotă de nici o culoare.

Ozin izbuti să observe că în interiorul ei era montat ceva... Păreau să fie nişte... electrozi?

„Cred asta, poate, numai din deformaţie profesională”, îşi spuse şi oftă resemnat.

Împotriva voinţei lui se întreba dacă nu cumva acesta era modul de execuţie a intruşilor în altă lume, dar nu simţi — cel puţin în acel moment — nici un efect funest.

Dimpotrivă, frumoasa cea preafrumoasă, îl privea zîmbind „sublim”, gîndi Ozin, constatînd cît de negrăitoare puteau fi uneori vorbele. Îl privea avînd aerul să-i spună că îi şade chiar foarte bine.

Ozin se hotărî să-i răspundă, zîmbindu-i numai vitejeşte şi mai presus de legile universale ale politeţei. Apoi se înclină — aşa cum ştiau numai trubadurii — şi în faţa celorlalte preafrumoase frumoase.

Văzu şi gîndi că — fiind la fel de frumoase — nu erau nicidecum la fel şi se enervă că nu-şi amintea numele primului

filozof tellian care vorbise de „unitatea în varietate”. Identitatea era pur estetică! „Ar fi trebuit să acord mai multă atenţie criticii de artă. Poate acum aş putea rosti şi eu ceva, un compliment onorabil.”

Regretîndu-şi ***manque***-urile în cele ce se cheamă ***l’usage du monde,*** se hotărî, diplomatic, să-i observe şi pe domni.

Descoperi — muşcat de subită invidie — că se afla într-o lume în care frumuseţea nu se pretase la discriminări. Erau toţi nişte frumoşi!

Se consola întrebîndu-se cum s-ar putea cineva îndrăgosti în asemenea condiţii... îngereşti.

Dar şi ochii cereşti ai îngerilor-domni erau mereu asupra lui. Cercetători şi întrebători.

„O fi judecata de apoi, îşi spuse din nou îngrijorat. În definitiv, n-am greşit decît mişcarea 149! Pentru atîta lucru?”

Gîndurile i se rupseră brusc.

Se simţea invadat de o stare de încîntare, euforie, beatitudine. Ar fi zis chiar fericire!

„Aşadar, m-au trimis în rai! Se vede că «3 secole» nu le displace”!

În aceeaşi clipă îi auzi rîzînd.

Să fi avut glas gîndurile lui? Era sigur că el nu vorbise.

Apoi îi auzi vorbind. Şi, totuşi... nu părea să-i audă aşa cum „se aude”!

Vedea cuvinte?! Le figura?! Auzea imagini?!

Nu înţelegea decît că înţelege.

Şi simţea sau... ceva ca şi cum ar fi simţit că i se amplifică mintea, i se spaţiază, că i se sublimă. O luciditate indefinibilă în ea însăşi.

Era întrebat şi întreba.

Îi răspundeau şi le răspundea.

Şi nu se ştia vorbind!

Şi în ce limbă?! Ce limbă era aceasta pe care o vorbea nevorbind-o?

...Să fie Logosul, Cuvîntul, limba primordială a existenţei raţionale? Sau stadiul suprem al vorbirii Universului ce gîndeşte?

„Un fel de intersecţie între minus şi plus infinit”, îşi aminti Ozin una dintre absurdităţile logice şi creatoare al matematicii telliene.

Îl intriga mecanismul acestui sistem de comunicare. Stîrnită, mintea declanşase avalanşe de întrebări:

— Cîte vieţi mi-ar trebui ca să ascult toate răspunsurile?

— Aici, mai puţin dintr-o miliardime dintr-o viaţă. Mai mult ide un milion de vieţi, pe Tellilo.

— ...Şi cît e o viaţă aici, pe...

Văzu, fără să privească, un cadran. Un cadran al unui ceas.

Acele se deplasau. Nu se deplasau.

Citea într-o clipită sumedenia de cadrane de la bordul rachetei şi acum, acum nu putea citi nici măcar un ceasornic!

Se simţi copil.

Auzi în felul nou de a auzi:

— Este, într-adevăr, cadranul unui ceas.

Şi numerele sînt aceleaşi. Le aveţi de la noi.

— De la cine?!

— De la noi.

De la o gradaţie la alta trec 10 la minus 10 din secunda voastră. De cînd ai venit aici au trecut 9 gradaţii.

— 9×10^{-10} secunde! Nici cea mai mică fracţiune din mişcarea 149!

De la cine ziceţi că le avem, numerele?

— Aici timpul nu se contractă. Trecerea lui să nu te îngrijoreze. Vei mai afla şi altele.

Preafrumoasa necunoscută era lîngă el. Nu ştia cum, dar ştia că ea îi răspundea la toate întrebările. Se hotărî să vorbească cum nu mai vorbise. Ar fi vrut să poată vorbi cum nu mai vorbise.

— înseamnă că voi stăpîniţi fericirea!

— Nu o stăpînim, ***sîntem*** fericiţi!

Răspunsul ei (cum se poate chema o femeie necunoscută şi preafrumoasă?) îl făcu să privească în jur, aproape iscodind.

...Cine nu ar vrea să afle reţeta fericirii?!

Nu află decît privirea necunoscutei ca toate de frumoasă şi numai ca ea de frumoasă.

Mai hotărî o dată, definitivă hotărire, că trebuia să facă ceva.

Mişcarea 150? Ori... nu ştia ce, dar oricum, în orice caz... Să se fîstîcească chiar în halul ăsta! El care nu se temea să umble singur printre stele! Nu putea face nici măcar un singur pas în această... altă lume.

Îl ispitea şi îl intimida.

Femeia preafrumoasă cu nume neştiut — prea frumos — îl privea cu surîsul ei sublim. Femeia din altă lume...

— Aici nu e chiar altă lume. Numai un punct al ei. Dar dacă vrei, te voi conduce...

— Mă vei conduce prin paradis?

— ...Dacă tu ai fi pămîntean, eu aş fi Beatrice...

— Există pămînteni?

— Ai atît de puţină încredere în ipotezele savanţilor tellieni? E doar „pămîntul” tău!

— Nu e vorba de multă sau puţină încredere în... E vorba de cu totul altceva! Dar dacă eu nu sînt pămîntean — şi ştiu că nu sînt — tu, cine eşti?

— Ozin, cum mi-ai spune, dacă acum am fi pe pămîntul tău?

— Dacă aş fi pe Tellio.

— Dacă am fi.

— ...Ai fi... Ţi-as spune... Te-aş chema...   Celia!

— ...E frumos, Ozin. E chiar foarte frumos... Şi noi am fi — la asta te-ai gîndit, nu? — noi am fi „Celii”, „Celeştii”...

Sînt atîtea legende cu noi şi despre noi în tot Universul...

— „Tot Universul”? Despre Univers nu se poate spune: „tot”... aşa ştiu eu.

— Pentru că aşa ştii tu, nici n-am să ţi-l arăt tot, numai nava noastră, Ozin.

Cum îi aflase numele, aşa... de nicăieri? Nici nu şi-l gîndise de cînd era... Unde era?

— Noi sîntem într-o cursă, mai mult de... divertisment, decît de explorare, printr-o regiune a novelor.

— Un spaţiu al novelor? Prea multe intersecţii în asemenea spaţii şi mai ales... pericole. Nu sînt cele mai.. . Nu prea văd bine divertismentul.

Celia zîmbi. Dar nu cu acel zîmbet al ei, dintot- deauna (Căci acum o cunoştea pe Celia, dintotdeauna). Zîmbise proteguitor.

„Sînt ca un element, într-o matrice minimizată”! gîndi Ozin şi iar oftă resemnat.

— Cu acest prilej ne verificăm şi stereocharta stelelor din această plurigalaxie, deşi nu mai e nimic de verificat. E regiunea noastră preferată.

— Sînt şi parcuri cu alei, cu pomi? Parcuri înverzite…

— Dacă vrei tu, pot să-ţi arăt şi parcuri şi alei. Dar cred că te vor interesa mai mult exemanaţiile. Vom face cîteva foarte curînd.

— Exemanaţii? Ce-s astea? Un fel de Olimpiade?

— …Aproape că da. Ai să vezi şi tu…

Era curios, dar nu înţelegea. Adevărat că regiunile novelor oferă priveliştea „astrelor născînde”, totuşi, dacă ar fi fost după el, ar fi preferat lumea „spaţiilor născînde”. Peisaj mai abstract, e drept, dar minunat — după cum şi-l imagina Ozin, cu ajutorul suprarealiştilor poeţi tellieni.

…Să fii mereu ***altul acelaşi…*** Intersecţie cu tine însuţi…

— Asta e stereocharta. Poţi să-ţi alegi oe unghi vrei şi orice punct. Lumea noastră e peste hotarul legii nederminării.

— Vai! Sînteţi determinaţi!

— Numai de noi înşine ...

— Şi frumuseţea ta?

Privea stereocharta fără să o mai vadă, uitîndu-se în ochii Celiei.

...Şi unghiul „acesta” îl pot alege?

Uitase de TUK şi dacă îl mai urmărea, uitase de „3 secole”...

Uitase şi parcul înverzit.

Uitase, ***şi beţia, şi gura, şi vinul.***

Nava U 99 era una dintre miile pe care „Astrul Celilor” — cum ar fi spus Ozin — le trimitea în toate unghiurile Universului.

Nave de divertisment — cum spusese Celia — dar şi de cercetare şi de transport.

Navele U purtau în spaţiu încărcături de ştiinţă eonică.

Din timp în timp o descărcau în unele porturi ale Universului, spre aştrii cu fiinţe raţionale şi se întorceau din apele neantuluii reîncărcate cu aur şi mirodenii ale cunoaşterii.

Ozin asculta cu înfrigurare, deşi Celia îi vorbea foarte „pe înţeles” şi cu exemple, ca pentru o carte de popularizare a fizicii astrale pe Tellio. Dar nu se mai supăra.

Privind-o, vagul se insinua lucidităţii, întretăin- du-se cu gîndul că Celia nu pentru aceste explicaţii îi vorbea

Îi vorbea pentru plăcerea de a-i vorbi.

O asculta pentru plăcerea de a o auzi.

Despre cum ar putea fi U 99, Ozin se aşteptase la cu totul altceva.

Nava nu era nici măcar ca o mare uzină mai mult sau mai puţin „gigantică”, „măreaţă” sau „uriaşă” şi nici nu era arhi ori supra-plină de indicatoare, butoane, manete, tablouri şi pupitre de comandă etc.

Era separată în simple „spaţii” a căror aparatură se reducea la cîteva sisteme de reţele pluridimensionale întrepătrunse, în stare de permanentă „vibraţie statică”.

În definitiv, dacă noi tellienii admitem (ca o certitudine) „echilibrul dinamic” de ce ni s-ar părea mai absurdă o „mişcare statică”!

Reţelele, la prima vedere, se asemănau cu schemele celor 7 matrici elementare ale cristalelor pe care profesorii tellieni le foloseau ca material didactic, dar privindu-le mai îndelung îţi dădeau senzaţia ciudată de „viu”.

Din timp în timp apăreau, născîndu-se din firele plasmei magnetice, figuri geometrice perfecte, simple, aşa cum Ozin le ştia din primii ani de şcoală; pătrate, triunghiuri, cercuri...

Aici şi ele „trăiau”. Erau fiinţe.

Formele pure apăreau în spaţii de cîte ori Celii acţionau butoane, manete, circuite, de la pupitrele de comandă care... erau mai multe decît în orice mare uzină, gigantică, măreaţă ori uriaşă, căci se aflau cu toate în mintea, neuronii şi voinţa lor.

Reţelele-mame ale formelor pure — cum le numea Celia — erau substanţa şi simetria dintîi a infiniţilor mici, particule elementare ale spaţiului şi mişcării.

Infiniţii puteau fi permutaţi la simpla apăsare pe un accent al unui gînd Celic — adevăratele butoane de comandă ale sistemului.

Celii descoperiseră şi stăpîneau reţelele pluridimensionale ale vieţii Universului.

În rezonanţă cu ele, gîndul lor, dirijat, putea face şi desface alcătuirile existenţei... afară de însăşi existenţa. Erau stăpînii ***devenirii...***

Şi totuşi uimirea cea mare nu-i venea de aici. Nici din aceea că înţelese atît de repede cum Celii stăpînind aceste reţele,

navigau cu viteze „super-gra- vitaţionale”, ceea ce pe Tellio n-ar fi fost decît un absurd joc de cuvinte.

Uimirea cea mare era ea, Celia.

De ce e atît de frumoasă? Frumoasă chiar şi în lumina visurilor de pe planeta lui Dacă acolo ar fi cunoscut-o pe Celia... Tima, ar mai fi fost Tima, „dragostea” lui?

Goni gîndul şi reveni la gînduri.

De ce aveau Celii ochi, buze, mîini? — cînd ***gîndul*** părea însăşi fiinţa lor?

La ce bun graţia, genele, gleznele suple ale Celiei?

Ori formele trupului fiinţelor raţionale — ale lor, ale tellienilor, ale pămîntenilor, dacă existau, ale tuturor celorlalţi raţionali, dacă existau ei — au în Univers şi alt sens decît cel biologic?

Au ele — peste acest sens — o raţiune estetică ori ştiinţifică? Sînt ele ***estetica*** raţiunii sau ***mediul*** ei?

Era acest „cadru de frumuseţe” condiţia de existenţă, de viaţă, de progres a raţiunii?

Ca orice tellian cu pretenţii de cultură, şi Ozin îşi formase cîndva convingerea că fiinţa raţională, în formele ei de înaintată evoluţie, mai mult sau mai puţin bio-ciberno-frenă, trebuie să fie şi deformată şi grotescă şi lipsită de picioare, stomac, sîni sau ochi albaştri. O întreagă pictură se afirmase pe planeta lui, încercînd să exprime contururile „foarte bizare” ale acestor viitoare existenţe.

Vă urîţi progresul tehnic chipul frumos al fiinţei raţionale?
Îi va hidoşi trupul?!
Ar fi demenţial!
Ori, progresul raţiunii îi va conferi puterea de a se auto-crea şi mai frumoasă!
Dar Celii cîntau. Coardele lor vocale erau ale muzicii, ca şi timpanele lor. Vorbeau cu vorbe, ca şi tellieni, dar ei păreau să declame...
Ca şi ei au toate cele 11 simţuri.
Aceleaşi şi totuşi altele.
Fiecare simţ al unei arte.
Celii aveau simfonii tactile, balete gravitaţionale, drame cenestezice.
Gradaţiile senzoriale ale gustului, mirosului, mîn- gîierii le-au prins în game, partituri, contrapuncte, hexametri.
Ieşirile Celilor în Cosmos însemnau explorări şi misiuni ştiinţifice, dar şi celeste coregrafii pe scenele galactice. Delectări rafinate ale simţului lor gravitaţional şi cinestezic.
Ozin se trezi din uimire în visare.
Mîna lui cînta o simfonie.
Celia îi luase mîna.
— Ozin, trebuie să plec... Chiar acum.
— Chiar acum...
Începe exemanaţia pentru raţionalii din Vana. Trebuie să fiu în spaţiul reţelelor pure.
— Atunci, voi merge şi eu în spaţiul reţelelor pure...
Strîngea în pumn poemele mîinilor ei.
— Nu vei putea înţelege mesajul nostru... chiar în întregime
— Nu?!
— ...Din fericire.
— Ori din cenzură celică?! Ştiu de ce port pe cap această obligatorie calotă! Nu ca să „aflu”. Să „nu” aflu!
— Nu ar trebui să te superi. Şi mai ales nu trebuie să faci ceea ce vrei să faci.
Poartă încă această „cenzură”. E tot ce-ţi pot dărui mai bun!
Şi nu-ţi deschide pumnul, Ozin...
Înţelege că noi cunoaştem atîtea bune adevăruri care s-ar schimba în răul cel mai odios dacă ar fi ştiute înainte de vreme!
Vorbele noastre nu pot minţi. Sînt expresia nemijlocită a gîndului. Limba universală a raţiunii...

Toate limbile vorbite nu sînt decît diversificarea ei datorită trecerii prin mai multe straturi neuronice. Dar în toate limbile vorbite, Ozin, vor fi mereu substraturi de rezervă în care să se ascundă adevărul, ca peste el să se afirme minciuna.

Noi nu putem minţi.

— Atunci, de unde îi cunoaşteţi numele?!

— Din „preistoria” noastră. Acum, am pierdut şi... nostalgia minciunii.

— Şi nu vrei să o regăseşti, cumva, în mine, Celia?!

În spaţiul reţelelor pure, Ozin mai ţinea încă în pumn amintirea unui poem, în timp ce straniul simplu al geometriei, al armoniei începuse să-l cucerească.

Se trimiteau noi bunuri pe Vana.

Vedea chiar conturul astrului, o formă brută, con- trastînd cu puritatea pentagramelor celice.

— Dacă Celii le trimiteau ***civilizaţie,*** ce mai putea să însemne meritul lor propriu, al ştiinţei, al minţii — originalitatea lor?

Ori exemanaţia crea numai posibilitatea unei in- terreacţii a două civilizaţii...

Celia îi povestise despre exemanaţiile din Tellio — anul 7001 şi din anul pămîntean 1908, cînd în jurul acestor aştri au apărut — după teoriile tellienilor ca şi ale pămîntenilor — bolizi, comete, OZN-uri.

Oricum, tot era mai aproape de adevăr decît miturile magice rămase din diverse epoci ale altor asemenea apariţii.

— Au trebuit să treacă patru, cinci decenii pînă să apară şi ipoteza unor nave de cercetare. Iar la nave „inspiratoare” nu v-aţi gîndit încă, nici voi, nici pă- mîntenii.

— Nu ne-am gîndit — răspunse Ozin aproape visător — nu ne-am gîndit. Cu adevărat, nu. Calotele cenzurii... celice probabil nu ne-au permis s-o facem.

— Roadele acelei deşarje inspiratoare pe astrul tău, le ştii...

Ozin ar fi vrut să-i spună Celiei să tacă. Să tacă. Da!

O lume mică de visuri mari se destrăma în el.

Simţea pe cap apăsarea calotei, dar înţelegea fără ajutorul ei că ***nu trebuie*** să cunoască nici tehnica dirijării, nici naşterea forţelor supreme care erau în joc, exemanînd în Univers esenţele Raţiunii, dacă mai voia să păstreze în el ceva din el însăşi.

În spaţiul reţelelor pure, în jurul formei diforme a Vanei se năştea din haosul plasmei a cincea pentagramă.

Exemanaţia se apropia de sfîrşit.

Era emoţionat, ştiind că asista totuşi la acţiunea unui „mecanism al inspiraţiei divine” şi că „divinii” erau asemenea lui, deşi ***nu trebuia*** să-i înţeleagă.

Erau asemenea lui, asemenea vanilor, a pămînte- nilor, a tuturor raţionalilor...

— Ozin, trebuie să te las singur.

S-a întîmplat ceva... ceva neobişnuit... neprevăzut!

Celia îl privea în ochi.

— E o fiolă de curaj?

— Nu m-ai înţeles. Să mă aştepţi aici, Ozin.

Un flux de forţe potrivnice împiedica misiunea navei U 99.

Forţele nu puteau veni de pe Vana. Acolo nici atomul nu fusese încă descoperit.

Putea veni numai de pe un astru mult mai evoluat. Foarte evoluat!

Au fost cîndva celiclipe de mare tensiune.

Numai Strategul nu părea tulburat.

Şi totuşi se înşelaseră crezînd că stereocharta lor cuprindea toate centrele populate de raţionali din Univers.

Se înşelaseră!

Acest nou astru nu fusese semnalat niciodată de nici una dintre reţele. Cu atît mai mult trebuia identificat şi investigat chiar acum!

Acest astru se ascundea!

Ochii gîndului tuturor celilor erau fixaţi pe acelaşi unghi al Universului.

Ozin încerca să înţeleagă sensul comenzilor.

Nu înţelegea. Dar auzi vocea şoptită a Celiei:

„Parametrii dezvăluie un astru nou, între dinamo-coordonatele (urmau 7 cifre indicatoare de poziţie).

Ne apropiem de astrul necunoscut.

Peste o clipă îl vom avea în faţă...

Dar clipa, celiclipa trecu. Şi încă una. Mai multe...

Noul astru nu se vedea.

Erau respinşi!

Era un moment unic. Nemaitrăit de Celi.

Celii nu cunoşteau respingerea!

În faţa acestei respingeri, care putea fi hotărîrea?

Să se retragă?

Aveau ei, Celii, vreun drept să forţeze pătrunde- rea într-o lume, o civilizaţie care li se opunea? îi respingea?

Da! Pentru că această lume se ascundea.

Da! Pentru că această lume se opunea acelei ***inspiraţii*** proiectată de Celi asupra altor lumi.

Atunci a început bătălia.

A fost o luptă lungă. Cea mai lungă bătălie a Celilor.

Se aflau cu toţii în spaţiul reţelelor, în maximă încordare, transformîndu-şi materia voinţei în giga- waţi de energie telehipnotică.

Totul părea să decurgă în pace. Zgomotul bătăliei era liniştea.

Cantralele nucleonice de sub frunţi generau fulgerele de energie ale unor minţi stăpîne pe energie.

Totuşi zidul din faţa lor nu ceda!

S-a apelat la ultimele rezerve.

Ozin nu le mai vedea decît ochii deveniţi luci- ferieni.

Văzu ochii Celiei. Ficşi, în efortul lor de a depăşi ceva... neînţeles.

Voia să învingă Celia!

Voia să lupte. Să lupte alături de Celia.

Să lupte şi să învingă. Voia triumful Celiei. Voia să fie trubadurul. Voia! Şi voinţa şi-o văzu o clipă ca o sabie, într-o mînă — a lui — nevăzută.

Reţelele pure vibrau tot mai încet. Apoi, brusc, se fixară. Valul voinţei celilor pătrundea în cetatea astrului asediat.

Cu sau fără voia stăpînilor lui!

Ultimele lor cîmpuri magnetice erau cucerite.

Căzu şi centura de psihorepulsie cu care se înconjuraseră.

Voinţa opusă era captată întreagă.

...Nimeni nu-l văzuse pînă atunci pe Strategul navei U 99 emoţionat.

Se petrecuse ceva de neînţeles.

Ştia că, în clipa cînd fuseseră prinşi în centura magnetorepulsivă, aruncase în luptă şi ultima, ultima lor rezervă.

Nava stagna totuşi!

Erau pierduţi. Prizonieri. Bilanţul energetic înclina. Erau depăşiţi!

Atunci s-a petrecut ceva, desigur, extraordinar, dacă însuşi Strategul, care nu se emoţiona niciodată, era emoţionat.

Un salt neprevăzut, neînţeles, în energia navei celice! Un salt care a decis victoria!

Celia ştia mai mult deeît Strategul.

Gîndul ei zîmbea.

. . . .

Se aflau pe astrul Anto.

De mii de celiani nu mai fuseseră nevoiţi să calce pe litosul unui astru.

Anţii erau încremeniţi la posturile lor, cu mîinile pe manetele pe care nu le mai puteau mînui.

Frumoşi şi tineri. Ozin nu-i putea compara decît cu Celii. Anti-celii!

Totuşi alta era frumuseţea anţilor. Splendizi, în splendida lor monotipie!

Liniile feţei, ale frunţii, ale capului păreau racordate rectangular, dîndu-le aspectul portretelor cubiste de pe Tellio... Cam aşa cum caricaturişti lipsiţi de fantezie şi-i închipuiau cîndva pe roboţi.

„Care să le fie chemarea către care ei însăşi s-au chemat?” — îşi repeta Ozin o întrebare a Celiei.

...Cercetările descoperiră pe Anto urmele navelor T 31 şi V 4, dispărute cu celi-ani-gravitaţie în urmă, fără ca marele consiliu al Strategilor să poată găsi vreo explicaţie.

A urmat marea anchetă.

Suprema judecată de pe steaua Anto!

Erau pe drumul întoarcerii.

Închis în el, sub calota Celilor, Ozin îşi frămînta în minte raportul final al supremei judecăţi.

...Să-i fi avut el în puterea lui pe Anţi, i-ar fi distrus! În plasmă, în ioni, în...

Anţii erau stăpîni pe o forţă egală cu cea a Celilor, deşi civilizaţia lor era — esenţial — alta.

Una, contradicţia celeilalte.

Învinseseră Celii! A fost „un noroc?” Doar un noroc? Ori, dacă norocul a fost al Celilor, atunci tot al lor trebuia să fie şi însuşirea de a-l avea! Sînt Celii la limita infinitului probabilităţii, unde excepţia, norocul, devine certitudine?

Calota Celilor îl apăsa pe frunte, absurd şi revelator.

...La început Celii eliberară de sub voinţa lor numai mici grupuri de Anţi. Apoi au fost eliberaţi cu toţii. Trebuiau văzuţi în voia lor. Conduşi de liberul lor arbitru.

Civilizaţia, lumea Anţilor...

O civilizaţie tehno-fantastică!

Toată planeta era „subînvăluită” într-o uzină. O uriaşă împletitură de galerii termitice.

Această uzină, această uriaşă „maşină-verigă” — plasată în şi sub litosferă — forma un nou înveliş geologic al ei: o „mecano-sferă”.

Alte învelişuri o acopereau ca un al doilea firmament: plasmele centurilor de izolaţie cosmică şi sferele psihorepulsive. Uriaşe pînze de păianjen plas- momagnetiee, făeînd imposibilă orice intercepţie din Univers.

Au fost descoperite ***trofeele*** anţilor. Mărturii înfiorătoare despre soarta de gîze a celor căzuţi în pînzele de captare...

Anţii cunoşteau şi ei astrele populate de raţionali. Făcuseră şi ei, cu multe mii de anti-ani în urmă, expediţii spre neant şi cvasi stele...

...Ozin îl mai vedea încă pe Sarto — Marele Antian — demonstrînd, sub cupola laboratorului său, suprema invenţie din lumea anţilor.

„La început am descoperit — explica limpede şi uniton — acizii ribonucleici ca substanţe ale memoriei.

Apoi am izbutit să izolăm ADRN-ul din care, mai tîrziu, am sintetizat ***„substanţa nemuririi”.***

Căci Anţii erau nemuritori!

„Am realizat bio-robotul...”

Sarto nu stărui asupra lui.

Căci Anţii trecuseră de la memorie la cosinteza celorlalte substanţe psihice: imaginaţie, gîndire „con- ştienţă”.

Ozin asculta cutremurat, cu ochii încinşi de imagini absurde, cu mintea inflamată de nonsensuri...

...„Conştienţă... conştienţă...”

Sarto continua. Continua cu aceeaşi voce egală şi aceeaşi minus-expresie ca cea mai perfectă maşină de vorbit şi gîndit.

La sfîrşit a procedat, metodic, la efectuarea unei transvitalizări ultra-rapide

...A fost adus Nega.

Era unul dintre Anţii programaţi pentru această operaţie.

Carcasa lui organică se uzase.

I s-a extras din trup întreg complexul substanţelor biopsihice în extractorul VITO.

Pe banda extractoare apărură 3 fiole cenuşii, etichetate; desigur numărul matricol al lui Nega.

Conţinutul fiolelor a fost imediat transfuzat unui BOR — numerotat şi omologat.

Părea statuia neînsufleţită a lui Nega.

Urmară cîteva exerciţii „readaptante”. Apoi Nega se ridică în faţa Celilor, viu şi identic cu el însuşi.

Anţii erau nemuritori!

Planeta lor nu avea nici copii, nici bătrîni.

7.884.312 splendide exemplare idemşanjabile la infinit.

Ozin asistase la cel mai mare proces cosmic, intentat unei lumi vinovate.

...Exista deci acea judecată... Acea jurisprudenţă cosmologică ...

Ultimul interogatoriu al Marelui Ant a fost o revelaţie.

— Ştii că vă putem ioniza?

— Da.

— V-ar părea rău?

— Da.

— Ţineţi la viaţa voastră!

— Da.

— Sînteţi fericiţi!
— ...
— Sînteţi fericiţi?
Marele Ant tăcea.
— Căutaţi fericirea?
— Fericirea? Este vorba despre… Despre ce fel de mecanism e vorba? Despre ce fel de particulă?
Nu s-a putut afla mai mult de la Marele Ant.
Printre miliardele de cuvinte pe care le foloseau, Anţii nu aveau cuvinte pentru fericire.

Firul gîndurilor se rupse.
Ozin simţi apropierea Celiei.
Ar fi întins mîna… Să regăsească mîna Celiei… Poemul. Să-şi limpezească ceaţa din minte, din suflet…
Dar nu căută mîna Celiei.
— Ozin, nu te mai frămînta. Am fost drepţi!
Anţii sînt morţi. Şi morţii nu pot fi judecaţi.
Au murit de mult. Încă de pe vremea primelor transvitalizări. Au murit, rînd pe rînd, în timp ce încercau saltul spre nemurire.
Fiinţele pe care le-ai văzut nu sînt Anţii. Şi nici fiinţe nu sînt.
Sînt Anto-roboţii!
…Anţii au murit săraci, fără copii, fără bătrîni.
Crezînd că se pot renaşte din ei, se renăşteau în maşini. În maşini, de trăit.
Voinţa lor de a trăi veşnic se transmutase în vo- inţa de a exista, în existenţe oarbe, perpetui şi fără scop.
Celii reconstruiseră momentul culminant al dramei cînd ultimii Anţi raţionali îşi dăduseră seama de eroarea transvitalizării.
Fusese însă prea tîrziu.
Au fost ucişi pînă la ultimul.
…Şi totuşi ucigaşii nu puteau fi judecaţi!
Maşinile au acest privilegiu.
…Celii nu au dat sentinţa de ionizare.
Anto a fost închisă sub forţa reţelelor pure ale Celilor. Un lacăt pe poarta infernului. Al maşinilor.
…Va fi Universul maşinilor ***supus*** sub lacătul celilor?

Ozin îşi cuprinse faţa în palme, apăsîndu-şi pe frunte cu îndărătnicie şi cu furie calota Celică.

Sublim al formelor pure! Divinitate a justiţiei! Infinitate a cunoaşterii!

Celia, lumea ta e frumoasă. Dar e ***prea frumoasă.***

Privirea lui Ozin mîngîia tîmpla îngustă şi pură a Celiei... Prinse lobul străveziu al urechii, urmări conturul buzelor cu zîmbet celest, îmbrăţişă arcuirea perfectă a gîtului... Învălui rotunjimea imuabilă a umerilor, căută prelunga lunecare a coapsei şi îi cuprinse glezna, adîncindu-şi în palma întinsă a gîn- dului călcîiul neîntinat; se întoarse urcînd spre adîn- cul de cupă al genunchilor poleiţi...

— Celia, lumea ta e prea frumoasă. Tu eşti prea frumoasă. Tu eşti ***divin*** de frumoasă... „Tu trône dans l'azur comme un sfinx incompris”[1]...

Eu niciodată nu voi putea să te cuprind în braţe, să te sărut. ***Zeescul*** tău mă alungă...

— Ştiu că vrei să pleci, Ozin.

— De ce vreau să plec, Celia?

— Pentru că „jamais je ne pleure et jamaiis je ne ris”.[1]

— Iar eu... Mă cheamă ***beţia, şi gura şi vinul.. .***

— ...Un parc înverzit, alei, copaci cu rădăcini adînci, în sol...

Pleci Ozin?

— De acolo de unde voi pleca aş vrea să mă pot gîndi la tine, chemîndu-te pe numele tău... Pe numele tău pe care nu-l ştiu.

— Ar fi să nu mai poţi pleca. Pleci, Ozin? Pleci...

Ozin se simţi devenind meteor.

Doar mintea continua judecăţile la fel de calmă pe fondul unei stranii senzaţii de goană şi încremenire.

...150, 151, 152... 200!

Coborî braţele.

Intră în cabină.

[1] n.a. Citat dintr-un celebru poem al unui „Baudelaire” tellian.

Grăbit scoase din conteiner fotografia.
Dorul de Tima îl învăluia.
Privirea lui Ozin mîngîia tîmpla catifelată a Timei… Prinse lobul de cireaşă al urechii, urmări conturul buzelor adunînd zîmbetul cu tremur de frunză, sărută abia arcuirea înmiresmată a gîtului… Învălui rotunjimea dulce a umerilor, dorindu-şi îmbrăţişarea braţelor calde şi dezmierdarea mîinilor mici, jucării animate…
Întinse mîna. Găsi şi seiful şi sticla.
Ridicînd-o sacerdotal îşi privi îndelung şi visător chipul tremurat pe feţele de cristal azuriu ale sticlei vrăjite şi…
Gălgăitul subtil al băuturii vii vibră insinuant în căldura sufletului.
Adulmecă de departe contrapunctele simfoniei aromelor. „Apa vie… a trei secole decedate.”
Sorbi ultimele cuante ale coniacului secular, îmbătat de miresmele eterului cosmic. „Numai de ar veni Aryal mai repede!”
— …Şi dacă vameşii TUK-ului…
Trezit, îşi scoase repede casca.
Nu era a lui!
Asta e… culmea!

peştera ulpilor

Iuliu Togan îşi pipăia hainele îngheţate în căutarea buzunarului dispărut în neant.

De fapt, nici nu ştia bine de ce îl căuta. Poate, gîndul, vag, că ar putea descoperi un creion, hîrtie… Pe asemenea întuneric, „negru absolut”, ar fi fost cam greu să-şi scrie memoriile… deşi amintirile se adunau, pîndindu-l.

Vru să mîngîie una din ele. N-o mai găsi.

Simţi ceva, ca răul de mare, şi se hotărî să respire adînc, încercînd să se împace cu valurile negre, invizibile, ale abisului: jos, foarte jos, mai sus, iar jos…

Măcar de-ar putea să-şi vadă o mînă, un deget! Ar putea şti, dacă nu „unde”, cel puţin că „se află”!

Renunţă la imposibil şi se hotărî din nou să vorbească. Era, cert, singura metodă de a-şi determina existenţa.

— Sper că nu vă este foarte frig, domnule Börson.

— Sper şi eu. Vă asigur… De fapt fiul unei lapone şi al unui wiking n-ar recunoaşte asta niciodată…

— Iar fiul unui cioban din Munţii Făgăraşului crede şi el că va putea face faţă…

Togan se opri, ca să continue numai în gînd: „pînă la sfîrşit!” Vrînd să evite efectul pauzei suspecte, se grăbi să adauge: Poate signor Citadino ar avea unele obiecţii…

— O, nu! Eu… îmi amintesc că deasupra leagănului meu la Napoli se afla un minunat tablou cu gheţari… O, nu! Eu am fost călit de mic!

— De fapt e un frig invizibil! E atît de întuneric că nu are cum să te prindă…

— Iar eu nu mă mir că pe mine nici nu vă gîndiţi să mă întrebaţi!

— Iertare, scumpă doamnă, dacă ne bănuiţi că ne-am gîndit cumva la pseudonimul dumneavoastră.
— De ce să vă bănui?! Toţi prietenii îmi spun aşa... cînd nu-i pot vedea!
— Bine, dar e un nume atît de frumos! Eu îmi voi permite...
— Frumos, da! Dar mai cu seamă acum, dacă mi-ar conferi şi cele şapte cojoace, cît l-aş mai găsi de frumos...
Oricum, dacă vom ieşi vreodată teferi de aici — ce poate însemna aici nu prea ştiu — declar solemn că nu voi mai iscăli decît ***Baba Dochia.***
— Signora Dochiţa! Speraţi în cojoace...
— Şi, în definitiv, dacă nu am mai ieşi de ***aici,*** ce s-ar putea întîmplă?
— După ultimele teorii... am deveni nişte conserve vii! Un fel de nemurire congelată.
— Adică să-mi fie frig la nemurire?! protestă Citadino. Nu cred că... o inimă caldă de român să poate fi în stare de asemenea viziuni danteşti.
— De fapt, ce s-ar putea întîmpla? repetă Igold Börson. Sau, mai întîi: Ce s-a întîmplat? Ce s-a întîmplat? doamnelor şi domnilor...
— Acest ,,mai întîi” e în realitate al zecelea! Dar nu are nici o importanţă, pentru că tot nu ştim ce s-a întîmplat! Deci, pentru a unsprezecea oară: Ce s-a întîmplat?

...În urmă cu o jumătate de zi, se aflau cu toţii lîngă stalagmita de gheaţă albastră, în grota cea mai „pierdută” a peşterii. Luau masa. Şi era frumos, pentru că Ana — „Signora Dochiţa” — îşi puse colierul ei din pietre de Rin, cerceii şi brăţările — la care nu renunţa niciodată.
Mîncau ascultînd clinchetul pietricelelor străvezii, în miezul cărora se închidea cîte o stalagmită minusculă, albastră şi scînteietoare
Şi în ochii Anei...
Echipamentul „caloripneumatic” îl lăsaseră — ca întotdeauna la ora mesei — în perimetrul şantierului. Altfel nici nu s-ar fi putut face faţă cenzurei ***sigñorei*** Dochiţa, care susţinea, cu invincibilă tărie, că omul trebuie să-şi impună în toate împrejurările să mă- nînce frumos, cu furculiţă şi cuţit, dacă vrea să-şi oţe- lească voinţa şi să fie iubit de femei.

Citadino o asculta vrăjit şi supus. El voia să fie iubit…

Terminaseră încîntaţi că Ana nu notase nici un delicvent şi se odihneau privind — ca de atîtea ori — cu molcomă filozofie, cum plîngea stalagmita de gheaţă, ca o fiinţă, de fiecare dată cînd se adunau în jurul ei.

Plîngea cea mai frumoasă dintre stalagmite, ca cea mai frumoasă dintre femei...

Lacrimile îi lunecau, mute, pe faţa încremenită, ca a marilor tragediene. Cînd se îndepărtau, se prefăceau în perle de gheaţă… Albastre.

Niobe... gîndea, în vag, Togan cînd au început să se scufunde în întuneric.

Spaima primei clipe s-a schimbat în uimire, cînd şi-au dat seama că nu era o „prăbuşire”, ci o „co- borîre” aproape lentă şi că rămîneau întregi şi vii.

Apoi s-au oprit.

Curînd, mai mult chiar decît frigul paralizant, negrul întunericului le devora simţurile, mintea, însăşi noţiunea de spaţiu.

Anoantizaţi, acum nu mai coborau decît în golul din ei — un gol imens, crescînd ca o galaxie, vidîn- du-le conştientul.

Dispăreau faţă de ei însăşi. Se nesfîrşeau în abisul din ei…

La început încercaseră să afle, să lupte…

Tot ce ştiau, acum, fără să înţeleagă, era atît de neverosimil că li se părea efectul unui miraj încă necunoscut — poate al orbirii!

Dacă absurdul era adevărat, se aflau într-o baie de aer negru, perfect închisă în interiorul unei lentile de gheaţă.

Cine credea?!

Lentila — biconcavă? — părea să aibă 4 sau 5 metri în diametru şi peste 2 metri în înălţime, în axul principal. Suprafeţele erau atît de reci şi lunecoase, încît aceste aproximări erau preţul cîtorva sute de acrobaţii… invizibile

În primele ore — cîte oare? — efortul fizic fusese reconfortant, mai cu seamă că fiecare îşi propunea să fie mai viteaz ca toţi ceilalţi.

Apoi, energia începu să se topească, transpiraţia să îngheţe, hainele să se prefacă în armuri reci şi rigide.

Metoda continuei agitaţii o cunoşteau şi — ca exploratori ai peşterilor cu gheţuri fosile — o aplicaseră ca o salutară redescoperire.

Dar aici nu le era de folos.

Temperatura era mult mai joasă decît tot ceea ce le mai fusese dat să înfrunte.

Mai rămînea calmul şi… autosugestia, pentru ca cel puţin momentul congelării să-i găsească vii şi zîmbitori — în cazul că aveau rezervată şansa unei reînvieri viitoare.

Vivre vite, mourir jeunes, pour faire de beaux cadavres… Sinistră ademenire! alungă Togan un gînd ce-i gonea prin mintea pustie.

— Oricum, de gîndit m-am gîndit la rece — monologa Citadino — ceea ce pentru un napolitam, vă jur că nu e prea interesant!

Acum, după al unsprezecelea: Ce s-a întîmplat?, Togan îşi spunea că mai rămăsese atît de puţin pînă la… capăt şi atît de absurd se petrecuseră lucrurile, încît o variantă şi mai absurdă avea cele mai logice şanse de a fi reală.

Păstrase gîndul numai pentru el, socotindu-l aberant. Acum, chiar dacă aberaţia i-ar molipsi şi pe ceilalţi…

Trase cu toate puterile aer în plămîni.

Simţi un fior cald, ireal de plăcut… Desigur! Nu mai era mult… Izgoni brutal fiorul insidios şi imaginile mirifice care îi invadau ochii.

— De unde vine aerul acesta, atît de proaspăt?

— Adevărat, de unde? întrebă şi Börson. Numai el. Ceilalţi păreau neinteresaţi.

— Oricît de „atemporali” am deveni, oricît de „neunde” ne-am afla cred, totuşi, că a trecut destul timp ca să ne fi înăbuşit, dacă aerul nu ne venea de undeva.

— Poate că această capcană nu e de gheaţă — cum presupunem. O fi de aer solid!

— Deşi e perfect absurd, nu poate fi adevărat. Eu cred în ceva mult mai simplu: că undeva trebuie să se afle un sistem de aeraţie, că această capcană este de fapt o maşină şi că, la fel cu toate maşinile din lume, are şi ea o comandă.

— Dacă nu am descoperit-o pînă acum, înseamnă că e cu totul în altă parte a… maşinii! Dar dacă vrei să căutăm din nou, eu aş mai dispune de un mic rest de… voinţă. Deşi…

Börson se opri brusc.

Se mişcase iar capcana de gheaţă?! Era o mişcare de burghiu. La început lentă, apoi tot mai rapidă… ar putea jura că era „ameţitoare”

. . . .

— ***Signora*** Dochiţa!

La gîtul Anei, în jurul pumnilor ei, ardeau în zeci de sori brăţările aprinse… Ardeau cerceii, cu flăcări de jad şi de rubin…

— Peştera Postumia! Asta n-o mai cred!

Citadino îşi scoase ochelarii, ştergîndu-şi-i cu grijă.

— Treziţi-vă, domnilor! Treziţi-vă! Sîntem în Peştera Postumia! Dar eu nu o cred! Nu! — pe ***Madonna santissima!***

Nu, Peştera Postumia nu putea fi, deşi feeria jocului de culori, draperiile de lumină, jeturile incandescente, prospeţimea aerului le-o reamintea.

Cum au coborît? Sau, cum au urcat?

Maşina de gheaţă existase cîndva?

Nu erau mai siguri decît ar fi fost de un vis…

Pereţii înalţi, bolta imensă, nici un contur al vreunei intrări… Şi, într-o dezordine straniu de armonioasă, înflorituri de gheaţă… Candelabre, modelări

de plasmă a unor forme ireale sub revărsarea efluviilor de lumină.

De unde veneau luminile acestea, zecile de lumini...

Din bolta ca un cer mozaicat? Din caleidoscopul lacului de sub ea?

Unde se aflau? Hipnotica privelişte estompase întrebarea. Şi toate întrebările.

Era ca şi cum s-ar fi ştiut aici dintotdeauna.

Într-un tîrziu, sau mai curînd, luminile, curcubeele, se stinseră, se contopiră unele în altele, încet, pare-se obosite de propria lor strălucire. Însera.

Şi de peste tot veniră iar întrebările.

Desigur, ceea ce vedeau acum — închegările acestea ce năşteau umbrele cu forme de oameni — nu puteau fi decît nălucire.

Umbrele — oamenii-umbre — îşi vorbeau. Ori, poate, murmurul apei... Se mişcau, întindeau braţe ciudate... Ciudate umbre... Se apropiau... Nu erau umbre! Erau oameni de negură.

...Apoi se prefăcură în oameni-curcubee. Feţele, ochii le străluceau în jocul luminilor răsfrînte.

Bărbaţii purtau arme. Săbii drepte, scuturi, lăncii. Veneau de pretutindeni — din apele lacului, din bolta imensă, răzbeau din pereţii de piatră şi gheaţă. Stă- pîneau întreaga peşteră.

Unii păreau a fi gata de luptă. Alţii păreau că se întorc, abia purtîndu-şi istovirea.

Erau răniţi, şi prizonieri, şi morţi.

O tabără!

Braţe puternice purtau vase mari, de lut, pline cu aur. Vreo pradă a vreunei lupte...

Se părea că îl cîntăresc, că şi-l împart... Şi cîn- tarul era roman — se vedea bine că era roman, ca un simbol! Şi armele păreau a fi romane. Dar veşmintele şi părul şi scuturile şi brîiele erau getice... Şi ochii, suliţe albastre!

...O lume adevărată, năpădită de lumină în inima pămîntului!

Apoi s-a făcut lumea de negură, apoi veniră oamenii-umbre, năluci...

Apoi a venit întunericul şi vocile.

Vocile nălucilor şi ecourile. Adînci. Ecourile din inima pămîntului.

Aşa a fost atunci, în ziua întîia.

Şi tot aşa a fost şi în ziua a doua şi în a treia...

La început culorile...

Apoi, oamenii-umbre-neguri-curcubee. Apoi întunericul. Apoi ecourile unor cuvinte ciudate, ştiute şi neînţelese. Şi iarăşi culorile…

Uimirea se prefăcu mai întîi în spaimă, apoi în vrajă, în întrebări, în obişnuinţă.

Acum se prefăcea în foame! Şi curînd, se va schimba din nou, în spaimă.

Cu oamenii aceia, umbre şi năluci, nu izbuteau să vorbească. Şi oamenii-curcubee, şi ei se îndepărtau tăcuţi, de cîte ori încercau să li se apropie. Şi, totuşi, de la ei au învăţăt unde să-şi găsească hrana.

A fost în ziua cînd Börson văzu pescarii. Oame- nii-curcubee prindeau cu meşteşug, în undiţe şi lăncii, peşte din apa lacului albastru. Peşte viu şi adevărat. În jocul luminilor părea a fi de aur.

Primul succes a fost al lui Citadino. Dar uimirea a depăşit cu mult bucuria, căci ceea ce prinsese el nu părea chiar un... peşte şi nici de aur nu era!

Dar înainte de a-şi aduce aminte de teoriile speologice asupra transformării speciilor — foamea îşi ceru şi luă drepturile cu teoria practică a lui „primo mangiare”...

După festin, găsiră mai uşor toate explicaţiile şi — lucru mult mai important — din ce în ce mai mulţi asemenea... ***speopeşti,*** blînzi de se lăsau prinşi, cu mîna.

Viaţa le surîdea!

Signora Dochiţa fixă orele de masă — gustarea, prînzul, cina — după cum se cuvenea, în această altă lume: la revărsatul dintîi al culorilor, la ve- nirea oamenilor-umbre, înainte de venirea întunericului.

După cină urmau orele de încordată ascultare a ciudatelor cuvinte şi ecouri, încercările de a-şi întipări în minte, de a-şi însemna, de a zgîria pe piatră, cît mai mult, cît mai multe.

Pe urmă venea oboseala şi somnul adînc de piatră pe piatră. Apoi totul reîncepea.

Şi poate că totul ar fi mers către intrarea în firescul unei alte vieţi, dacă nu ar fi fost, peste toate, discuţiile şi tăcerile. Apoi descoperirile.

Reîntorşi la cele 5 instrumente de cercetare ale primilor savanţi antropopiteci (cam uzate după atîtea decamilenii de întrebuinţare) reuşiră, totuşi, să stabilească în jurul lor destule adevăruri.

Unul, îndeosebi, poate mai mult decît ecourile, decît veşmintele oamenilor-curcubee, a născut, cum declara Citadino, „teza doctoratului nostru îin enigme”: temperatura apei din lacul albastru.

Dimineaţa, la răsăritul culorilor, apa era fier- binte de le frigea mîinile. (A durat ore pînă să se stabilească dacă avea 60 sau 70 de grade.) După

numai puţin timp devenea rece, iar la sosirea oame- nilor-umbre, pe toată suprafaţa lacului apăreau sloiuri de gheaţă, care, pînă la căderea întunericului, se topeau. Şi apa începea din nou să se încălzească, pe nesimţite.

Toată gama albastrului se scălda în apa lacului iar nivelul, foarte sus la începutul nopţii, îl regăseau dimineaţa coborît, ca al unei fîntîni.

Dar căldura era mereu aceeaşi, plăcută şi fără variaţii.

Discuţiile „analitice” asupra a ceea ce ar putea — sau nu ar putea fi explicaţia, nu conteneau decît în orele de pîndă, noaptea, cînd începea răsunetul cuvintelor necunoscute.

Noapte după noapte.

Şi nimeni nu izbutea încă să prindă vreun sens.

Veni şi cea de a noua noapte de pîndă.

Cuvintele veniră şi acum de peste tot, din adînc, de sub apă, dintr-o lume interioară pămîntului, de sus, din boltă — cuvinte ale pămîntului, ale materiei, ştiute şi neînţelese — veneau alături de ecourile lor.

— Dar acestea...

— Acestea nu mai sînt aceleaşi...

— Nici vocile! Nici limba!

— Mais c’est quelqu’un de 1’Académie française!

— E o nebunie egală să cred şi să nu cred — izbucni Citadino.

— Acum, mi se pare, sau auziţi şi voi... nu e de la Academia Română?!

— Şi... mai e şi o voce feminină — preciză Ana. Şi... e de necrezut şi de crezut — vorba lui Mario — dar eu... — am mai auzit-o cîndva. Cred că Iuliu... Togan asculţi? O auzi? Togan!

Togan nu-i auzea. Asculta încremenit. O avusese în gînd, vocea aceasta şi o auzise vorbindu-i gînduri- lor. Acum, nu, acum nu mai era doar gînd...

Se insinua vie sub bolta imensă, ascunsă în întuneric. O voce pe care numai Tana o putea avea.

Se suprapunea clară, intimă, peste cuvintele adînci de pînă acum, telurice şi neînţelese, ale nălucilor oameni.

Într-un tîrziu îi recunoscu şi pe ceilalţi. Pe Fleury, pe Cosma Loghin...

...Era grupul de cercetare pentru Peştera Ulpilor.

Loghin nu o ştia decît din două cîntece moţeşti. Dar „văgăuna ulpilor” era sigur, sigur că trebuie să şi existe.

Îi auzea vocea „ex catedra”, acum emoţionată:

— Nu ştiu dacă această uriaşă geodă este chiar văgăuna căutată, dar o minune este!

— „Văgăuna ulpilor” — vrei să spui? Iartă-mă, aproape că am uitat. Mă gîndeam la altceva...

Eu caut un miracol, iar tu... ai descoperit o minune!

— Tana! E adevărat! Eu sînt cel care trebuie să-ţi cer iertare. Eu, într-adevăr, am uitat, că tu cauţi un miracol. Dar n-am crezut că poţi fi atît de categorică şi poruncitoare: „Îl vom căuta pe Togan! Apoi fac tot ce vreţi voi şi umblu după toate văgăunile...”

Vocile începură să se stingă încet, îndepărtîndu-se în vag. Se stinseră apoi şi ecourile cuvintelor neînţelese.

Întunericul se cufunda în tăcere.

Erau epuizaţi.

În alte nopţi, în clipa aceasta, îşi spuneau — în toate combinaţiile şi intonaţiile — „noapte bună”, —

ascultînd răspunsurile grave ale bolţii imense, ca o confirmare de sus.

În noaptea aceasta... bolta rămase tăcută, netulburată de nici o şoaptă. Pînă tîrziu au vegheat cu toţii, într-un delir lucid, pe piatra somnului lor.

Şi nu puteau admite, la revărsatul luminilor, că Togan nu mai era cu ei. L-au căutat peste tot. La urmă l-au căutat şi în apă.

Dar Citadino nu reuşea decît cu greu să se afunde în apa lacului albastru, ce depăşea cu mult densitatea corpului.

Şi iarăşi îl căutară peste tot. Şi iarăşi. Fără încetare, cu gesturi de somnambuli, pînă la venirea noului întuneric.

Erau atît de obosiţi, atît de puţin mai rămăsese în ei pentru emoţii, încît au primit ca pe un lucru firesc mesajul pe care Togan îl transmitea, cu voce clară şi vorbă concisă, de undeva din întunericul nopţii.

„Sub nivelul apei, în dreptul steiului roşu, se află galeria de legătură. Mîine noapte, cînd cota va fi din nou minimă, veţi putea trece... Tana, Fleury şi Loghin vă spun «noapte bună». Şi eu...”

Tana a observat mai întîi poziţia nenaturală — ieşită din armonia naturală — a stalagmitei de gheaţă din ultima grotă şi a speculat amănuntul cu calmul şi emoţia unui detectiv îndrăgostit.

Descoperirile au venit apoi înlănţuite, denunţîn- au-se una pe alta: fîntîna fără sfîrşit, pîrghia de comandă, corfa elipsoidală, învelită în gheaţa albastră, urcînd din adînc...

Şi tot Tana a hotărît coborîrea. Ştia — spunea ea tăcînd cu încăpăţînare — că îl va regăsi pe Togan. Corfa i-a purtat într-o lume de basm.

Un basm al pămîntului: o uriaşă geodă, despre care Loghin nu înceta să repete — în transă ştiinţi- fico-fantastă — că „e o minune, un record mondial”, ca şi cum ar fi fost tocmai ce căutau...

Într-un fel avea dreptate. Şi ca mărime, dar mai ales ca splendoare a înfloririi de cristale, a miilor de caleidoscoape... Era „un nemaivăzut”, capodopera unui artist mai mare ca omul.

Pînă la lăsarea nopţii — reîntors în el — identificase şi clasase cîteva sute de minereuri, minerale etc., şi se declară gata („prea treaz” — spunea Tana) să se „întoarcă pe pămînt”

ca să aducă aparatura şi specialiştii de care era desigur nevoie...

...De dincolo, Togan trecuse în bezna cea mai adîncă. Sensul curentului cald al apei îl purtase, încet, pînă la „ţărm”. Un ţărm de piatră, ce urca uşor, ca ceva anume făcut, pe unde se mai trecuse...

După cîţiva paşi în întuneric avu senzaţia că următorul e deasupra golului. Dar pasul pornise. Ar fi vrut să strige, să urle...

...Întîi apăru, tăiat din ceaţă, Fleury, care îl asigura că... toate erau în ordine. Apoi Loghin care insista că trebuie adus, cel puţin, un medic şi... Tana!

— Eu cred că trebuie adus, cel puţin, un ceai fierbinte!

Pînă la sosirea — prin galeria de legătură — a „celor de dincolo”, îşi uciseră rînd pe rînd şi reciproc (ca nişte ucigaşi de profesie ce erau — declara Tana, cu amîndouă mîinile acoperindu-şi urechile) basmele trăite, cu sistematica şi metodica expunerilor ştiinţifice, apoi măsurară destul de exact înălţimea la care curentul de apă înconjura geoda: 73 de metri. O

Niagară subterană, fără nici un zgomot, decît un profund murmur surd, ca un descîntec alchimist al telurului.

Dacă profesorul Cosma Loghin şi-ar fi scris jurnalul — singura deformaţie academică pe care nu o avea — ar fi notat peste cîteva zile:

„După ce Roxana Arion, Börson şi Citadino au venit şi ei în geodă, cercetările au fost reluate, folosind puţina aparatură de care dispunem.

Voalarea intensă a clişeelor foto a constituit primul indiciu plauzabil a unor prezenţe radioactive puternice.

Am alcătuit o listă completă de aparate şi de specialişti, dar dr. Togan crede că trebuie adus şi un expert în laseri...”

Ca şi Togan, toţi cei veniţi din peştera cu oameni- curcubee nu se arătau prea entuziasmaţi de planurile foarte „prea judicioase” ale lui Loghin.

Amintirea mereu vie a Oamenilor de Dincolo, plăsmuiţi din culori, îi obseda mai mult decît strălucirea acestei geode — o întreită catedrală — cu mozaicurile ei de nestemate de toate culorile ştiute şi neştiute, cum numai Marea Doamnă — Natura — ştie şi poate a se împodobi.

Poate această obsesie, poate un ciudat instinct al locului i-a făcut să descopere, atît de repede, a treia peşteră şi, curînd, pe celelalte.

Dar ceea ce căuta Togan nu s-a descoperit decît în peştera a patra (În gîndurile Tanei, peşterile se chemau cu totul altfel:... a ametistelor, a prafului de stele, a aurorelor...), deasupra brîului de apă care înconjura geoda, şi numai după ce refăcu, în toate amănuntele, sistemul multiplu de laseri minerali şi

fluizi pe care îl imaginase, pornind de la maclele te- luri-aurice din imensul mozaic cristalin al florilor de piatră.

Atunci s-au reîntîlnit cu oamenii-curcubee. Cu toate vechile lor cunoştinţe şi cu mult mai mulţi.

Picturile — în cadre mari — acopereau în întregime şi peretele circular şi bolţile ca de catedrală.

Scenele neuitate, obsedante încă, le revedeau, suc- cedîndu-se în frize suprapuse.

…În mijlocul grotei, o uriaşă lentilă de gheaţă, din transparenţa căreia căpeteniile oamenilor-curcubee — statuari şi vii — îi priveau cu aceeaşi ochi dilataţi cu care şi ei îi priveau…

…Armele şi scuturile romane, veşmintele getice… Ochii, suliţe albastre…

Un mausoleu, un panteon, închis în limpezimea rece a gheţii.

Întrebări frînte de alte întrebări: Cum au fost înhumaţi? Şi, dacă… dacă ar putea fi reanimaţi ce ar povesti?

Erau obosiţi, obosiţi…

Deasupra lor, în dreptul frizei mijlocii, domina o străvezie ogivă, adîncindu-se într-un masiv de ame- tist unde regăsiră vatra şi hornul de cuarţ, oglinzile concave, cîntarul roman…

Şi aurul l-au găsit, şi monezile, şi podoabele — multiplicate la infinit — în neantul luminos al oglinzilor.

Specialiştii, aparatele, experţii au grăbit şi mai mult succesiunea surprizelor şi descoperirilor, pornite ca avalanşele, din tăişul unui strigăt de uimire.

„Centrala termo-nucleară naturală”, la 123 metri sub nivelul peşterii a patra (şi la 5 km de filoanele radiogene de la Băiţa).

„Acceleratorul pirosferic” — tot natural — care o alimenta, pornind din plasmele lăuntrice ale pămîntului şi circuitul de răcire şi amortizare a unor rîuri subterane de apă grea — oricum, cele mai bogate în deuteriu din cîte se cunoşteau.

A fost găsit şi „turnul de lumină” (singura denumire oficială pe care Tana o repeta fără strîngere de inimă), culminînd în craterul central care lega — prin mijlocirea unul sistem periscopic de gheaţă fosilă — toate peşterile cu răsăritul şi apusul soarelui şi cu „amplificatorii cuantici” din geodă.

Tot atunci s-au descoperit şi tunelele de acces — labirintice — şi coliviile lor învelite în gheaţă şi capcanele şi intrările secrete şi codurile.

Tot atunci au trăit şi ziua victoriei lui Fleury — care plîngea cu lacrimi adevărate, perorînd la nesfîr- şit, ridicol şi sublim — cînd, sub straturile picturilor „recente” (1 000—1 200 e.n.), fotosondajul le-a dezvăluit pe cele neolitice... El, solitarul teoriei picturilor rupestre din magdalenianul carpatic!...

Datele numismatice, sistematizate de Loghin, se înscriau între 500 î.e.n. şi 1 700 e.n.! După ele şi, mai ales, după analizele cu C 14 şi cele magnetice care le confirmau, s-a făcut şi comparaţia cu strania poveste a „Văgăunii Ulpilor”.

Ana, Loghin, Börson, chiar şi Tana (tristă şi ca prin vis), comisii, experţi au destrămat, rînd pe rînd, marama basmului, stabilind, cu necruţătoare rigurozitate istorico-documentară, filiaţia directă şi continuă între căpeteniile romane rămase în Agatirsia în sec. III, juzii şi ducii româno-transilvani din sec. IX şi haiducii de mai tîrziu, pînă la chiar Pintea de după 1 700, cînd — se pare — tainele şi codurile

Văgăunii Ulpilor au fost uitate, pierdute, rămînînd doar în epos.

Apoi, au venit disputele între Citadino şi Tana: Sînt „ulpii” lupii steagului dac sau... Ulpia Traiană? Este „haiduc” o denumire slavă sau — prin sanscrită — se leagă de latinul „dux”...

Apoi...

In biroul lui, între volume şi numeratoare, învăluit în fumul destrămat al unei ţigări — atît de dorite „acolo” — Iuliu Togan îşi trecea mîna, absent şi mecanic, printre filele adunate între scoarţele legăturii cu miros proaspăt de tipar şi piele: „Opera lor”, a celor întorşi din lumea oamenilor-curcubee.

Titlurile, subtitlurile se înşirau plutind în aer...

DOCUMENTELE de la PEŞTERA ULPILOR. ...VOL. I, II, III... CUPRINS:... Reactorul natural... O Sarmisegetuză subterană... De la „veteran” la „jude”... De la juzi la...

Degetele întorceau mereu file nevăzute-văzute...

Tabele, diagrame, fotocopii. Grafuri. Hărţi. Deducţii riguroase. Foarte riguroase... Basmul nu mai era, nu mai putea fi basm. Intrase în trupul rece al logicei documentare şi matematice.

Ar fi trebuit să fie fericit, foarte fericit.

Şi nu era.

Ar fi vrut să găsească şi altceva. Altceva...

Şi mai departe?...

O ciudată, insistentă nostalgie se împletea cu fumul aromat, albastru, al firişoarelor de tutun.

Degetele tremurau, ajunse la pagina din urmă... SFlRŞIT.

bocetul zidirilor

„Un vis am visat,
Un vis minunat:
Că tot ce-am lucra,
Noaptea s-o surpa.
Pîn'ce n-om zidi
Mîine-n zori de zi
Cea-ntîi soţioară
Cea-ntii zînişoară."

Şantierul e cufundat în linişte a nopţii.

Arhitectul cel tînăr îşi urmăreşte umbra lunară lunecînd pe malul alb, de piatră, al apei adormite.

Macaraua înaltă, din partea rîpei, îşi ridică pe umerii pilonului zăbrelit crucea în formă de X către lună şi tace ca să nu-şi sperie umbra de pe faţa rîului, ca să-si viseze solzii auriţi pe cerul undelor moi.

Esdavatorul abatajului doarme, ţinîndu-şi capul paleolitic între labele de brontosaur metalic. Din botul întredeschis mai atîrnă, încă, hălci de pămînt, rămase între fălcile cu dinţi nichelaţi.

Arhitectul se opreşte pîndind, ascultînd, tot mai încordat, mai nehotărît...

De ce venise şi în noaptea asta?

Şi acum trei nopţi şi noaptea trecută nu auzise decît un fel de şoaptă vagă, prelungă. Cu fantezie s-ar fi recunoscut un scîncet, ori plînset, un vaiet încet, care putea fi — care era desigur — adierea vîntului în scorburile luncii de peste malul alb sau şuierul lui printre molizii din susul apei.

Şi acum trei nopţi şi noaptea trecută fusese lună plină...

Flăcăul îl minţise şi bătrînii îndrugau. E greu pînă iese o vorbă... Se face legendă. Legendă din legendă, basme...

Îşi privea umbra şi nu ştia încă de ce venise şi în noaptea asta şi de ce nu pleca...

Ciobanii spuneau că pe la miez de noapte, cînd tace ştima apei...

Şi miezul nopţii trecuse.

Arhitectul cel tînăr se hotărî să plece.

Şi porni iar către zidul cetăţii.

Nu putea pleca. Ori, îl chema cineva?!

Nu era murmurul apei. Nici şuierul vîntului nu era.

Auzea. Vedea...

Mulţime de săgeţi ascuţite îi străpungeau nervii. Se clătină o clipă. Şi mintea şi muşchii i se contrac- tau în acelaşi efort. Încremenise lucid şi nefiresc de drept.

Pe faţa zidului măcinat se profila umbra... Luneca încet, peste pietrele împurpurate de lună.

Un plîns ca o jelire. Un plîns îngînat, sfîşietor... Un bocet? Nespuse cuvinte, frînte, răzbeau din lă- untrul zidirii. Bocetul unei femei, înăbuşit în piatră.

Un plîns ca de demult...

Ca şi acum.

Umbra luneca încet, fără paşi, peste pietrele zidului, cutremurată de zbuciumul plînsului... Şi nimeni nu trecea prin preajmă.

O văzu oprindu-se cît o singură răsuflare a durerii. Îl privi, strălucind, neagră în noaptea de aur şi se întoarse, ca să plîngă în piatră. Să plîngă înăbuşit, să jelească.

O auzea. Îi auzea jalea, aşa cum povestea legenda.

„Se aude tot mai tare de cînd săpaţi”, spusese cineva. Alţii spuseseră: „De cînd dezgropaţi cetatea, tot mai mult se aude jalea Mări-Anei”. „Umbra îi umblă iar pe zidul roşu”, spusese flăcăul care iubea o fată din alt sat şi trecea pe acolo nopţile. Şi luntraşul şi pescarul cel cu casa pe malul dimpotrivă al apei. Şi ei văzură. Şi ei auziră. Apoi săpătorii şi mecanicii şantierului. Auziră şi ei cum plîngea Ana, Mări-Ana. Soaţa lui Manole. Cum plînge în strînsoarea grea a zidului de temelie.

Temîndu-se, gîndea — arhitectul cel tînăr — că nu trebuie să-i fie teamă. Şi mergea către zid, căci trebuia să meargă.

Se apropia ca de ursita lui. Ajunse supus, ca în genunchi.

Bocetul — vaier prelung — răzbea din lăuntrul zidului, din dreptul brîului de jos al cetăţii. Celei mai mîndre şi mai frumoase cetăţi...

Umbra femeii trecea acum lunecîndu-i pe faţă. Dar bocetul ei rămînea închis în inima pietrei. Frînturi înecate de plîns... Vorbe de demult...

„Manole... Manole...”

Se desprinse, simţindu-se umbră. Trebuia să se întoarcă! Să plece! Să se regăsească.

Mergea cuprins de teama că nu-şi aude paşii.

Zidul temeliei plîngea din tot cuprinsul lui.

Ştiau şi săpătorii şi pietrarii. Plîngea cu adevărat.

Arhitectul cel tînăr săpa alături de ei şi tăcea.

Tăceau săpătorii şi pietrarii, ca şi umbrele lor, sub lună. Şi pietrele păreau să se desprindă în şoaptă...

Trecuse cu două ceasuri de miezul nopţii. Umbra Mări-Anei venea acum pînă la ei. Îi privea. Rămînea printre ei — cît o răsuflare. Se întorcea în miezul zidului năruit, încins în brîul cel roşu.

Pietrele grele, aprinse — mai aprinse în bătaia lunii — le ridicau cu mîini încete, sub ochii bătrînului arheolog, care vorbea prin semne — nici el nu ştia de ce.

Cînd au ajuns la o lespede mare, din brîul de jos al zidirii, umbra Anei pieri. Şi toţi o aşteptau.

Săpau să caute o umbră.

Cînd au ridicat lespedea mare, bocetul a amuţit. Şi toţi îl aşteptau.

Săpau să caute un bocet.

O linişte atît de nefirească se aşternuse, că răsuflarea lor, a tuturor, părea să vină de altundeva.

Sub lespedea mare au găsit racla. Cea bătută în cuie de argint.

Au zis atunci oamenii cu toţii, au zis, că este a Mări-Anei, soaţa lui Manole, meşter învăţat, meşter lăudat... Au zis că este Iubirea lui pe care de vie o zidise.

O zidise în temelia de piatră cînd a fost să dureze cetatea cea neasemuit de frumoasă şi voi ca zidirile ei să nu se mai surpe, cum necontenit se surpau, peste visele lui din fiece noapte...

Şi se rugase meşterul, cum se mai rugase! — şi de tăriile cerului şi de ale pămîntului, dar nimeni nu avu putere.

Săpătorii au dus pe braţele lor racla cea bătută în cuie de argint în casa arhitectului cel tînăr.

Părea lucrată de o mînă etruscă. Dar chipul săpat pe faţa ei nu era al unei femei: Un chip ciudat, al nici unei fiinţe.

Sub razele lunii venite la ferestre, umbre şi mai ciudate se însufleţeau sub ochii arhitectului cel tînăr.

Pe cine sacrificase meşterul cetăţii — celei mai frumoase şi mai minunate?... Cine erai, Mări-Ana?

Mîine vor veni experţii.

Experţii vor veni cu formule. Ei află totul. Ştiu totul experţii.

Dar vaierul, peste veacuri, al Mări-Anei, de sub temeliile înălţatelor zidiri?

Acelaşi plîns al tuturor soaţelor, iubirilor, meşterilor învăţaţi, meşterilor luminaţi... Iubirile meşterilor mari, zidite în temelii...

Arhitectul cel tînăr îşi trecu palmele fierbinţi peste faţa raclei bătute în cuie de argint, ca o mîngîiere prelungă peste trupul închipuit al unei iubite mereu visate.

Visul este închis aici. Ştia. El l-a închis, odată, de mult, de demult... De multe ori l-a închis. Ştia şi cum l-a închis cînd l-a închis.

Mîinile, febrile, şi degetele, şi ochii au găsit des- chizătorile. Toate la locul lor, aşa cum le ştia.

Arhitectul cel tînăr dezbrăca, pătimaş, o femeie iubită.

Mai întîi a văzut strălucirea albastră a ochilor de piatră. Peceţile de safir. Apoi pergamentele, cu măcinatele lor muchii negre.

Arhitectul cel tînăr le-a desfăcut tremurînd.

Şi tremurînd le privi în spaţii. Cu ochii dilataţi. Imenşi.

Epùrele Cetăţii Minunate! Boltele, elevaţia ei...

Planurile prindeau fiinţă. Liniile, unghiurile, arcele se însufleţeau, se îmbinau, creşteau, se zideau. Uriaşe, luminoase, fascinante...

Renăştea Cetatea Minunată.

Dar nu era cetatea — şi era. Ca şi ea — şi neasemuit mai frumoasă decît ea. Aceeaşi-mai-fru- moasă-cetate. Decît tot ce au refăcut experţii, decît toate plăsmuirile baladelor — mai frumoasă!

Cetatea ***neasemuit de frumoasă,*** visul meşte- rilor mari, e Mări-Ana. Cetatea din arhespaţii, ce nu se poate zidi de frumoasă. ***Ea,*** meştere Ma- nole, ***frumuseţea,*** soaţa ta. ***Ea,*** ceea ce tu visezi să înalţi şi piatra, mărginită, nu poate să cuprindă nici să spuie.

Ea, peste nopţile arse de vis, îţi surpă zidurile cele începute.

Ea, plăsmuirea. ***Ea,*** viziunea pe care trebuie să o ucizi.

Şi tu, tinere arhitect, o ucizi în fiecare operă a ta, frumoasă, minunată, pe cea ***nespus*** de frumoasă şi de minunată. Pe aceea pe care nu o poţi înălţa decît în vis, în ochi, în vedenii. Pe Mări-Ana o ucizi.

Plîngi şi o îngropi în piatra temeliei zidirii ce vei înălţa. Altfel nu vei clădi niciodată…

„Altfel nu voi clădi niciodată…” şoptea tînărul arhitect, prinzînd închizătorile raclei celei bătute în cuie de argint.

Azi au venit experţii. Ei au aflat totul.

„…legende, balade şi basme cu o mare întindere în regiunea Carpaţilor Meridionali: castele, mînăstiri, cetăţi minunate — ce nu pot fi înălţate decît cu sacrificiul femeii iubite — construcţii de o rară măiestrie şi frumeseţe.

Racla-sarcofag a fost descoperită sub centura de piatră roşie a temeliei.

Motivele sculptate pe capacul masiv, de argint, deşi par de inspiraţie etruscă, nu pot fi clasate cu certitudine.

Interiorul raclei-sarcofag constituie de fapt o cameră magică prevăzută cu oglinzi (de argint), plane şi concave, care sub incidenţa razelor de lună şi prin intermediul unor minuscule statuete plasate pe axele oglinzilor, creează în afară — prin golul unor fine orificii perfect calculate, capac-lespede-zid — imaginea reală a unei femei îndoliate.

Un ingenios sistem de coarde sensibile, lame şi tuburi acustice, plasat sub planul oglinzilor, redă, la cea mai uşoară adiere, o succesiune de sunete asemănătoare unui bocet, provoacă rotirea oglinzilor — printr-o mică turbină de aer şi un

sistem de pîrghii minuscul — ceea ce are ca efect deplasarea imaginii proiectate.

În planul superior oglinzilor, introduse sub capac, au fost descoperite mai multe suluri de pergament închise cu peceţi albastre (safire şlefuite), care sînt de fapt planurile cetăţii, redate printr-un foarte vechi sistem de epùre, probabil de şcoală bizantină, dacă nu feniciană...”

(Extras din raportul comisiei de experţi către Institutul de Istorie a Civilizaţiei.)

corsarul

De cînd se instalase — acum 7 ani — în apartamentul din strada Parabolei nr. 7, în casa profesorului Andrei V. Nanu nu se întîmplase nimic.

Asta nu-l stînjenea de loc. Dimpotrivă.

De altfel şi înainte de a se muta aici, cînd locuia pe Semicercului, avusese parte de evenimente absolut identice.

După căderea în dizgraţie a tezei sale asupra spaţiilor agravitaţionale, liniaritatea ciclocotidiană a vieţii pe care o ducea constituia singurul său suport moral. (Ella făcea parte dintr-o altă sferă. Şi fiind vorba de „sferă” nu putea fi vorba despre un suport propriu-zis. Oricum, e bine de ştiut că Ella era fiica profesorului.)

Deci, la 5 dimineaţa — DEŞTEPTAREA (fără ceas sau telefon de alarmă).

Pînă la 5,45 — duşul rece, apoi gimnastica psihiatrică de cameră şi lansarea robotului domestic RD 41. (Profesorul nu admitea amestecul femeilor în treburi „electrice”; nici fierul de călcat, nici sigu- ranţe arse, nici chiar simpla apăsare pe butonul inofensiv al unui ***cocktail-shaker*** electric; nu din prudenţă. Nu avea nici manii, dar avea principii. „Dar femeilor le place, au înclinaţii ştiinţifice” — spunea Ella. Cu Ella insă era altceva. Cu totul altceva. Ella nu avea preocupări electrice, ci „electronice”.)

Urma ceaiul şi gustarea frugală tip Gx, unde **x** era cu periodicitate predeterminată, identic egal cu un parametru-menu precalculat, conform tabelului dietetic semestrial, înscris în urmă cu **y** zile, prin intermediul algoritmului respectiv, pe programul culinar al aceluiaşi robot.

După consumarea — în perfectă ritmicitate ingur- gitativă — a ceaiului şi complementarelor lui predestinate (9, maximum 10 minute) urmau, pînă la ora 8 fix, exerciţiile de matematică matinală în colaborare cu RM 23, care nu putea fi decît robotul matematic tip 23 produs de întreprinderea ROB la care era consilier titular pentru fizica incertitudinii.

Această titulatură o datora meritelor sale pur personale prin faptul că A.V. Nanu avea fobia certitudinii sau — după opinia altor colegi universitari — mania excesului de prudenţă.

Dar, oricare ar fi fost părerile, prudenţa lui Nanu era cel puţin pe măsura indicată de probabilitatea exactităţii absolute a oricăreia dintre legile naturale.

Ca om cu totul şi cu totul contemporan, nu putea să confunde pe ,,E probabil” cu „E cert”.

Şi cum „E” derivă din „A fi”, e probabil că şi existenţa profesiorului A. V. Nanu nu e chiar o certitudine demnă de absolută crezare.

E drept că acest din urmă aspect (existenţa!) constituia probabil singura incertitudine de care nu se lăsa convins sau — dacă vreţi — unica certitudine căreia nu îi aplica — din înţelepciune şi prudenţă — legea probabilităţii absolute.

În noaptea cînd în casa lui A. V. Nanu (din Parabolei 7) s-a întîmplat ceva, era — dacă îmi amintesc bine — 23 februarie.

Natural, nici la data aceasta nu se abătuse cu nimic de la programul programat pe ziua şi noaptea respectivă, dar la ora 7,25, a doua zi, cînd am intrat în cabinetul său de studiu de la Universitate, l-am găsit — pe deasupra oricărei probabilităţi — atît de surescitat şi deprimat, încît gluma pe care voiam să i-o fac (îmi place să-i „parazitez” programele) mi-a îngheţat pe buze o dată cu dispariţia zîmbetului de rigoare.

— E ceva ce nu pot să-mi explic!

Profesorul Nanu mai avea un principiu: nu admitea existenţa în universul nostru neoeinşteinian a vreunui lucru inexplicabil pentru el.

Ştiam că asta îl irita cel mai profund şi — ca bun prieten — am încercat să-l fac să uite.

— Profesore, toate explicaţiile de pe lume pornesc de la inexplicabil...

— De acord. Dar piciorul acela încălţat era absolut inexplicabil şi — cu toate acestea nu pot să mi-l explic!

— Care picior? am întrebat prudent, după o pauză politicoasă şi strict necesară ca să-mi disimuleze îngrijorarea asupra surmenajului psihic al colegului şi prietenului meu Nanu.

Era o problemă care — în ciuda programelor sale de gimnastică psihiatrică — devenea tot mai delicată.

Voiam de mult să o discut cu el (se înţelege în spirit pur colegial şi prietenesc), dar o amînasem mereu şi iată că mă simţeam vinovat.

— Care picior? am repetat totuşi, pentru că profesorul tăcea, iar eu devenisem curios.

— Un picior ca toate picioarele... noastre.

— Al unui bărbat, deci!

— Da. Un picior încălţat. Gheată maro închis, nr. 46½, şireturi negre, pantalon roşu, strîns pe pulpă... Într-un cuvînt, un picior care m-a călcat pe cap astă-noapte pe la ora 3,20... 3,23.

— Drept să spun, pînă la „cap” eu nu văd nimic inexplicabil în toată povestea asta. De fapt, totul ar depinde de unde îţi era capul.

— Unde vrei să fie la ora 3,20?! Pe pernă!

— Pe pernă?!... Cam extravagant cel cu ghete maro. Dar, în sfîrşit, nu te agita... Nu mi-ai spus, cum arăta?

— Destul de bine, pînă la genunchi, chiar...

— Lasă genunchii, frate. Cum arăta la trup, la „fizionomie”, la... Înţelegi ce vreau să spun — am exclamat, neterminîndu-mi gîndul dublat de un nepronunţat „surmenaj acut, astenie-nervoasă” şi re- dublat de un altul şi mai ascuns: „Confuzia visului cu realul. Delir oniric”.

— Dragul meu, nu ne înţelegem de loc. Mai bine ai privi (căută cîteva clipe în servieta lui cu zeci de compartimente) la fotografiile astea.

Sînt în culori şi vorbesc de la sine.

Ţineam fotografiile în mînă, desfăcute ca un evantai, dar tăceam, continuînd să-l observ printre gene.

— Sînt făcute azi-dimineaţă între orele 3,46 şi 3,51 în dormitorul meu din strada Parabolei nr. 7. Căci abia pe la 3,45 mi-am regăsit calmul. După ce am căutat în Lexicon la „delir oniric”. Am recunoscut textul tău...

A. V. Nanu era un om mult prea serios ca să se poată preta la trucajul unor fotografii documentare,

dar, neputînd fi vorba de aşa ceva, piciorul cu gheata maro mi se părea, într-adevăr, inexplicabil, ceea ce, după cum am mai spus, era un chin insuportabil pentru venerabilul meu prieten şi coleg.

Acest unic picior ieşea (pînă la genunchi) dintr-un perete sau — mai precis — „se ivea” ori „se năştea” din el. Nici un interstiţiu, oricît de fin, nu putea fi observat între conturul piciorului citat şi tencuiala peretelui, deşi Nanu operase cu un aparat foto capabil să sesizeze milimicronul.

Talpa ghetei (nr. 46—47 cu adevărat!) apărea suspendată în aer la 15—20 cm deasupra pernei pe care — bănui — se aflase ***ab initio*** capul profesorului de mecanică raţională A. V. Nanu.

Repet, dacă cele de mai sus nu sînt destul de clare, că piciorul, care face obiectul acestui început de poveste riguros ştiinţifică, nu îşi făcea apariţia prin nici o spărtură sau deschidere sau etc. Apărea direct din peretele despărţitor.

— Şi vecinul? am murmurat încercînd să-mi ascund uluiala.

— Vecinul?! Doamna Nanu!

— Şi?

— Şi nimic! Ea poartă 36½, iar eu nu am nici o singură gheată maro-închis. În sfîrşit, şi asta era tot una singură... Dar eu nu port şireturi negre la încălţăminte maro. Convinge-te...

— Te cred, dar unde se află acum piciorul acesta?

— La 3,51 fix a dispărut.

— A dispărut?!

— ...Abia am apucat să fac fotografiile. Din diverse unghiuri...

— Şi zici că a dispărut?

— Da. A dispărut. La 3,51 fix. Ce te tot îndoieşti de ce-ţi spun...

— Hm! am mai zis eu, bucuros că nu ne-a auzit nimeni. Ne-am despărţit repede pentru că trebuia să intrăm la curs. El — la nu mai ştiu ce lecţie de probabilitate iraţională — specialitatea lui în cadrul mecanicii raţionale — eu, la teoria matematică a mulţimilor aplicată în psihiatrie.

De la această întîmplare — cu piciorul şi gheata maro — casa lui A.V. Nanu reintrase în normalul ei, al neîntîmplărilor perpetui.

Trecuse aproape un an şi aş fi uitat de toate astea dacă nu ar fi fost fotografia (una din cele ce-mi arătase Nanu) de care dădeam uneori răsfoindu-mi hîrtiile din mapa de lucru.

De fiecare dată simţeam cum mă priveşte ironic punîndu-mi pe cap o talpă 46-47.

Emfatic, îi răspundeam şi eu, în treacăt, că nu aveam timp s-o studiez, dar cred că observase de mult şubrezenia acestui pretext şi că, în realitate, o evitam, ca să nu-mi recunosc înfrîngerea.

De fapt, nu ştiu nici eu de ce, după atîta timp, nu mă hotărîsem s-o arunc în vreun sertar sau s-o predau la arhiva şcolii. Lui Nanu nu — lui nu găseam că e indicat să i-o înapoiez...

Totuşi, pînă la urmă tot aş fi găsit un deznodă- mînt dacă în zorii zilei de 27 ianuarie, anul următor, nu mi-ar fi telefonat profesorul Nanu în persoană — eveniment nemaipomenit în analele caldei noastre prietenii ştiinţifice, dat fiind existenţa, întru totul programată, a profesorului.

De cum i-am văzut capul pe fonoecran mi-am dat seama că se întîmplase ceva cel puţin extraordinar.

Avea o expresie răvăşită şi se putea bănui că în dimineaţa aceea renunţase la gimnastica psihiatrică de cameră.

— Te rog să vii imediat la mine.

Care pot fi primele cuvinte-răspuns în asemenea împrejurări?! Să spui: ,,Bună ziua, profesore, ce mai faci?” Să laşi totul baltă şi s-o iei la fugă?... Am întrebat deci, ca să cîştig timp şi să-i dau lui Nanu posibilitatea să respire:

— Dar ce s-a întîmplat? Despre ce este vorba? Te văd atît de...

— E vorba de un cui!

— Cui!?... În inimă? În cap, în palme? Voiam să fiu degajat, spiritual...

— Eşti deplasat, Matei! E cazul să...

— Se poate, profesore, se poate! Dar altfel nu pot să-mi explic faţa asta a ta de răstignit prematur.

— Cuiul e în ultimul meu manuscris referitor la probabilitatea iraţională.

A urmat din parte-mi o tăcere diplomatică... Poate „CUI” să însemne vreo nouă formă de matrice matematică inventată de robotul lui Nanu sau ceva similar.

Nu mi-ar fi convenit să-mi descopăr ignoranţa şi — fără să mai insist — i-am spus că voi fi la el peste 5 minute. (Timp cît să-mi aleg o cravată mai deosebită, pentru că... Aveam şi eu motivele mele!)

Şi am fost.

Se făcuse 10 şi încă mai studiam cuiul — un cui! — ce străpunsese manuscrisul lui Nanu, prin mijlo- cul unui ∫ ± ∞ după ce, fără nici un motiv, răsă- rise din lemnul gros de stejar natural al mesei de lucru, pe care profesorul îşi pregătea problemele

pentru studenţii din anul V la examenul de mecanică raţională.

Capul cuiului nu se vedea nicăieri. L-am căutat cu disperare după ce săpasem tot lemnul din jurul lui. Capul cuiului rămînea nevăzut!

Doamna Nanu, alarmată la început de sacrifica- rea unei mobile antice, sfîrşise şi ea printr-o curio- zitate febrilă (care, nu-i puteam spune, dar o întinerea) şi se hotărî s-o cheme şi pe Ella, ceea ce eu am apreciat a fi singurul moment inspirat al evenimentului. (Şi am avut grijă să-mi verific ţinuta şi nodul cravatei.)

Ella coborîse graţioasă şi enigmatică, iar cuiul fără cap stătea bătut în aer, nepăsător. Neclintit de parcă ar fi fost înfipt în cel mai compact dintre materiale şi atît de fix, încît l-ar fi satisfăcut şi pe Arhimede.

Am încercat pe rînd, eu şi Nanu să-l batem, ori măcar să-l îndoim, să-l smulgem sau să-l clintim cît de cît. Inutil!

Cuiul rămînea sfidător, fixat în aer, cu vîrful în sus ascunzîndu-şi capul cu o îndărătnicie satanică.

Auzeam tot mai răsunătoare loviturile ciocanului şi, totuşi, parcă nici nu-l atingeam.

Cuiul rămînea drept şi indiferent la brutalitatea noastră.

Începusem să-l simt în creier, înţepîndu-mi sinapsele şi neuronii, deranjîndu-mi toate circuitele bio- chimio-cibernetice ale scoarţei mele cerebrale.

Numai doamna Nanu îşi recăpătase calmul. Cu degetele ei fine de pianistă, explorase craterul deschis în masa de stejar masiv din jurul cuiului.

— Cred că va trebui chemat un tîmplar! zise, uitîndu-se cam peste umăr la manuscrisul soţului ei, străpuns în dreptul unei integrale, între + şi — infinit.

Dar profesorul nici n-o vedea, nici n-o auzea.

Îşi privea manuscrisul cu probleme de mecanică raţională ca pe o fiinţă grav rănită, fascinat de punctul în care îl străpunsese cuiul cel de nicăieri ivit.

Murmură ca pentru el:

— Trebuie să telefonez la decanat. Amîn examenul.

Se întoarse spre telefon şi formă numărul.

A fost clipa în care cuiul a dispărut ca o suflare. În aer nu a rămas nici o urmă.

Doar examenul de mecanică raţională a rămas amînat, pînă azi; dacă profesorul Nanu nu va telefona iarăşi că să-l amîne.

Totuşi, nici cuiul nici talpa piciorului cu gheata maro nu au fost cele mai mari ghinioane ale minţii profesorului Nanu sau cele mai neprevăzute evenimente într-o casă în care succesiunea întîmplărilor era atît de perfect programată, încît, într-adevăr, nimic nu s-ar fi putut întîmplă.

A doua zi după dispariţia cuiului, în aerul sufrageriei apăru creanga de lămîi înflorită pe care cînta un canar de toată frumuseţea.

Nici ramura n-a putut fi culeasă, nici canarul prins sau cel puţin speriat. Cînta în triluri încîntătoare.

În altă zi, în dormitorul Ellei, la etajul II, apărură valurile verzi şi înspumate ale mării... Strada Parabolei nu are legătură la mare, cel mai apropiat litoral fiind — Mamaia — la 256 km) deşi, cînd valurile s-au retras, nici unul din ***dessouss***-urile Ellei care plutiseră pe apa irizată (era la miezul nopţii) nu erau nici ude, nici în altă parte decît la locul lor.

Ella credea să fi văzut pe valuri şi catargele înflorite cu pînze imense ale unei corăbii. Doar cîteva clipe. Şi nu ştia dacă văzuse, credea sau dorea să fi văzut, sau erau furourile ei înflorate, colorate şi atît de transparente...

Stînca de granit, albă, turela şi bombardele apărură mai tîrziu în biroul de lucru al profesorului, apoi în grădina din faţa casei, ca un început de asediu. Coborînd să filmeze (de cînd începuseră întîmplările nu se despărţea de aparatul de filmat şi micro-mag- netofonul său) se văzu, în capul scărilor, la margi- nea unui lac adînc, cu valuri blînde, sau, poate rada unui port nevăzut. Mergînd pe valuri acţiona aparatele, dar peste cîteva clipe filma casa vecinului de peste drum şi limuzina doctorului Vardala — medic psihiatru — pe care, pentru orice eventualitate, îl mai chemase o dată să-i consulte toţi membrii familiei şi prietenii.

Văzîndu-se sub obiectiv doctorul surise cu subînţelesuri, mulţumindu-i profesorului pentru primirea ce i se făcea.

— Era pentru bombardele de pe stîncă.

— Evident, îi răspunse medicul, plin de înţeleaptă înţelegere.

Totuşi, cînd în biroul lui Nanu îşi văzu limuzina apărînd pe ultimul clişeu de sub o stîncă apărată de un tun cu multe guri ameninţătoare îndreptate spre orizont, eternul lui surîs de înţeleaptă înţelegere trecu printr-o subită eclipsă.

Plecînd, se întoarse din nou spre Ella. Nu-i spuse nimic, deşi ar fi vrut să-i spună.

Tînăra cercetătoare i se păruse întotdeauna îmbră- cată ca ultimul şi cel mai modern calculator feminin de casă — frumoasă ca algoritmul unei muzici com-

pusă cibernetic. Ce se întîmplase cu Ella? Era la fel îmbrăcată, dar „nimbul ei matematic” — atît de splendid şi rece — unde era? Căldură şi vag în ochii ei întotdeauna reci şi limpezi ca un Q.E.D.!

Nu-i spuse nimic, dar insistenţa privirilor lui nu plăcu.

Mai ales nu plăcu tînărului coleg şi unic prieten al profesorului şi cel care povesteşte cele mai multe dintre întîmplările ciudate din casa de pe Parabolei, păstrînd, totuşi, o duioasă discreţie asupra sentimentelor lui pentru Ella, ca să nu adumbrească, poate, pe acelea — dezisteresate — pe care le avea faţă de tatăl ei.

Cît în privinţa doamnei Nanu — cea de a treia mînă care îi apăruse pe claviatura pianului pe cînd exersa cu o seară în urmă unele suite din Simfonia Fantastică — era convinsă că se datora unei surescitări artistice, încît nu merita să fie povestită unui medic psihiatru atît de înţelept ca Vardala, dar îşi aduse aminte că în casa părintească — de pe strada Euclid — niciodată o asemenea mînă afonă, afară de a lui Andrei, nu o acompaniase.

Profesorul Andrei V. Nanu nu o auzise pe Ella ţipînd decît o dată, cînd era fetiţă, la un film la care o luase din greşeală.

E drept că aproape a întrerupt spectacolul, dar de atunci nu mai dăduse nici un semn de hiperemoti- vitate, evoluînd, dimpotrivă, către genul acela de „Femee-Intelligence-Service”, descendentă din Emma Peel şi epigonele ei.

De aceea ţipătul de azi al Ellei îl făcu pe profe- sor să sară şi să alerge într-un suflet sus, în dormi- torul ei.

O văzu de marmură, cu ochii negri imenşi fixaţi asupra covorului din faţa patului.

Savanţii autentici — şi Nanu se număra printre ei — au un curaj pe care cei curajoşi îl definesc în termeni nu prea măgulitori. Altfel nu s-ar putea înţelege de ce profesorul de mecanică raţională privea atît de calm la străinul — un uriaş cu înfăţişare de corsar — care se înălţa trufaş din parchetul dormitorului fiicei sale.

Corsarul se vedea numai pînă la brîu, dar se ridica mereu — fără nici un efort. Apoi, dintr-o dată, apăru cu toată înălţimea lui de… Ella era sigură că era un zmeu.

Purta scut şi platoşă groase de piele roşie. Pumnal şi sabie lată la cingătoare. Pe scut, încrustată adînc o emblemă în argint masiv: carena unei corăbii pe care — ameninţător — se ridica un dragon sau, oricum, un animal fioros şi necunoscut.

Ochii zmeului — două adîncuri albastre — încremeniseră arzînd.

Ella nu mai ţipa. O mare de valuri în ochii ei.

Nanu se aşează hotărît între fiica sa şi necunoscu- tul-zmeu-frumos-şi-fioros.

— Cine eşti tu? Ce cauţi aici? Şi... cum îţi permiţi?!

Bărbatul cu platoşă şi scut trase sabia şi, în aceeaşi clipă, lovi cu o zvîcnitură a braţului. O dată, încă o dată. Şi iarăşi şi iarăşi...

Nemişcat, profesorul îl privea... întreg şi ne- atins.

Ella ridicase braţele implorator.

Străinul aruncă sabia. Făcu un semn ciudat cu mîna, strigînd de mai multe ori un cuvînt — ca un blestem neştiut de Nanu. Apoi păru că uitase de el.

Semeţ şi iluminat, îşi întoarse iar privirea către Ella. Aceeaşi ochi, adîncuri albastre.

Spuse limpede, vibrant, doar cîteva cuvinte. Le repetă, mereu, aceleaşi cuvinte. Ca un poem, ori, poate, ca o rugăciune.

Cele din urmă se auziră numai ca un ecou, tot mai depărtat.

Dispărea, cu ochii pierduţi în imensitatea ochilor Ellei.

Întreg şi la locul lui, Nanu privea atent eeasul-cro- nometru de la mînă, cu aerul mulţumit al unui laborant conştiincios, pentru care lucrurile se petrecuseră conform stasului. Trecuseră 2 005 minute etalon.

Totul fusese filmat şi înregistrat.

Entuziasmat, era gata să coboare în laborator (chiar sub dormitorul Ellei), cînd se întoarse surprins el însuşi de gîndul ce-i venise.

— Ella! E posibil ca tu, o fată atît de ultra modernă, să te îndrăgosteşti aşa... ***coup de foudre,*** ca în romanele de acum 3 veacuri? De... un „corsar” inexplicabil?!

— Se va întoarce?

— Şi ce e cu vocea asta?! Tu?! O calculatoare electronistă! Un programator chiar mai bun decît mine?!

— Crezi că se va întoarce?

— Tu, autor a trei volume de poeme esteno-calcu- late la computerul compoziţional?!

Ella îşi împreună palmele.

— Tată, crezi că se va întoarce?

— Cum?! Cine să se întoarcă? Ella...

— Se va întoarce! Se va întoarce!...

— Nu e „sigur”, dar... chiar dacă... eu...

Preferă să plece ca să nu-şi spună gîndul. În prag, îşi simţi inima grea de un sentiment proaspăt, de care el abia dacă ştiuse...

Ella... Ar trebui să fie fericit...

Şi era fericit. Dar nu ştia.

Coborî treptele una cîte una. Cît mai rar, cît mai încet. Ca şi cum s-ar fi temut să nu risipească ceva din prea plinul inimii.

Pe ultima treaptă îl revăzu, înalt, cu scut şi sabie lată la brîu, tînăr, frumos cu ochii aceia albaştri...

Dar nu se opri să filmeze. Ştia că acum nu era decît o imagine în gîndurile lui...

Atmosfera laboratorului îl trezi ca un duş rece. Era aici o geometrie distilată în fiecare milimetru cub de aer.

Expresia duioasă a feţei reveni la angularitatea ei de două decenii şi prea plinul inimii se risipi.

...Laboratorul era prevăzut, chiar în cadrul uşii, cu un excelent dispozitiv „Anti-psihic” de filtrare sistematică a tuturor raţiunilor sentimentale care — prin subiectivismul lor — ar fi putut influenţa graficul unei cercetări obiective.

Astfel purificat, Nanu începu montajul releelor de conectare pentru analiza filmului şi fonogramei imprimate.

Va găsi cheia vorbelor pe care le rostise corsarul?

...Putea să plece de la cîteva înţelesuri aproape sigure, trădate de gesturile şi mimica lui: Eu. Tu. Vrăjitor (sau Diavol). Viată. Moarte. Iubire. Totul...

„Ar fi de ajuns pentru construcţia unei prime matrici etimologice. De ajuns...”

Se cufundă în calcule.

Fără să ridice ochii, întinse mîna către comutatorul de redresare a numeratorului, dar, în locul manetei pe care o găsea întotdeauna fără să se uite, simţi o ciudată respingere în vîrful degetelor.

Intrigat, întoarse capul.

În faţa lui o imensă casă de bani deschisă.

Aur! Argint! Nestemate! Şi condici. Tot felul de condici, cu scoarţe frumoase de piele, cu lucrătură bogată, cu ferecături de argint, colţare ţintuite…

Văzu mai întîi o mînă cu inele strălucitoare, apoi un bărbat încruntat şi bărbos. Părul roşu, încărunţit, îi încadra obrazul aproape stacojiu. Purta haine de catifea cu încrustări mătăsoase şi strălucitoare, damascuri, brocarturi… Ceva între armator veneţiano- genovez şi zaraf florentin.

— Oricum, e tatăl corsarului roşu! exclamă Nanu.

Armatorul (sau zaraful) era prins într-o dispută aprinsă cu cineva… ce rămînea nevăzut. (Poate doamna zaraf!)

Vorbea tare, aproape striga şi gesticula elocvent, părînd să arunce doar reproşuri asupra acelui cineva care ar fi trebuit să fie în faţa lui.

Lui Nanu i se păru că asistă la un conflict de familie.

Totuşi nu ezită să declanşeze din nou şi magnetofonul şi microfilmul. În definitiv, Ştiinţa nu-i decît o indiscreţie la adresa dedesubturilor naturii.

Dacă eu, prietenul lui Nanu, îmi aduc bine aminte, în chiar acelaşi moment sunam la uşa de intrare a casei profesorului din strada Parabolei nr. 7.

În ultima vreme făceam acest drum în fiecare zi la ora aceea. Nu ştiu — pentru că eram singurul colaborator la studiul ciudatelor evenimente sau, mai ales, pentru straniile inflexiuni ce apăruseră în glasul Ellei, după unele şi mai stranii apariţii din camera

ei. Unele pe care le tăinuise... Aflasem doar printr-o întîmplare... Dar nu e cazul să vorbesc acum prea mult despre asta.

...Sunasem de mai multe ori şi nimeni nu venea să-mi deschidă.

Mirat am intrat în micul hol de la parter (cunoşteam cifrul celulei de pază, sunasem numai din politeţe).

Am început să urc primele trepte către laborator.

Vă asigur că erau exact aceleaşi pe care le ştiam din totdeauna — din marmură neagră sintetică. Spun asta pentru că nu urcasem mai mult de trei sau patru şi m-am văzut intrat în laboratorul lui Nanu, faţă în faţă cu el.

Alături de mine, un tînăr uriaş, cu plete roşii, platoşă de piele, pavăză cu semne heraldice, despre care aţi aflat şi alte amănunte mai înainte de sosirea mea şi care... mi se părea cunoscut de undeva, printr-o întîmplare...

Profesorul mă observă, în sfîrşit.

— A, Matei! Intră, te rog, Nu e frumos să bagi numai capul pe uşă.

Nanu vorbea serios, ca întotdeauna. Nu ştiam ce să cred.

Unica uşă de intrare se afla în faţa mea şi era perfect închisă; eu nu mă vedeam cu capul vîrît pe după nici o uşă şi nici nu mi-aş fi permis...

Şi totuşi, intrasem! Mă aflam — repet — în laboratorul lui! Asupra acestui aspect, cel puţin eu, nu admint nici un dubiu.

În rest, dacă un al doilea uriaş, mai bătrîn şi foarte înfuriat, gesticulînd energic lîngă o casă de bani plină şi deschisă era un lucru pe care de ase-

menea îl văzusem, nu mai pot afirma la fel de indubitabil.

Ştiu numai că după ce am intrat, dispăru în mai puţin de o clipă, ceea ce, poate, ar demonstra că totuşi l-am văzut; dar cine mai ţinea seama atunci de logică!

— Pe unde ai intrat, Matei?

— Regret, domnule profesor, dar nu cred să vă pot răspunde.

— De aceea te şi întreb. Dar, că eşti aici, e sigur?

— Sigur. Dar dumneavoastră pe unde m-aţi văzut intrînd?

— Vezi tu, nu te-am văzut! Nu-ţi vedeam decît capul...

Erai mascat de o uşă... O uşă în stil genovez- veneţian-florentin.

— Care uşă?!

— Într-adevăr, care uşă?!

Nanu se uita cu disperare la uşa laboratorului, aceeaşi de şapte ani, care nici nu se deschisese, nici nu era în vreun stil deosebit.

Ceva dreptunghiular prevăzut cu un sensibil aparat de filtrare a subiectivismului.

— De fapt, lîngă mine se mai afla cineva... Un tînăr...

— ...cu părul roşu-aprins, platoşă de piele...

— L-ai văzut, deci?

— Nu! Nu l-am văzut... Adică, nu l-am văzut aici, acum. Îl văzusem...

— Într-un portret veneţian!

— În camera Ellei, acum un sfert de oră. Şi...

— Şi?!

— Nu era un portret, dragul meu, nu!

Mă străduiam să par liniştit, deşi imaginile începură să se încrucişeze în amintire cu tot ce ştiam şi eu şi tăcuse Ella...

— Crezi că... trebuia îngăduit?

— Nu mi-a cerut îngăduinţa.

— Şi... crezi că... el a fost acum pentru întîia oară?

— Dragă Matei, uite, la asta nu m-am gîndit... Recunosc!

Avem însă o ipoteză... Sînt sigur că Ella mi-ar fi spus. Doar e atît de interesant din punct de vedere ştiinţific. Şi Ella e o savantă...

Se întrerupse lăsînd cuvintele suspendate în aer.

...În laborator apărură doi bărbaţi şi o casă de bani. Uriaşi, cu părul roşu-aprins...

M-am repezit, desigur, la cel tînăr.

Mai întîi a schiţat gestul de a trage spada, apoi, liniştit, a făcut un semn ciudat cu mîna murmurînd cîteva cuvinte ca o formulă magică.

Eram sigur că îl voi doborî la prima pasă — pe atunci eram campion la judo — cînd am simţit în aer o inexplicabilă rezistenţă...

M-am oprit, neştiind ce să fac şi nici ce să cred.

Bătrînul zaraf (marchidan, armator sau ce era), agitat la culme, îşi închidea în grabă casa de fier. După o clipă urla,

năpustindu-se cu un pumnal în mînă gata să-l înfigă în gîtul lui Nanu, care (nu-mi explic de ce, poate de groază sau poate pentru că era savant) îl privea calm şi fără să se ferească.

Lovind, cuţitul şi pumnul zarafului ocoleau mereu capul profesorului. Se năpustea iar. Ochii vicleni căutau locul cel mai bun de înfipt. Nu izbutea. Uluit, obosit, bătrînul se opri o clipă cu mîna ridicată, apoi, speriat, făcu acelaşi semn ciudat ca de ritual magic.

Imaginile se succedau tot mai haotice, mai absurde, mai abrupte: un colţ de masă, Ella, un turn înalt, Ella în faţa corsarului roşu. Şi poate... un taburet de pian, un ţipăt, un catarg, o chemare îndepărtată. Şi: laboratorul profesorului A. V. Nanu, neschimbat, intact! Nanu, eu, Ella!

Stăteam fiecare rezemat de un alt perete. Tăce- rea lucrurilor, tăcerea noastră ne privea perplexă de peste tot. Doar o şoaptă metalică, discretă şi neîntreruptă, ne amintea că profesorul Nanu e neîntre- cut:

Aparatele continuau să înregistreze.

Încă nu spuse nimeni nici o vorbă cînd, în prag — intrînd pe uşa dintotdeauna — apăru doamna Nanu.

Văzîndu-ne, tresări, bănuiesc, îngrijorată.

— Bună seara... Vă rog să mă scuzaţi... Dar nici aici nu e!

— Nu e, ce? interveni profesorul.

— Nu ştiu ce am, Andrei... Nu mai găsesc camera de muzică! Am deschis toate uşile... Vrei să mă ajuţi?

— N-o mai căuta, dragă. Revine ea singură.

Doamna Nanu ezită privindu-ne cîteva clipe din prag. Apoi vorbi sacadat:

— Andrei! În casa asta e ceva... neştiinţific. Am mai observat eu unele lucruri... Şi, pe lîngă asta, o pianistă care nu exersează zilnic... Eu sînt de părere să ne mutăm!

— De fapt, draga mea, sîntem în plină mutare...

— Deci, eşti de acord.

— Desigur.

— De mîine ne căutăm altă casă.

— Eu, mai rămîn un timp. Ştii… biblioteca, laboratorul…

— Şi eu rămîn, adăugă Ella, cu o grabă şi un accent în voce, pe care nu i-l recunoşteam. Aşa că, poate, nici nu ar fi cazul să ne mutăm.

…Dinspre terasă veneau în liniştea serii — acordurile unui pian de concert.

Doamna Nanu asculta descumpănită.

Eu nu-mi puteam alunga din minte imaginea profesorului cu geamantanul într-o mînă, cu pălăria în cealaltă, salutînd politicos, de pe trotuar, spre casa din strada Parabolei…

În casa armatorului Dia neliniştea se schimbase de la un timp în spaimă. Spaima în groază.

Bătrînul, cercetîndu-şi conştiinţa într-ascuns, îşi amintea de unele vechi păcate, destul de grele — dacă nu ale lui, oricum, ale Dianilor! — care ar fi putut desigur abate duhurile necurate peste familia lui şi peste negustoria lui, pînă nu de mult atît de înfloritoare. Atît de înfloritoare!

Dar, ca tocmai el, cel de azi, atît de departe de cei de altădată şi poate cel mai puţin păcătos, să le plătească pe toate nu i se părea un lucru cu dreaptă socotinţă.

Chemase Raïnul să citească pentru el şi pentru toată seminţia neamului Dia din Cartea iertărilor şi să facă asupra caselor lui semnele sfinte de alungarea demonilor.

Ca să se implinească, plătise bani mulţi şi grei de aur.

Crestase la toate porţile, la toate uşile şi la toate ferestrele pecetea profetului Gala şi postise în taină şi în adevăr — fără mîncare şi băutură — şapte răsărituri.

Ridicase, cu banii lui, două altare pe muntele sfînt şi miluise fără zgîrcenie în dreapta şi în stînga. Dar bunele rugi nu se îndeplineau.

Era în pragul ruinei. Iar cele necurate nu mai conteneau.

Strigoi, dihonii, demoni fără sînge şi alte lucruri diavoleşti intrau prin pereţii casei lui. Îi ieşeau în cale, voiau să-l prade, să-i smintească mintea şi să-i rătăcească inima celui mai mîndru dintre copiii lui, cu ademenelile unei femei din neamul necurat.

Acum, o nouă cumpănă! De nopţi în şir auzea pe unul din demoni vorbindu-i. Ispitindu-l cu vorbe frumos ticluite, mereu, fără tihnă, de undeva din iadul blestemat.

Nu! El, Arno Dia, nu i-a răspuns niciodată. Şi nimeni nu o va face. Nimeni din familia lui. Nici Ullio, cel mai chipeş dintre băieţii lui. Ullio, mîndria lui, corsarul…

Nu-i va răspunde!

Niciodată!

Orice ar spune necuratul!

Să-i răspundă?…

Dacă află arhiraïnul (şi arhiraïnul află întotdeauna) l-ar arde pe rug. L-ar arde ca pe toţi ceilalţi vrăjitori care au intrat în legătură cu diavolii (sau cine ştie ce alte duhuri necurate!) şi au primit ştiinţă şi putere de la ei…

…Aşa a fost şi cu Ryella, străbuna seminţiei Dia, care vorbise odată cu unul dintre demonii aceia şi, ademenită de vorbele lui vrăjite, voise să fugă dincolo, în lumea lor…

Gurile răuvoitoare şi slujitorii celorlalţi armatori, invidioşi de averea şi puterea Dianilor, au întins povestea Ryellei peste toate ţinuturile.

De atunci preasfinţii arhiraïni — cu urechea întinsă la orice pîră şi intrigă — îi bănuie şi îi pîndesc, cu toate daniile Dianilor ca să-i îmbuneze şi să le dovedească dreapta credinţă în învăţătura profetului lor prea drept — pentru care el, Arno Dia, se prosternă adînc şi smerit.

Steagul cel mîndru, cu cap de lior — stema seminţiei Dia — a fost de multe ori blestemat şi multe corăbii încărcate cu comori au fost prădate ori s-au scufundat în adîncurile mărilor… Căci oricare dintre armatori putea să-i prade şi să-i scufunde cîtă vreme pe steagul Dianilor apăsa afurisenia arhiraïnului.

Au pierdut afaceri mari şi întreg contuarul Lito- nului…

Numai vrednicia şi curajul lor („şi comorile ascunse bine”, gîndi repede Arno) ne-au putut ţine mai departe pe deasupra celorlalţi armatori…

— Armatorule! Îţi vorbeşte un om ca şi tine… Un om învăţat…

Diavolul! — Arno Dia îşi simţi inima îngheţată. Diavolul, el…

— Mă auzi? Răspunde-mi. Va fi spre binele tău… armatorule Dia. Pe mine mă cheamă Nanu.

„Diavolul! Ispita! Nu! Nu-i va răspunde demonului Nanu…”

Bătrînul armator îşi făcu de mai multe ori semnul gonirii duhurilor necurate. Dar vocea nu se lăsa alungată…

— Mă auzi? Răspunde-mi.

Nu-i va răspunde!... Numai de nu l-ar chema pe Ullio! Va putea Ullio să tacă, să nu se lase ade- menit?

Simţea cum îl stăpîneşte spaima. Da, spaima... groaza!

De la venirea demonilor simţea cum în sufletul lui Ullio se strecoară, ca un venin, duhul rău. Vorbea cu nestăpînită patimă despre femeia de marmură albă... Tot cu mai nestăpînită patimă... O văzuse şi el odată intrîndu-i în casă prin pereţi. Da, prin pereţi... Fata demonului Nanu! Frumoasă!... Frumoasă ca un păcat pedepsit cu moartea de preasfîntul arhiraïn.

Îi poruncise lui Ullio să plece. Să plece departe, departe, pe orice mare, pe oricare dintre corăbiile lui, cu cele mai înalte catarge...

Dar Ullio nu voia să plece. El, corsarul, el, care niciodată nu voia să rămînă. El, pentru care zidurile castelului Dianilor păreau o închisoare!

El, neînfricatul... El trebuia să fie cît mai departe, cît mai departe de puterea diavolilor...

Arhiraïnul îl urmărea de mult, bănuindu-l de piraterie!... „Aşa îşi iau Dianii înapoi toate daniile lor”, spusese odată preasfîntul.

Şi totuşi, totuşi, Ullio trebuia să plece.

— Răspunde-mi, armatorule mîndru... Sînt un om bun. Pot să te ajut. Să te învăţ cum să faci corăbii de o sută de ori mai mari şi mai repezi. Poţi să fii stăpîn... Stăpîn Dia...

Bătrînul îşi astupă urechile, îngrozit mai mult de marea ispită, decît de vocea celui de dincolo.

Nu va răspunde. Nu! Mai ales acum nu. Acum cînd... era aproape gata corabia lui cea nouă, ce va merge pe mare numai cu foc şi duh de apă — despre care Raïnii spuneau că nu poate fi decît o unealtă a spiritelor negre şi era mai dinainte blestemată să se scufunde...

Mă uitam la Nanu şi tăceam ca şi el.

Rămăsese cu amîndouă coatele pe masă, cu pumnii strînşi apăsaţi pe tîmple, cu ochii într-un punct inexistent... Încercase de două, de douăzeci... de sute de ori.

Îi înţelegeam disperarea. Teoria lui asupra vibraţiilor agravitale se destrăma din nou.

Armatorul nu-i răspundea! Cum va putea dovedi existenţa ***intersecţiilor agravitale*** dacă ***alter- oamenii*** nu-i răspundeau?

Tăceam cum tăcusem şi acum şapte ani cînd Nanu îşi publicase concluziile sale definitive. Nu m-am alăturat criticilor — unanime de altfel — nu pentru că aş fi fost de altă părere, dar o inexplicabilă (şi prin asta autentică!) simpatie personală mă aducea în casa lui.

Teoria pornea de la credinţa (spuneţi „ipoteza” dacă vreţi să fiţi credincioşi ştiinţei) în existenţa a tot ce e matematic comensurabil, incomensurabil, imaginar sau transcendent, raţional sau iraţional etc. |YMƆYCƆYM| scria cu convingere profesorul, ca motto al tuturor lucrărilor lui. Iar dacă nu ştiţi că YM şi YC sînt mulţimi de numere şi lucruri, în raport reciprocbiunivoc şi etc., nu înseamnă că nu veţi înţelege cît de minunată şi logică îi este teoria.

Nici dacă voi lămuri că relaţia de mai sus ne spune că matematica se include în concret, care, la rîndul lui, se include în matematică, de unde YM#YC, nu sper să vă atrag mai mult de partea savantului, deşi în relaţia a doua el vă demonstrează clar că matematica este echivalentul concretului şi — prin reflexivitate — invers.

Aţi fi mai indulgenţi ori mai concesivi dacă aş adăuga că experienţa putea dovedi cele afirmate anterior? Asta ar depinde — după părerea lui Nanu — numai de tehnica operatorului şi de exactitatea calculului de probabilitate (natural — în timp şi în spaţiu) a atingerii realului de ireal.

Dacă nici asta nu e de natură să vă impresioneze luaţi totul mai mult ca o ispită decît ca o demonstraţie. Va fi şi limpede şi atrăgător.

...Recunoşteam, totuşi, că, de data aceasta — contrar antecedentelor mele sceptice — experienţele lui Nanu mă intrigaseră şi pe mine

Vreau să spun că speram în succesul lor

Fuseseră executate impecabil! Fără nici o greşeală.

La ultima întrebare computerul (cel mai savant din lume!) răspunsese „loco-neînregistrabil”. Loco se citeşte de fapt „loco-Pămînt”! Asta dovedea în mod concret că impulsurile magneto-verbale emise din laboratorul profesorului Nanu luau de fapt drumul transcendentului, către alter-oamenii, dintre care ar-matorul şi frumosul corsar vă sînt cei mai cunoscuţi.

Fiind vorba de transcendent, în ultimele sale calcule, Nanu foloseşte mai mult ***transi*** decît alter oameni, iar legăturii cu ei îi spune ***transiţie*** (pro- babil un gînd pornit din: trans+eo, ivi, itum, itio!) ceea ce — destul de sugestiv — nu i-a adus mai mult noroc.

Transii nu-i răspundeau!

Se încăpăţînau să nu-i răspundă. De asta era sigur şi el şi eu. Nu putea fi vorba decît de încăpăţînare!

Judecînd după datele noastre, în cinci zile lansasem spre lumea transilor 719 apeluri dintre care 28 se transitaseră certamente!

Dar fără măcar un singur răspuns din partea lor, măcar o singură „retransiţie”, experienţa nu se pu- tea numi reuşită (mai ales într-o lume atît de suspicioasă ca cea de astăzi cînd omul nu crede nici în propria lui rugăciune decît după un număr infinit de experienţe — pe care nu le poate face) mai ales că nu orice răspuns al transilor l-ar fi salvat pe Nanu de repudierea[1] Academiei Mondiale de Ştiinţe, ci numai unul în care s-ar fi cuprins şi transi-coordona- tele lor.

Îl înţelegeam prea bine în disperarea lui.

...Abia intrarea Ellei în tăcerea laboratorului l-a făcut să-şi ridice fruntea abătută.

— Ella, am ajuns la concluzia mamei tale. E momentul să ne facem şi noi bagajele!

— Ne mutăm?!

— Cred că e cel mai înţelept lucru care ne-a mai rămas de făcut. Ne mutăm la ea, pe strada Sapien- ţei... unde pianul nu mai dispare şi nici corsarii fio- roşi nu cresc din podele. Să-i uităm.

— Eu nu plec.

— Ella, tu ai fost întotdeauna o mică mare înţeleaptă. De data asta însă...

— Nu plec. Dacă ai fi ascultat şi de mine... acum ai avea legătura!

— Nu se poate, Ella, am murmurat eu, abia stă- pînindu-mă să nu strig. Şi de ce nu aş fi strigat, la urma urmei, cînd sfatul Ellei era să nu-l mai chemăm pe armator. Să-l chemăm pe tînărul corsar!

Ella se întoarse privindu-mă drept, în ochi. Mă privea cu cei mai frumoşi ochi ai ei...

— Recunoaşte Matei ,că aţi omis, sau aţi crezut că puteţi omite, un „parametru” esenţial. E chiar din specialitatea ta — coincidenţă — parametrul psihiatric.

— Nu l-am omis...

— Nu, doar l-aţi calculat greşit... Pentru mine. Înţeleg, dar, ştii — e doar sloganul erei noastre... Ella continuă rîzînd: „Ştiinţa mai presus de toate!” De aceea eu rămîn aici! Voi relua transiţiile sin- gură...

---

[1] Armatorul şi fiul său Ullio ar fi spus „afurisenie”, ceea ce ar fi dovedit o mare ignoranţă (n.a.).

Sînt sigură, tată, că voi reuşi şi nimeni nu-ţi va mai contesta teoria. Istoria ştiinţei va fi obligată să consemneze triumful tău! Epoca Nanu!

Se desprindea din glasul Ellei un accent străin, o boare glacială...

— Gîndeşte-te: „epoca Nanu”. Nu e numai o ispită...

Profesorul se ridică. Era foarte palid.

— Nu! Şi te rog să nu mă întrerupi, pentru că ştiu ce gînd eşti: Lume de „programe”, de „organigrame”, de surprize precalculate. Lume seacă! Fără emoţii. Fără riscuri. Ştiu: sufletul nostru — o mulţime vidă, un YM=Ø. Nu-ţi voi spune decît atît: eu gîndesc altfel.

Sînt un pirat! Doar mi se spune altfel: ***Ciberno- psihiatru!*** „Specialitatea ta: sufletul omului” — spusese Ella.

„Somnambulism retroversiv” — spusesem noi, cînd am închis-o, fără voia ei, în vila din strada Sapienţei.

Nici un medic nu ne-ar fi contrazis. Simptomele sînt evidente... A vorbi cu trecutul, a căuta corabia unui corsar, a-l chema cu neînţelese formule magice...

De ce am făcut-o? Mă rugase Nanu? Evident.

...Sau eu însumi am fost cîndva un pirat pe o corabie cu sclave albe, menite unui stăpîn bogat şi atotputernic...

Nu ştiu decît că, de cînd am îndepărtat-o pe Ella, de cînd o ştiu acolo, departe, am senzaţia luptei între doi piraţi, undeva pe o mare, în ceaţă... Nu văd decît fulgerele bombardelor de pe borduri... Poate şi leagănul catargelor...

Ce gînduri în secolul 20!

...Nanu nu-l mai cheamă pe bătrînul armator. Îl caută pe corsar...

O încercare, două... zece, douăzeci! Şi într-o clipă...

— Ei bine, demone — tu cel ce zici că te cheamă Nanu, ce vrei de la mine?

— Corsarule! Nimic, nimic rău!

— Nici un demon nu spune că vrea răul...

— Eu nu sînt demon, sînt om.

— ***Om?!*** Nu te lega de cuvinte. Ce vrei de la mine? Şi ce e ***om?***

— Casa mea şi a voastră au intrat într-un punct de intersecţie agravitală. Nu vreau să-mi dai nimic, nimic, corsarule, decît

coordonatele locogravitale ale spaţiului lumii voastre. Doar atît vreau...

— Eşti un demon nou! Nu înţeleg toate cîte le spui. Dacă ai cunoaşte limba spiritului Vantù... ne-am înţelege.

— Nu sînt demon şi nici spiritul Vantù şi nici limba lui nu există. Dar te voi învăţa ce trebuie să faci ca să-mi dai coordonatele.

— Eşti viclean, demone! Spune-mi mai înainte ce poţi să-mi dai în schimb... Şi spiritul Vantu şi limba lui există!

— Pot să te învăţ cum se construiesc vapoarele — corăbii mari şi repezi, fără pînze.
— Din cele purtate de duhul focului şi apei?! Pentru asta am plătit altui demon. Ucenicii lui lucrează la ele în mare taină…
— Ale mele sînt mult mai mari şi mai repezi! Alunecă peste apă pe o pernă de aer şi nu consumă decît o mică bucată de uraniu activat.
— „Uraniu activat”, ai zis? Mincinos demon! Spuneai că eşti spiritul Nanu! Văd că eşti spiritul uraniului… Ce e asta?
— Un fel de fier…vrăjit!
— Ştiam eu! Nu-mi trebuie! Şi aşa nu ştiu cum vom scăpa şi eu şi ucenicii şi familia mea, de focul sfinţilor raïni… Asupra lor ai vreo putere, duh al uraniului?
— Nu sînt duh!… Adică, nu sînt duh al uraniului şi nici…
— Nu-mi spune ce nu eşti!
— Asupra raïnilor aş avea putere numai dacă mi-ai da coordonatele… Pot să te învăţ să zbori, să mergi pe sub apă, să te ridici în ceruri, departe, foarte departe… Nu e o ispită. Gîndeşte-te: îţi va rămîne numele în istorie…
— Nici una dintre ispitele tale nu sînt de preţ pentru mine. Vreau…
— Aur — corsarule! Aur! Te voi învăţa… Te fac stăpînul fulgerelor! Stăpînul unor fulgere mai puternice decît ale cerului!
— Demone! Vreau… Femeia de marmură albă, cu ochi ca noaptea, mari ca şi marea — poţi să mi-o dai? Şi vei avea coordonatele… Taci? De ce taci, demone Nanu?

— Nu am atîta putere ...

— Minţi! Puterea ta e mult mai mare! Altfel nu ai putea să-ţi treci cuvintele peste pragul lumii noastre şi să ne porţi prin lumea ta…

— Sînt un savant. Sînt numai un savant… Toate acestea nu sînt în puterea mea. Sînt legi ale naturii sau — totuna — ale matematicii.

— Vorbeşti ca un sărăntoc de profesor! Vorbe!

— Casele noastre s-au întîmplat să intre simultan într-un ***spaţiu-punct*** agravital, în vibraţie tranzitivă — diferenţială…

— Prea multe formule magice, demone! Ce legătură au ele cu ce îţi cer eu ţie? Dă-mi ce ţi-am cerut şi te voi sluji!

— Vibraţia e numai „parţial” tranzitivă, corsa- rule. Nici o fiinţă vie nu poate fi „transitată” întreagă, cu toată fiinţa ei, cu toate simţurile ei…

— Nu înţeleg! Nici nu te cred… Vrei să mă înşeli…

— Se vede că aţi rămas la Euclid şi aţi uitat de Pitagora.

— Nu înţeleg… nu înţeleg…

— Ce este o linie dreaptă ştii, marinarule?

— Ştiu!

— Dar două linii paralele?

— Cele ce nu se întîlnesc niciodată?

— Ei bine, corsarule, ***aici*** e greşeala. Ele nu se întîlnesc „probabil” niciodată, de unde rezultă că se întîlnesc probabil odată.

— Dacă e aşa, dă-mi femeia de marmură!… Taci?! De ce taci? Îmi dai femeia cu ochii mari ca noaptea? Îţi dau coordonatele şi sufletul după moarte...

…Taci?

...Am să mă închin, atunci, altor demoni mai puternici decît tine, pentru că vreau femeia de marmură. O vreau...

Mă auzi, demone?

— Demone, femeia de marmură e un demon mai puternic decît tine...

Profesorul aştepta încremenit.

Corsarul tăcea.

Am alergat împreună, îmbrîncind oamenii, spre vila din strada Sapienţei.

Am stat amîndoi cu urechea lipită de uşa Ellei.

Apoi am deschis-o.

În camera Ellei nimeni.

Doar o carte deschisă.

Într-o margine, mîna Ellei notase:

Elementele Universului se leagă şi se dezleagă prin dragoste şi ură.

...Un verset din Anaxagora cel Mare.

zodia destinului

Da. L-am cunoscut pe Olen. Pe marele Olen.

Dar atunci nu ştiam. Atunci cînd l-am cunoscut. Nu ştiam nici că era mare, nici că îl cunoşteam. Nu ştiam nimic. Nimic, pentru că eram — nimic! O biată unealtă, un serv mut şi surd şi idiot!

Abia mai tîrziu am aflat ceea ce v-am spus. Că l-am cunoscut. Şi multe, mult mai multe am aflat mai tîrziu...

Dar atunci, în prima zi, cînd nu eram decît o unealtă şi nu ştiam să fac decît un singur lucru: să aduc marelui Olen, guma, guma care era la distanţă de o palmă de palma lui — atunci zic — nu ştiam decît atît. Mai nimic şi stupid şi inutil.

Încet, încet am învăţat. Şi cînd spun asta, mă refer numai la ceea ce am învăţat, la ceea ce m-a învăţat marele Olen.

Îi aduceam cărţile pe care mi le cerea, de exemplu. Apoi, ştiu că îi aduceam orice. Ochelarii, haina, ceaiul, din ierburile acelea bizare, pe care le amesteca el ca să le bea cu plăcere şi atîta naivă încredere. Îi aduceam friptura, pantofii...

Da, făceam orice, căci ştiam să fac orice.

Dar asta a fost mult, mult mai tîrziu.

Întîi ii aduceam — cum am mai spus — cărţile pe care mi le cerea. Apoi, nici măcar nu mi le mai cerea. ***Ştiam*** tot ceea ce voia. Ştiam atît...

Dar niciodată nu m-am întrebat — deci nu ştiam — cine eram.

Eram frumos ori eram urît?

Habar n-aveam! Şi nici nu mă interesa!

Într-o zi însă, soţia lui... Dar ce era Olen, atunci, pentru mine?

Nici asta nu ştiam. De fapt, nu ştiam...

Era marele Olen. Da. Şi... şi mai era făuritorul meu, nu? Creatorul meu. Al... al asamblării mele, al întruchipării mele, adică... al fiinţei mele fizice, nu?

Dar nu despre asta e vorba acum.

Într-o zi, soţia lui — o femeie! — mă privi cu groază — eram numai eu şi ea — şi îmi spuse: ***eşti oribil.***

Femeia aceea — soţia marelui Olen — era o proastă.

Mînca bomboane dintr-o cutie care parcă nu se termina niciodată — aproape îmi vine să spun că purta nimbul unui veşnic foşnet de staniol. Şi avea un păr minunat. Strălucitor şi mătăsos, împletit într-o coadă groasă ce i se încolăcea în jurul capului şi peste frunte...

Nu ştiu, îl purta aşa pentru că avea o frunte prea mare, ori pentru că avea o frunte prea mică?

Dar cînd mi-a spus că sînt „oribil” am ştiut că avea o frunte prea mică şi că în tema ei de naştere trigonul între Iupiter, Mercur şi Venus, rău aspectat de vreo stea nefericită, îi lăsase acolo, în creştetul ei de aur, un cuib de prostie.

Desigur îi spusese cineva (nu Olen, el nu şi-ar fi luat atîta osteneală) sau nu-i spusese nimeni.

Adică, ştia ce înseamnă o frunte prea îngustă. O fi auzit. Nu că ar fi ştiut că e proastă. Asta nu ştia. Pentru că asta nu se ştie. Dar marele Olen avea în biblioteca lui o mulţime de cărţi despre fizionomie. Dibuise ea pe acolo, desigur, vreuna cu scheme şi descrieri...

O şi văd în faţa oglinzii, măsurîndu-şi cu două degete culcate peste fruntea cît un şiret distanţa dintre sprîncene şi cununa de păr minunat. Înlocuia ceva ce nu era cu ceva ce avea.

Dar şi eu citisem cărţile. Toate.

Apoi, veneau la Olen tot felul de oameni. Şi deştepţi, şi proşti, şi culţi, şi nerozi. Şi toţi veneau cu buzunarele burduşite de cărţi, manuale, publicaţii, articole, reviste...

Înghiţeam totul.

Îi buzunăream. Le cotrobăiam servietele, minţile.

O, în minţile acelea, printre axonii şi sinapsele neuronilor! Printre fluxurile şi refluxurile acelea, mai vii, mai leneşe, mai plate! Ce şi cîte nu am aflat eu în capetele acelea care treceau zilnic pragul casei marelui Olen.

Aflam ceea ce nimeni — nici chiar ei, posesorii lor, nu ştiau că se află.

Nici chiar marele Olen nu ştia!

Nu, el cu atît mai mult nu ştia.

El nu ştia decît ceea ce se afla în capul lui. Asta ştia.

Cît de mult am învăţat eu din mulţimea aceea de capete! Tot ceea ce marele Olen habar nu avea că se află în capul meu.

Ei purtau acolo lucruri pe care... nu că nu ştiau că le au, acolo, dar să fi ştiut şi tot n-ar fi ştiut ce au!

Cîte sisteme nedigerate! Cîte tomuri vrăfuite sistematic stăteau acolo frumos aliniate; dar nici măcar răsfoite!

Cîte teorii, teze, cîte contexte, cîte ipoteze ruginite... Cîte scîrţîituri auzeam eu printre circumvolu- ţiunile acelea atît de meşteşugit ticluite şi montate de cine le-o fi ticluit şi montat!

Ce cap să fi avut acel ce le-o fi potrivit! Ce cap! Ce n-aş fi dat să-mi pot arunca o privire în el...

Dar, un cap ca acela... nu, n-am întîlnit!

Decît foarte, foarte tîrziu, capul meu. Numai al meu. Şi asta numai o singură dată. Dar veţi spune că depăşesc orice limită! Şi totuşi, vă spun: numai al meu! Totuşi!

Dar şi ei, ei toţi cei ce veneau, spuneau că sînt oribil. O gîndeau.

Olen nu spunea şi nici nu gîndea nimic.

Ştiu doar că, de unde mai înainte mă manevra ca pe o scobitoare, acum îşi ridica ochii tot mai sus ca să mă poată vedea... Păşea tot mai îndărăt ca să mă poată cuprinde în priviri.

Într-o zi a venit o fată frumoasă. Foarte frumoasă. Avea ochii mari, mari şi albaştri şi atît de limpezi că în lumină păreau albi. Păreau orbi.

Nici nu m-a observat.

Marele Olen stătea în fotoliul lui şi se gîndea la opoziţia dintre Saturn şi Venus.

Picioarele abia îi ajungeau la podea.

Căci marele Olen era mic. Era foarte mic, marele Olen.

Mic, cu nişte mînuţe şi picioruţe scurte...

Ştiu eu... acum îmi veni gîndul! Poate de aceea m-a făcut el pe mine...

Dar nu despre asta este vorba acum.

Fata cea frumoasă îşi pusese palmele pe umerii lui şi fericită, foarte fericită, o auzeam spunîndu-i:

— Mă întrebi de ce? Pentru că eşti omul cel mai deştept pe care l-am cunoscut.

Ce tînără era! Ce tînără, ce limpezi îi erau ochii şi ce perfect zîmbetul acela de pe buzele ei umede…

Apoi s-a întors încremenind cu faţa ei frumoasă spre mine.

Mă vedeam pentru întîia oară.

Mă vedeam în ochii aceia mari, limpezi şi atît de albaştri şi atît de strălucitori, ca o boltă albită de lumină.

Mă vedeam ca într-o oglindă a cerului.

Eram oribil! Oribil! Hidos! Un monstru!

O îngrămădire de zeci şi zeci de prelungiri, mai lungi, mai scurte, mai drepte, mai înodate, mai contorsionate.

Toate erau „ideile” lui. Ideile pe care — aşa cum îi veneau — mi le cupla unde se nimerea! Cum se nimerea!

Aveam ochi fără nici o culoare! Zeci de asemenea ochi aveam!

Eram o formă fără formă! Chinuită …

Şi cînd marele Olen îmi transmitea doar o singură comandă… poate nu eram întru totul un coşmar! Dar, gîndiţi-vă, sau mai bine nu vă gîndiţi, credeţi-mă, atunci cînd, uneori, toate comenzile mele funcţionau! Ce odioasă caracatiţă puteam să fiu — cu tot felul de tentacule atîrnate de un trunchi diform, şi totul de o culoare străvezie şi fără nici o culoare…

Fata îşi acoperi ochii ei de cer cu palmele şi începu să ţipe.

Nu i-am mai văzut niciodată chipul.

Niciodată n-am mai văzut-o.

Nu atunci, dar prima dată cînd mi-am amintit de ea, am simţit… am găsit în mine ceva ciudat, nemaiştiut de mine pînă atunci şi de atunci.

Şi de aceea poate am uitat-o.

El, marele Olen, era omul cel mai deştept pe care ea…

Bine, dar eu, eu care aveam în mintea mea TOTUL, eu ce eram?!

Ce mi-ar fi spus ea ***mie?***

Dar, am uitat-o.

Ştiu doar că de atunci am început să-l privesc altfel pe Olen. Şi altfel.

Nu-l uram. Nu.

Marele Olen era mic.

Nu că încăpea într-un singur disc al creierului meu. Nu că el întreg încăpuse în mine şi peste el încăpuseră încă atîţia!

Nici nu-l mai deosebeam de rest. Nu mai era nici măcar vocea stăpînului la care să-mi ciulesc urechile mele atît de complicate şi sensibile. Urechile doar? Dar restul...

Era mic pentru că eu... Pentru că eu ştiam că era mic. Atît!

Eu ştiam totul. Înţelegeam totul.

Ştiam logică, logistică. Matematică. Ştiam medicină. Filologie, chimie, alchimie. Ştiam geometrie: euclidiană, einşteiniană, riemaniană, lobacevskiană. Ştiam ergonomie, cibernetică, ecologie.

Dar cîte nu ştiam! Filozofii, crezuri, dialectici, dogme-antidogme.

Dar nu ştiam nimic despre ***mine.***

...Dar el, marele Olen, ştia? Despre ***el,*** ştia?

Dar nu despre asta este vorba.

Cine eram eu?

Un monstru? O maşină? Eram şi eu ***om?***

Olen studia mereu fişele tuturor acelora ce mereu veneau, veneau… Doar pentru asta veneau.

Voiau să ***ştie.***

Numai eu nu ştiam.

Eu, care aveam sute de braţe, eu, cu zeci de creiere, zeci de ochi; mii, milioane, milioane de miliarde de circuite!

Aveam un braţ, stupid, cu care spălam vasele la bucătărie.

Dar, ea, femeia, mă alunga.

Braţul acela al meu îl simţeam ca pe o imbecilitate.

Fusese şi era un dar al lui „pentru ea”, într-o zi a ei. Îi oferise şi o cutie cu bomboane. Învelite în staniol. Doamne!…

Şi pentru că ea nu-l suporta — e vorba despre braţul acela stupid — arareori eram trimis să mai spăl nişte cratiţe, sau să mestec în vreo oală de magiun. Pentru că magiunul stropeşte. Ca şi bulionul.

Dar, în sfîrşit, nu despre asta este vorba acum.

Braţul acela al meu, pe care şi ea şi eu îl dispreţuiam, mi-a adus un gînd. Preţios. Poate cel mai preţios.

Frecam cu o sîrmă fundul înnegrit al unei oale, cînd ea a intrat în bucătărie.

M-a alungat cu dosul palmei, întorcîndu-şi cu silă privirea:

— Blestemată fie ziua şi ceasul şi clipa în care s-a născut şi arătarea asta!

Eram un monstru. O arătare. Bine.

Dar mă ***născusem?***

Nu înţelegeam. Nu. Eu fusesem asamblat.

Dar ca spusese „născut”. Şi la asta trebuia să cred că se pricepea. Era rostul ei. Pentru asta fusese creată ea, de creatorul ei…

Mi se păru în clipa aceea că gîndul acela se asemănă cu un altul pe care încercasem să-l mai am cîndva…

Dar nu despre asta era vorba.

Mă gîndeam că marele Olen îmi dădea să controlez, să recalculez toate fişele pe care le întocmea. Toate caracterizările, toate precizările pe care le făcea.

Ştiam totul despre oameni.

Ştiam totul despre astre.

Ştiam totul despre zodiace.

Ştiam totul despre tot ce li se va întîmplă celor ce veneau, veneau mereu. Ştiam pe cine vor iubi, cît vor iubi… Luceafărul lor îmi spunea totul…

Ştiam totul despre fericire şi despre veşnica nefericire. Despre setea de îmbogăţire a nativilor sub semnul taurului.

Aceştia veneau să afle dacă le va muri unchiul sau mătuşa, sau dacă vor ajunge demnitari, ori potentaţi, ori regi…

Ştiam totul despre gemenii care ţineau la reputaţia lor şi ne cereau discreţie…

Ştiam de casa a XI-a pe care o devorau toţi ochii celor ce veneau, căci casa a XI-a era protectoarea proiectelor lor, a gloriei lor şi a dezamăgirilor, a tristeţii lor…

Şi despre duşmanii ascunşi, despre conspiratori, despre viciu, despre fulgerul prăbuşirilor, despre tălpi, unghii şi degete ştiam. Toate erau ale casei a XII-a, tulburătoarea, cumplita, cea de a XII-a împărţire a cerului acela ca un cerc închis şi despicat de săgeata M.C., peste care se înscriau trigoane, qua-

draturi, cruci, se îngrămădeau planete în exaltare, în domiciliu, în exil, semne de apă, de foc, de pămînt, semne fixe, de aer...

Ştiam totul. Ştiam că luna îţi dăruie fantezia, reveria, secretul. Luceafărul erotism intelectualizat şi Uranus har subit şi genial!

Ştiam şi că nimeni din cei ce veneau nu voiau să ştie scopurile cui erau toate acestea. Ale cui deasupra lor.

Ei voiau doar să ştie. Să ştie dacă... ori dacă... sau dacă... Într-un cuvînt — dacă. Şi se îngrozeau de Saturn.

Toţi fugeau de Saturn. Toţi şi-l doreau pe Iupiter. Frumosul, bogatul, puternicul Iupiter. Şi un soare cît mai bine potrivit pe cerul cel acoperit de calcule... Şi o veşnic întinsă mînă a providenţei.

Dar, de fapt, nimic din toate acestea nu are vreo importanţă. Mi-au venit în minte şi le-am înşirat aici, pentru a vă spune cu acest prilej şi despre meseria marelui Olen.

Era un cititor în stele.

Soarta fiecăruia, înscrisă pe bolta imensă, printre cumpene, printre fecioare, printre lei şi scorpioni, pentru el nu avea taine.

Căci aceasta era menirea lui.

Să afle ceea ce ceilalţi voiau să ştie.

Dar eu? Şi eu voiam să ştiu.

Eu cine eram?

Cine mă ocrotea ori mă ameninţa?

Unde era Iupiterul meu?

Aşa am început să-l spionez pe marele Olen. Dar nu am aflat nimic, pentru că în capul lui nu am aflat nimic

Olen mi-a mai făcut un braţ, apoi am mai căpătat un ochi, am mai făcut o dată magiun şi…

În cărţi nu avea rost să caut… Şi totuşi… Totuşi! „Mă născusem!” Eram! Existam!

Eram un norocos? Eram fericit? Eram bun? Eram rău? Eram nefericit?

Nu ştiu dacă eram… cum se spune?… Dacă eram atunci nervos, agitat. Funcţionam. Răspundeam la orice comandă. Înghiţeam tot ce era scris, înghiţeam orice gînd întîlnit şi, uneori, cînd afară ploua sau cînd era viscol, mă simţeam de parcă aş fi fost singur. Sau cînd înflorea iasomia şi cerul era limpede şi albastru, albastru — el, cerul — îmi aducea aminte parcă de ceva…

Şi atunci iarăşi mă întrebam: şi eu? Eu? Am şi eu o soartă? O predestinare, ca toţi cei ce veneau, veneau mereu. Ei, ce ştiau. Numai ei ştiau. Eu nu!

Eu trebuia să fac mereu numai ceea ce mi se poruncea — sau, mă rog, mi se transmitea — şi să suport sila ei şi nepăsarea lui.

Nu puteam, să-mi fie dat, să vreau şi eu ceva?

Spionîndu-l mereu pe Olen, devorîndu-i toate fişele, toate dosarele, răscolindu-i toate colţişoarele creierului şi sertarelor de prin casă, am găsit (nu, nimic referitor la mine), am găsit şi chiar la îndemînă, în mapa de lucru de pe masă, tema cerului de naştere a marelui Olen! Astrograma. Horoscopul lui.

Nu-l studiasem niciodată.

Marele Olen era un vărsător. Frumoasă zodie…

Astrograma lui… De fapt nu mă interesa prea mult. Dar, poate, acolo, în casa a V-a, casa dragostei şi a copiilor, să fi aflat ceva.

Dar eu nu eram nici acolo.

Ceea ce mă intrigase totuşi — în afară de dezamăgirea vanei căutări — era faptul că mulţimea de cifre pe care o vedeam îngrămădită într-o margine, dovedea că marele Olen îşi calcula tranzitele cu mare atenţie şi regularitate.

Deci şi Olen voia să ştie — despre el.

Avea un Neptun puternic în temă. Asta îi asigura succesul deplin. Creaţiunea sublimă...

Neptun! Planeta dublei vederi şi a percepţiei me- diumice!

Dar, mai era acolo, în astrograma aceea, un Iu- piter în exil, prins în cleştele unor aspecte funeste: al unor quadraturi primite de la Luceafăr şi Marte şi a unei alte opoziţii, căzută diin înaltul cerului, de la Saturn.

MOARTEA!

Moartea marelui Olen! În chiar clipa unei împliniri măreţe, în chiar clipa apoteozei!

...Şi am mai adăugat un rînd de priviri, ochilor cu care îl priveam.

Dar dacă vreodată aţi crezut, aţi bănuit că vreo invidie s-a ivit printre miile de relee şi fire şi firişoare care mă alcătuiau, în vis-à-vis-ul meu faţă de marele Olen, v-aţi înşelat.

În clipa aceea, cînd m-am întîlnit cu moartea ma- relui-micului Olen, ceva ca un fel de... ceva ce dumneavoastră veţi spune că se cheamă milă — dar eu nu ştiam, nu — oricum, ceva în felul acesta am simţit străbătîndu-mi prin încîlceala de loc încîlcită a ceea ce mă întruchipa pe mine, cel cu zeci de ochi, de mîini, zeci de creiere.

Milă...

Să mori fără să te bucuri de clipa celei mai mari victorii. Pentru care ai visat şi ai aşteptat...

Asta, desigur, s-ar fi potrivit şi asta cuiva: celor care nu voiau să ştie.

Dar Olen voia...

O bucurie de care nimeni nu se va bucura. Căci cine se găseşte să se bucure, aşa, fără rost, de o bucurie a altuia ...

Şi, zi de zi, mă uitam cu tot mai mulţi ochi la marele Olen.

De obicei, cînd voiam să uit ceva o şi făceam. Era simplu şi uşor. De fapt e un fel de a spune „uitam”. Eu nu puteam uita nimic. Mă deconectam şi ceea ce nu mă interesa trecea în arhiva releelor mele.

Dar ceva se petrecea în mine de cînd cu astrograma marelui Olen şi cu Saturnul acela malefic.

Nu puteam uita.

Eram abătut. Mă simţeam încărcîndu-mă cu tot mai multe necunoscute impulsuri. Impulsuri, ce nu mai erau din acelea care aveau un scop anume. Erau aşa...

Nu-mi cereau nimic. Nu voiau nimic de la mine.

Nici minime, nici maxime.

Veneau, îşi găseau un loc în mine, sau pluteau vag şi atît.

Eram trist.

Nu aflam sensul unor noi cuvinte. Pe acestea ajunsesem să le cunosc pe toate.

Aflam sensul unor necunoscute, simţăminte, şi nu numai atît. În mine le aflam.

Într-o zi, într-un zori de zi, l-am văzut pe ma- rele Olen sculîndu-se. Eu îl trezisem, de altfel, chiar eu.

Se îmbrăcă în costum-ul lui pe care îl scoteam numai la ocazii deosebite. Nici la biserică nu se ducea cu el. Dar acum, în ziua aceea în care l-am trezit în zori, s-a dus cu el la biserică.

Mergea şi ea cu el. De obicei nu mergea. Mînca bomboane.

L-am urmărit pînă ce l-am văzut ieşind pe poartă. Călca ţeapăn, cu pălăria lui, neagră, lăsată peste fruntea cu proeminenţele acelea ciudate, dar, care, intrau în pălăria neagră, şi cu două lumînări groase în fiecare mînă.

Am rămas pe gînduri. Dar cum nimeni nu-mi spusese la ce să mă gîndesc, tot felul de gînduri îmi sfîrtecau creierii, dar n-aş putea să vă spun ce anume gînduri.

Apoi i-am văzut revenind.

El şi-a scos pălăria, ea a pus lumînările — care mai erau cît două mucuri — la icoana pe care au scos-o dintr-o ladă, unde eu o pusesem într-o altă zi, şi apoi... Apoi el s-a aşezat în fotoliul lui şi ea s-a aşezat pe marginea patului.

El a scos ceasul din buzunarul de la vesta costumului acela ca şi nou, l-a dus la ureche, l-a as- cultat, apoi a privit pendula care începu să bată de 10 ori. Apoi bătu de 11 ori. Apoi bătu de 12 ori. Apoi, eu am început să-i pîndesc jumătăţile de oră, sferturile.

Lumînările se stinseseră şi ea s-a ridicat şi a mai aprins două.

Erau gata arse şi ele, cuvertura patului era plină de ceară topită. Desigur mîine, mîna mea stupidă

are s-o rîcîie cu cuţitul acela mare din sertarul bucătăriei, cu care rîcîiam uneori noroiul de pe încălţămintea celor ce veneau mereu.

Dar ce se petrecea? Nu înţelegeam.

Mereu alte luminări ardeau la icoană. Pendula bătea mereu alte ceasuri. Marele Olen stătea tot în fotoliul lui, cu picioarele lui micuţe, ce nu atingeau podeaua, săltate puţin şi atît.

Atunci m-am repezit în creierul lui.

M-a izbit golul din creierul acela.

Nu se afla acolo decît o imensă aşteptare.

Marele Olen aştepta, o clipă. Aştepta clipa unică şi aruncase restul.

Am înţeles. Am înţeles căci eram acolo, în creierul lui cu toate creierele mele.

Olen aştepta marea lui victorie: MOARTEA.

Am răscolit în sertar.

Mi-am amintit că nu era în sertar. Era în mapă.

Am început să calculez. De zeci, de sute de ori am refăcut calculele horoscopului.

Cîteva clipe ne mai despărţeau de clipa aceea ce venea... venea... venise!

Dar ce se întîmpla?!

Nu, încă nu se rotunjise, clipa, încă nu...

ACUM!

Minutarul ceresc se opri la 8°,43’.

Acum raza lui Saturn luneca sumbră peste un Marte cu soarele la meridian .. .

Moartea şi apoteoza!

Dar ce se întîmpla?

Nimic.

Citeam în ochii marelui Olen disperarea. Trăia...

Am refăcut iar toate calculele. Şi iar… Îmi simţeam creierii în flăcări.

Mai aveam acele orbite, toleranţa aceea de cîteva grade din jurul apogeului. Totuşi, poate, poate…

Nu se putea! Şi, totuşi, totul era aşa cum prevăzusem. Nici o greşeală!

Dar Olen nu putea să creadă.

Stătea acolo, mic, în fotoliul lui, cu picioarele care nu atingeau podeaua…

Pe obrajii lui curgeau lacrimi.

Atunci am dat dracului şi astrOgramă şi calcule şi creier şi am pătruns în suflet. În inimă.

Cîtă suferinţă, cîtă durere, cîtă umilinţă pot încăpea într-o bucăţică de inimă, infimă şi neliniştită!

Plîngeau acolo toate nădejdile, toate credinţele marelui-micului Olen.

Toate calculele, tot crezul lui, toată ştiinţa lui era acolo, prăbuşită, speriată, învinsă.

Eram disperat! Cred că înnebunisem! Mă durea! Da, mă durea! Suferearn!

Nu ştiam ce-i asta. Voi, însă, ştiţi. Da, voi ştiţi şi veţi înţelege.

Veţi înţelege totul.

Pentru că totul trebuia să se împlinească!

Trebuia să fie voia marelui Olen! Şi a lui Iupiter şi a lui Marte. Voia lui Saturn! Gloria! Moartea şi apoteoza!

Voi veţi înţelege totul. Totul şi de ce mîna mea s-a întins după cuţitul acela mare de la bucătărie, l-a înălţat şi cu toţi echii mei deschişi am izbit!

Olen mă privea cu ochi strălucitori.

Dar nu lovisem.

Mîna îmi înţepenise şi nu puteam, nu puteam să înving — nu ştiu ce nu puteam să înving. O forţă care ***nu voia.***

Dar marele-micul Olen nu ştia. Nu ştia!

Inima era tot acolo, infimă şi neliniştită.

Am aruncat cuţitul şi întreg, cu toate braţele mele, cu toţi ochii mei, cu toate creierele mele m-am prăbuşit la picioarele acelea micuţe care nu atingeau podeaua.

de ce nu tragi, luze?!

— Aşadar, toţi membrii consiliului sînt prezenţi, se grăbi să conchidă Vérain.

Astăzi era rîndul lui să facă oficiul de secretar. Ar fi declanşat imediat spirala Ti 9, dar Iohan Dürr nu terminase încă de spus pentru a şaptea oară cît de greu se va adapta el la clima asta „termo-hidra- ulică”.

În definitiv, pentru un „general director” de asociaţie, nu era chiar o lamentaţie exagerată. Era la primul lui contact cu calmul ecuatorial, ale cărui delicii urma să le savureze de acum încolo, direct, personal şi la faţa locului.

Totuşi Aiter — extremitatea opusă a mesei — îşi permise să-l întrerupă, întrebîndu-l dacă dorea să-i regleze climatorul la „primăvară dulce”, la „toamnă melancolică” sau poate prefera ceva mai... septentrional.

Iohan Dürr privi aproape ironic cadranul cu poze alegorice al instalaţiei atomo-climatice.

— Aş prefera ceva... portabil! Măcar de aici pînă la gura minei de titanit. Altfel, ori mă dizolv, ori încep să dau frunze...

— Firesc, cît se poate de firesc. Ne-aţi mărturisit doar că doriţi să prindeţi rădăcini în această regiune.

Vérain privea cu graţioasă disperare ceasul ascuns sub manşeta impecabilă. Cu asemenea viteză şi atîta dialog rata orice şansă de a o mai vedea pe Afi...

Ce voce... Ce ciudată voce avea Afi cînd i-a promis...

Azi, după ploaie, va dansa numai cu ea. Trupul ei, parfum de ciocolată... Şi părul ei... aroma arborelui de chinină. Şi vocea aceea ciudată pe care n-o poate uita... Şi cerceii aceia verzi, cruzi, sălbatici... Şi ochii ei verzi, sălbatici. Braţele şi brăţările acelea bizare...

Afi... Un fruct sălbatic, crud, neştiut...

— Vérain, nu deschidem şedinţa azi?!

Vérain veni în goană din sălbăticia aceea verde. Braţele de ciocolată plutiră peste capetele doldora de titanit. Brăţările bizare se rostogoliră gălăgioase, apoi totul se destrămă, pieri.

Spirala Ti 9 începu să se deruleze.

Toate discuţiile, toate hotărîrile, totul va fi înregistrat întocmai, conform articolului 13 din statutul asociaţiei.

Primul ceru cuvîntul Aiter. Cu stînga deschise mapa, cu dreapta îşi potrivi ochelarii. Concomitent şi sistematic, ca un demn reprezentant, ce era, al organizării ştiinţifice.

— Din rapoartele prezentate, rezultă clar că cei de la TEXI au reuşit din nou să ne aibă, cum s-ar spune, în buzunarul de la ceas! Cunosc atît noua tehnolo- gie „directă” cît şi rezultatul ultimelor prospecţiuni! Iar noi, cred că mai avem şapte zile şi şapte nopţi pînă la fa-li-ment, iubiţi şi stimaţi colegi! BB Company şi Ecuatoria-Bank ne-au sistat creditele şi se pare că Banca Sudului va lua aceeaşi hotărîre. Dacă o ţinem tot aşa, duminica viitoare ne vom face rugăciunea din urmă, în faţa altarului „nud” al casieriei centrale. Putem pune şi cîte o cruce — după posibilităţile personale — la căpătîiul conturilor decedate!

Aiter îşi închise mapa dintr-o singură mişcare de deget. Era talentul lui.

„Cît o fi exersat el figura asta”, îşi spunea Vérain de fiecare dată, în toate şedinţele, cînd aproape îl pîndea.

Un pocnet scurt şi degetul miraculos apărea, întotdeauna însă înainte ca el să-i poată prinde secretul... Aiter se aşeza satisfăcut în fotoliul lui de vice şi Vérain aştepta, răbdător, şedinţa viitoare.

Dürr sburli sprîneenele.

Amare pastilele astea de succes ale celor de la TEXI! Mereu aceeaşi poveste! Nu se poate păstra un secret în asociaţia asta de oameni onorabili?! Nici măcar cu art. 13!

Îşi privi pe rînd partenerii — scurt — separîndu-i prin cîte o bătaie de pleoapă: „Opt onorabili. Cu mine nouă”.

Spirala Ti 9 nu era cunoscută decît de ei! Restul personalului nu cunoştea decît frînturi de situaţii cifrate. Un labirint cibernetic fără nici o ieşire, alta, decît... spirala Ti 9!

Pauza se prelungea.

Ti 9 nu mai înregistra decît o tăcere desăvîrşită.

De fapt — îşi spunea Dürr — cam asta ar fi tot ce se mai poate discuta în asemenea şedinţe-necrolog.

Enervat, alungă cu un bobîrnac bondarul auriu care se încăpăţîna acum să aterizeze pe mîneca hainei, după ce îi survolase insolent întreg spaţiul aerian din jurul nasului. Privi cu duşmănie la alte asemenea vietăţi roind prin preajma climatorului-atomic sau aureolînd capetele sfetnicilor săi.

— Halal climat de cameră, n-am ce zice! Barză- unii aştia aurii şi obraznici i-aţi inclus in compoziţia aerului condiţionat?

— Nu ar fi e-exclus, replică Demper, care ca specialist în „fauna locală” se simţea direct vizat de săgeata din privirea directorului general. To-otuşi — continuă cam bîlbîit — şi această probabilitate a fost su-suficient de bine studiată. Experienţele au dovedit că bo-bondarii aceştia, de fa-fapt o specie de ***pte-pterotix aure-eus,*** nu pătrund prin conducta de absorbţie a aerului co-condiţionat... Ar însemna să treacă prin fil-filtrele speciale de zece mi- mili-microni; ori ***pterotix aureus,*** măsoară, în medie, 4,92 mi-milimetri. Dar....

— Bine, bine, Demper, încercară simultan şi Dürr şi Vérain să-l domolească.

...dar, spuneam, pe aici un metru cub de aer in- include — ca valoare mijlocie — 459 000 de insecte... „di-din 2 114 spe-specii”, era gata să urle în gura mare Durr, dar se reţinu dînd cu palma întoarsă un rever elegant parat unei musculiţe verzui sidefate, care înainta cu 750 de paşi milimetrici pe minut către paharul de coca-cola al senorei Carolina.

— ...aparţinînd unui număr de 1913 specii diferite — continuă calm şi nebîlbîit Demper. Atomo-cli- matorul, introdus de mine, reuşeşte să ne scape de 1911 dintre ele...

— Dar de ***pterotix aureus*** nu! îşi scoase la iveală Vérain cinci dinţi de canibal. Nu-ne-sca-pă dom-ni-lor! Nu! S-a înţeles?

— De ***pte-pterotix a-aureus*** şi de-de ***ac-actinis minusculata,*** se intimidă din nou Demper — muscu- nţele acestea verzui-si-sidefate, nu-nu reuşeşte încă…

— E clar, Demper, e cît se poate de clar. Am reţinut: verzui… 1910 specii...

— 1911

— 11!

— ...verzui-sidefate, spre deosebire de ***actinis minusculata*** care… dar, în sfîrşit… Probabil că ovulele acestor două specii se află în suspensie în aerul atmosferic şi sînt atît de minuscule, încît fi-filtrele noastre nu-nu pot să… Dar nu e specialitatea dumneavoastră, domnilor, aşa că… De altfel nu sînt prea su-supărătoare…

— Nu, nu. Demper dragă. Nu-numai nu te agita că o să ne mo-molipsim cu toţii! Te rog, te rog… Sînt chiar foarte agreabile… sidefii...

— Exact! Voiam doar să spun că, ne-nefiind specialitatea dumneavoastră, nu-nu puteţi şti cît sînt de a-agreabile…

Vérain sugeră dublului său psihic să dispară. Dărui gîndurilor nerăbdătoare un fundal cromatic, au- riu-verzui-sidefiu, pe care din cînd în cînd se înscria un dialog zoologic.

…Afi… Dacă ploaia diurnă începuse de 63 de minute şi ceva… Mai sînt 37 şi ceva ... Dacă şedinţa se termină o dată cu potopul, aş putea, cu şalupa sidefie… Nu! Şalupa roşie, strălucitoare… Pielea sidefie a fetei… Afi… Verdele cerului… cerceii… ochii…

— Bine, Demper, dar dacă cei de la TEXI ar afla toate calculele tale cu ***aureus*** şi ***actinis...*** se duce dracului comunicarea...

Demper amuţi.

Gîndurile lui Vérain încurcară fundalurile.

Cu tristeţe îl văzu pe Bruno Aiter pregătindu-se să ia din nou cuvîntul. Iarăşi el! Mai interminabil ca Demper!

— Împrejurările sînt de natură a mă determina să fac mai întîi o introducere care... Deschise mapa cu talentul degetului miraculos, dar Vérain îl privea apatic.

Dürr interveni pe neaşteptate. Îşi regăsise faimoasa lui voce de „general director”.

— Prea bine, Aiter. Prepară tu rugăciunea din urmă. Poate tot ne-o folosi la ceva. Eu închid şedinţa! Mulţumesc tuturor.

Dürr îşi închise mapa, apăsînd-o cu tot latul palmei, şi se ridică, fără să ofere, ca de obicei, braţul señorei Carolina

„Dacă nu i-l oferă Aiter, cade pe mine năpasta — îşi spuse Vérain — şi se grăbi să oprească automatul, zîmbind pentru prima dată dulce, unui „general director”. Scoase la repezeală spirala din rotor şi o introduse în casetă. Verifică codul, trăgînd cu coada ochiului la braţul solitar al señorei Carolina, introduse caseta în cilindrul de protecţie şi securitate şi întinse mîna după clasorul SPECIAL, 07 05. Aiter îşi oferi braţul (era totuşi un om drăguţ Aiter!) măsurîndu-şi paşii după mersul mărunţel al señorei... Afi... Îl va aştepta. Ce tulburătoare era prezenţa ei, chiar şi numai în gînduri... Nu! Nu va pleca singură... Nu renunţă o fată modernă la un bărbat care din prima clipă îţi promite orice... Îl va aştepta. Afi... Ce trebuie să facă? Da, clasorul SPECIAL, 07 05 şi...

Dürr, în picioare, îi urmărea mişcările.

Vérain închise clasorul, compuse un nou cifru şi, după un salut rapid şi semi-circular, se îndreptă spre uşa ecluză.

— Încotro, Louis? Chiar aşa... te arunci în braţele potopului?! Sper că nu vrei să te îneci... Înainte de rugăciunea din urmă şi... „ştergerea din memorie a oricărui amănunt al şedinţei”. Conform regulamentului...

Vérain se opri. La doi paşi, densă, ploaia cădea ca o draperie metalică.

— Mai sînt 31 de minute pînă să se oprească şi — pe lîngă asta — mi s-a părut că ai omis să cuplezi şi Radio-Gardianul.

Vérain se întoarse resemnat.

— Da, adevărat... Afurisită climă! Am crezut că vreţi să mai rămîneţi aici. Ştiţi cît de nocive sînt razele gardianului. De fapt mă grăbeam să ajung în biroul meu. Am o idee...

— O nouă perfecţionare a tehnologiei titanului care... Dürr se opri brusc şi continuă amabil: care ne-ar fi de mare trebuinţă...

Zîmbind, apăsă pe butonul robotului-gardian.

Purificaţi şi prudenţi, asociaţii se retrăgeau cu mapele la subraţ, prin uşa ecluză care conducea la bar şi birouri.

Dürr singur ieşi şi intră pe altă uşă.

În ciuda romului de la bar, preferă cabinetul lui personal. Voia să fie singur. Să evite refrenul întrebărilor fără noimă: „Ce ne facem?” Vorbărie! Vor- bă-ri-e! Prea multă vorbărie!

Poftim, chiar şi el, „generalul director”, striga toate astea în gura mare. Afurisită climă! — vorba lui Vérain,

Vérain? Hm!

...Da. Aici potopul te spală şi de personalitate! Nici un test nu mai e valabil... Vorbele trebuiesc total suprimate! Măcar în pavilionul conducerii. Se vede treaba că ecuatorul ăsta, care trece şi peste zăcăminte de titanit, are unele proprietăţi foarte speciale, de vreme ce fiecare cuvinţel şoptit aici răsună la TEXI!

Vorbele lui Aiter l-au şocat, totuşi. Ceva îi întreţinea o stare de enervare pe care şi-o surprindea, şi asta îi dubla iritarea.

Aşadar, nu le rămîne altceva decît falimentul!

Să cedeze? Nu-şi aminteşte să fi cedat vreodată! De aici i se trăgea şi „alintarea” de „general director” pe care coasociaţii o foloseau, gîndind că i se potrivea mai bine decît „director general”.

Lupta, concurenţa îi plăceau... Dar — galopă cu vîrful degetelor, pe braţul fotoliului — enervarea, enervarea! Nu clima, ploaia, fetele şi romul! Nu astea erau cauza nervilor!

Constatase, pentru a zecea, a douăzecea, a nu ştiu cîta oară, cum cu uluitoare repeziciune aproape tot ce se înregistra pe „absolut secreta” spirală Ti 9 — noua metalurgie, cu toate variantele şi subtilităţile introduse de Vérain, rezultatele prospectărilor şi estimaţiile explorărilor făcute de Matelli — tot, tot ce nu trebuie să afle „ăia”, texiştii, aflau ca la comandă! Şi „ăia” nu învestesc o leţcaie în asemenea savantlîcuri tehnice! Dar, manevrează miliarde în excrocherii de bursă şi spioni industriali! Şi, în loc de treabă, eu, trebuie să mă apuc să fac nişte anti-spioni! Ei nişte super-anti-spioni! Eu, nişte anti-super-anti-spioni, şi tot aşa, pînă ne-o lua dracul!

Iarăşi vorbea tare.

Ei, şi! Dacă tot aud, să audă! Aşteaptă să mori ca să te devoreze — şacalii!

Totuşi se hotărî să continue în gînd. De acum în colo chiar şi şoaptele trebuiau, suprimate. Şi dacă ne-or auzi şi gîndurile, atunci să fie după vorba lui Aiter!... Şi caraghioasele astea de statuete concepute chiar de mine! Obligaţia înregistrării integrale a tuturor şedinţelor de conducere! Dări de seamă, antc-pro- iecte, hotărîri — mă rog, tot tacîmul — trebuia spus în gura mare, ca să se lipească perfect de spirala cu pricina orice nuanţă... ca nu care cumva (ca genti- lomi ce sîntem cu toţii) să ne tragem pe sfoară la ecuator.

Fără pălăvrăgeala asta statutară, poate...

Dar pe mine, pe mine n-o să mă aveţi!

Aceasta din urmă fusese o tiradă mută, dar răcoritoare.

Dürr îşi regăsi calmul şi firul ideilor.

De fapt era un flegmatic, îi plăcea ironia, chiar şi cea mai ascuţită, dar, pe aici, nu prea avea cu cine se lua în săbii... Totul era topit de ploaie şi ars de soare! Cum de se lăsa cuprins de enervare?! El, un sportiv... Furia e o neputinţă...

Tot ploaia! Tot soarele! Vorba lui Vérain. Afurisită climă!

Era clar şi limpede că spirala Ti 9 nu putea fi „ştiută” şi auzită decît de membrii consiliului — 18 urechi onorabile şi nimic mai mult! Şi totuşi...

Dürr reluă analiza alternativelor, pe care, mintal, o începuse în consiliu. Acum o putea face la rece şi oricum... pe viu: MDMG=Micro-dosarul-magne- tic-general.

Între altele, şi pentru asta s-a grăbit să închidă şedinţa.

Micro-dosarul îi aparţinea personal. Avea în el toate rapoartele agenţilor şi detectivilor asociaţiei şi, pînă la ultimele, le ştia pe dinafară. La fel şi mi- cro-filmele anexe. Ceea ce voia era să le vadă. Să le revadă. De zece, de douăzeci, de o sută de ori!

Aşadar: 9—1 = 8 suspecţi posibili!

Era corect „minus”?

Trădător nu sînt. Dar... limbut? Trebuie să mă pun sub urmărire. Poate... Dar să lăsăm reflexiile idioate!

Aprinse o ţigară. Conectă instalaţia şi aşteptă să-i defileze prin faţă toţi onorabilii.

Apăru primul: Matelli.

Cam ramolit — fie vorba între noi — savantul nostru de mare faimă mondială! Dar Dürr ştia de ce l-a cooptat în consiliu. Nimbul asociaţiei trebuia să scînteieze şi cu: ing., prof., acad., laur. ş.a.m.d. Deci: Membru pentru „merite personale”. Invenţia mea! Art. 23!

E drept că, la început, metodele lui estimative se dovediră grozave. În faţa lui Matelli trebuia făcut ***mea culpa.*** La urma urmei, nu e niumai părerea mea, după cîte se văd pe ecran şi se aud în cască. E un onorabil? E!

Formidabil Luze! Îi marcase fiecare asociat cu cîte un izotop şi reconstituia fiecare mişcare cu precizie matematică. Da’ cum

face cu cele spuse?! Secretul lui! Numai de n-ar păţi-o cu drăcovenia lui de invenţie!

Sobru bărbat, Bruno Aiter! Sobru şi plin de multiple calităţi impersonale! Cel mai greu pachet de acţiuni! 10 000 de la Bruno Aiter senior, 6 000 de la sărmana-***lady***-Aiter-care-s-a-prăpădit-atît-de-curînd. Restul pînă la 19 000... un unchi şi multe mătuşi

din cel mai elegant cimitir din patrie… Măcar de-ar face şi dumnealui ceva moştenitori! Ţi-ai găsit! E prea sobru Aiter al nostru. Şi prea onorabil!

Şi Demper?! Ce să mai vorbim… Numai filtre şi ouă de gărgăuni! Pte… Ptiu… cum le-o fi zicînd?! Cum o fi ajuns Franitz Demper… Aha! Uitasem. De altfel, galant biologul nostru. Şi nu se bîlbîie oricînd. Şi e devotamentul întruchipat!

Pînă aici, toate film-documentele erau mai mult decît concludente. În afară de unele fapte — de, ca bărbaţii — în rest nici o altă deducţie posibilă, decît că aveau coasociaţi perfect loiali! Luze nu reuşise altceva — ce e drept, nu era puţin lucru — decît să-l infiltreze pe Gada în consiliul de administraţie al texiştilor. Frumuşică şi isprava asta, dar cu ea nu scăpăm noi de naufragiu, dacă nu găsim şi spăr- tura.

Acţiunile coboară ca o rachetă cosmică. Creditorii au devenit extrem de curioşi. Chiar indiscreţi! Apoi presa… „Un capital de ceară în luptă cu torida ecuatorială”…

Mais voila aussi, monsieur „de Radice”… Cine- getul nostru. Ehei! Cu blănuri de tigri e greu să cucereşti o inimă din inima junglei… Dar îmi place că a susţinut duelul. Sir Tomas are de partea lui… arhaicul. Poezia şi romantismul. Cavalerismul… Femeia pentru el e ţelul unei cruciade… Dar, nici ***Sir*** Tomas! Încă un onorabil!

Te apucă disperarea cînd vezi că nu e nici o umbră de trădător printre noi! Surat face pictură exotică. Nereuşită, dar şi el, om de caracter! Altceva nimic. Nu mă pricep să-mi aleg colaboratorii! Asta e! Nu- mai oameni cinstiţi! Orice asociaţie onorabilă are nevoie de escrocul ei! Cine a spus că „ceea ce este

sus este şi jos”? A, da! Ei bine, nu! Nu poţi, domnule, să cazi din cer, cu un conteiner, drept în scaunul unui director general de asociaţie şi totul să fie la fel de neted şi de simplu, şi totul să se învîrtească, să se învîrtească şi să nu se poticnească!

Uite pe señora Carolina. Zîna noastră — madona maronie. Nimic! Marmură prefăcută în bronz de soarele vertical al ecuatorului!

Monsieur Vérain! Speranţa asociaţiei. Străluci- tul autor al extracţiei directe a titanului din tita- nit neîmbogăţit. Încă un cooptat pentru merite personale! Slăbiciuni de-ale generalului — vorba lui Aiter. Oricum, e un copil teribil. Uite că urmele domniei sale nu prea apar clare. Să fi simţit ceva?... Te pui cu atomo-nucleoniştii de astăzi?! Inventivul Luze a fost nevoit să recurgă la mijloace mai... clasice.

Afi! Braţe de liană... Şi Louis, o inimă ca un nucleu atomic!... Cine poate şti!

Dürr întinse mîna după brichetă. Atent şi metodic, răsuci micul disc al capacului: 3—1—3. Primi răspunsul imediat: 2—1—2.

Adam Luze îşi făcu apariţia după 15 minute. Îl găsi pe Dürr cu un creion în mînă şi un vraf de hîrtie în faţă. Îi făcea semne să tacă şi să citească ce-i scrisese: De azi încolo, în pavilionul conducerii nu se va vorbi decît aşa: în scris!

Disciplinat, Luze se conformă pe loc. Răspunse: De ce pe hîrtie şi nu pe tăbliţă? E mai aproape de mintea copiilor...

Dürr continuă: N-ar fi mai rentabil să treci în serviciul lui Demper? Ai prinde muşte...

Luze: Bine ar fi... Apropo, îmi scriam demisia, cînd...

Dürr: Nu te grăbi. Peste o săptămînă .. . rugăciunea din urmă!

Luze: ***All right!***

Dürr: Am băgat în asociaţie toate economiile personale. Nu mai am o leţcaie. Eu cui să-mi dau demisia!

Luze: Texiştilor!

Dürr: Altceva ştii?

Luze: Nu prea. Nici unul din „cei 9 onorabili” nu are contacte — suspecte sau nesuspecte — cu agenţii texişti din zonă sau dinafară.

Dürr: Nici eu?

Luze scoase din buzunarul de la piept un minuscul cartuş pe care îl montă în aparatul reglat de Dürr. Generalul director surîse cu şapte subînţelesuri şi îşi aprinse o nouă ţigare.

Conştiinţa m-a obligat, ii scrise caligrafic detec- ivul.

Dürr scutură din cap, făcînd un gest neputincios cu amîndouă palmele deschise şi şopti: Nici eu... tot onorabil!

Luze săltă tot neputincios din umeri.

Dürr scrise în continuare: Şi cei dinafara consiliului?

Luze: Ce ţi-am mai spus. C.L.-Una nu minte!

Dürr: Presupune că m-am smintit de tot — nu numai „parţial” cum crezi — şi am uitat tot ce mi-ai spus.

— Atunci să revenim la normal, spuse Luze cu voce tare, altfel cer revizuirea încadrării. Şi nu e momentul, lefteri cum sînteţi!

Am fişele tuturor celor iniţiaţi cît de cît în cele ale Titanului. Este practic imposibil ca vreunul, fie şi genial, să reconstituie afurisitele voastre de secrete tehnice.

— Şi concluzia?

— Spărtura nu poate fi decît în consiliul vostru de ...integri.

— Vérain?

— Poveşti!

— Şi... „metodele clasice”?

— „Dacă Eva ar fi fost negresă, Adam n-ar fi fost concediat din rai”, mi-a răspuns „metoda clasică”.

Dürr făcu o pauză lungă. Detectivul ar fi pariat că se gîndeşte la ce se gîndea de obicei cînd era vorba de Vérain: el, Dürr, era un tată de plastilină, iar frumoasa Hilde şi frumosul Vérain ar fi fost o pere- reche fără pereche dacă... nu ar fi fost el un tată de plastilină. Hilde nu ar fi făcut o graţioasă piruetă declarînd că tot ceea ce nu e balet nu o interesează. Avea alte ambiţii Hilde... Bătînd din aripile ei de lebădă blondă, îşi luă zborul peste minele de titanit...

Vérain nu schimbă decît de gen: balet clasic, în balet exotic. Şi de culoare: ochii albaştri şi imensele safire ale surîzătoarei Hilde. În ochii verzi şi imensele smaralde ale enigmaticei Afi...

Toate publicaţiile şi reclamele asociaţiei erau forfecate de picioarele lungi, cît o pagină, ale imponderabilei Hilde.

Toate calculele, toate planurile, toate dosarele asociaţiei purtau pecetea ochilor verzi, umbriţi de genele lăsate ale şerpuitoarei Afi.

Ajuns aici, Dürr sălta neputincios din umeri şi oricine ştia că poate reintra în subiect şi relua firul discuţiei. Ceea ce făcu şi Luze.

— Deci, eu, tot cu demisia…

— Luze! Dacă în trei zile nu oprim căderea acţiunilor, TEXI ne mănîncă! înţelegi? Dă-mi o soluţie!

— Dă-te de trei ori peste cap!

— Mai bine vino eu C.L.-Una.

— Nu văd la ce. ţi-ar folosi. Dar dacă doriţi…

În prag, Luze se opri o clipă.

— Apropo, nu crezi că Adam Luze ar trebui pus şi el sub urmărire?!

Dürr îşi spunea că Lorent avea de mult această misiune. Dar, degeaba! Ce de onorabili!

Un singur lucru nu-i lămurise Lorent. De ce trăsese Luze asupra individului care o trădase pe Cora- Luiza? Era la braţ cu ea, aşa cum fusese convenit… Sau poate că îi tremurase mina? Sau poate că pe ea… Cine ştie… Aiuriţi mai sînt şi detectivii uneori! Se complică…

Luze se întoarse şi nu singur. Cu C.L.-Una.

Era aproape o servietă şi în realitate un calculator- laser tip C.L.l, căruia Luze îi schimbase genul. În definitiv, ca inventator avea tot dreptul, mai ales că, îşi explicase hotărîrea, ca o contribuţie la lupta pentru egalitatea absolută a femeilor şi ca un protest faţă de nomenclatura predominant masculină a marilor cuceriri ale tehnicii ultra noi promovată de genul abuziv şi asta în pofida faptului că atît „maşina” cît şi „invenţia” sînt esenţe eminamente feminine.

Dar prietenii, foarte puţini, ai lui Adam Luze, ştiau poate ceva mai mult, cînd îşi spuneau, între ei, că numele feminin al invenţiei avea o anume zi de naştere: zitia cînd C.L.l a prins-o pe Cora-Luiza: regina mafiei…

Luze asistase la execuţia ei.

Spun martorii că ea, Cora-Luiza, îl privise pînă în ultima clipă.

Arareori — căci atari slăbiciuni ar putea abate steaua unui mare detectiv — prietenii lui îşi mai aminteau şi de lacrimile care lunecau pe faţa încre- menită a lui Luze, cînd glontele oficial al robotului- călău traversase inima banditei.

Apoi, tot el, îi coborî pleoapele, peste privirea albastră …

Unii mai gîndeau că dacă Luze ar fi ştiut-o mai dinainte pe Cora-Luiza, acum ar lucra şi ei pentru TEXI. Dar de ce pentru TEXI şi nu pentru Mafie şi de unde ştiau ce ştiau, el, Dürr nu pricepea nimic şi nici nu-şi prea bătea capul să priceapă.

— Hei, Luze! Dürr ar fi vrut să facă o glumă cu C.L.-Una şi laserii ei de safir, dar, cînd văzu ochii detectivului, tăcu.

Genele reticulare ale Calculatoarei cu ochi elec- tro-albaştri începuseră să vibreze abia perceptibil. C.L.-Una putea memora 15 000 cartele de „suspecţi” cu 33 000 de „indicii”, pentru ca în 52 de secunde să stabilească toate relaţiile logice posibile, să opereze excluderile şi să extragă — în ordinea probabilităţii — lista eventualilor vinovaţi.

Salariaţii Titanului nu erau mai mulţi de 10 000. La sfîrşitul analizei, Dürr citi îngrozit: zero vinovaţi posibili!

— Dar eu îi aud! îi aud schelălăind a ospăţ! Şi nu-i văd! Ce zici de asta, Luze?

— Că ar trebui să te duci la bar.

Un gînd amar îl apăsa pe inimă şi o gheară ascu- ţită îi scormonea creierul: Pterotix! ***Pterotix — aureus!*** Ce de necazuri! Şi îi chema al naibii de frumos!

Doar acolo, în capul lui se afla locul, unicul loc de pe lume în care se simţea fericit, inteligent şi strălucitor şi nu se bîlbîia de fel, el, Demper.

Dar acum, creierul îl durea şi inima îi atîrna, de plumb.

Ocolise barul şi se închise în laboratorul de „faunologie ecuatorială pură şi aplicată”. Să superi tu un om ca Dürr! Nu că ar fi puternic şi acţionar. Fie şi majoritar! Şi „general director”! Nu! Dar... o asemenea inimă, mare cît un Cosmos! De cosmonaut de cursă lungă... De statuie! De erou! Fie şi pensionar! Nu, nu trebuie supărată. Nu!

Falimentul?! O glumă! Un nimic pe lîngă amărăciunea lui! O cobe patentă şi Aiter ăsta, dacă n-o fi de la TEXI! Altfel cum să ajungă el majoritar! Cu o inimă ca a lui Dürr, pură ca o planetă neexplorată, nu există faliment!

Şi tocmai el, Demper, care îl admiră atît, să-l supere!

La prima lui cursă — D’iirr habar nu are, nu i-a spus-o niciodată şi nici nu i-o va spune — el, Demper nu mîncase nimic toată durata traseului, dus şi întors şi abia cînd auzi primele declaraţii a pus în gură prima îmbucătură. Dar ce tinereţe, ce timpuri...

Îi va lichida pe toţi! Pe toţi pteroticşii de pe pă- mînt! Îi omor! Îi ucid! Dar mai înainte îi otrăvesc! Nu era modern, dar numai asta nu încercase. Nu va părăsi laboratorul pînă ce ...

Şi nici nu-l părăsea. Lucra pătruns de abnegaţia celui convins că soarta lumii e în joc, că totul depinde de o imensă bună dispoziţie, o linişte şi o pace ameninţată de zborul unui singur pterotix.

Lucra înconjurat de flacoane, capsule şi creuzete cu meniuri pentru pteroticşii sortiţi pieirii. Game de otrăvuri afro-indo-chino-florentine agrementate ştiin-

ţific cu cele mai irezistibile atracţii olfactivo-culinare, după gusturi şi rafinamente

Moment crucial!

Cu ochi de cameleon urmărea cronometrele, îşi nota „viteza de exterminare”, se ilumina văzîndu-i pe cei „fulgeraţi de moarte”, în definitivă imposibilitate de a-şi mai bate joc de nasul fin al „generalului”.

Ajunse la 0,01! Intr-o sutime de secundă orice pterotix trecea în lumea drepţilor! Victorie!

Obosit de fericire îşi acordă cîteva clipe de odihnă. Pacea, liniştea, ambianţa va fi perfectă! Generalul o să-l felicite. O să-i dea mîna şi un pachet de acţiuni nominale şi... Îşi aduna în gînd acţiunile prezente şi viitoare cînd simţi, pe lobul urechii drepte, paşii unei fiinţe catifelate. Un pterotix! Şi încă unul!

Şi vocea generalului în telespeacker: Domnule Demper, sînteţi aşteptat.

— Nu se poate! Sînt o-ocupat!

— Nu înţeleg.

— Ba-ba da! Trebuie să-i p-prind!

— Pe cine?!

— Pe ei! Pe pte-pte... Pe muştele astea!

— Da. Da, înţeleg, Demper. Rămîi acolo!

Peste un ceas, cînd intră, Matelli îl găsi privind cu disperare nişte îndărătnici de pteroticşi care nu se lăsau de loc convinşi să guste măcar, din irezisti- bilele bunătăţi oferite. Îndărătnici, recalcitranţi, nesimţitori...

— Dragă Matelli, bunele maniere nu-mi permit să-ţi spun ceea ce gîndesc sincer despre aceste... aceste...

Bătrînul arheolog îşi potrivi ochelarii în şaua nasului despicat şi, îndoindu-şi genunchii ca să ajungă în raza privirii disperate a bătrînului faunolog, întrebă cu glas blajin şi înţelegător.

— Pot să te ajut cu ceva, prietene?

La Bodu se dansa. De fapt se dansa în fiecare noapte la Bodu. În lumea aceea albastră, irizată, de vis purtat pe umerii unui munte, unde clima era a raiului care fusese odată pe pămînt.

Se dansa la 3000 de metri. La 33000 de metri?! Lui Vérain îi era totuna. El o voia pe Afi. Numai pentru el. Şi Afi dansa, numai pentru el, în lumea aceea de vis purtat pe umerii unui munte... Cobora din lună, luneca din stele, din leagănul lianelor, plutea pe unde albastre, răsărea din adîncuri înmiresmate de potire ale unor flori nemaivăzute. Flori de lumină, flori de întuneric, flăcări... Afi era în fiecare noapte o floare, o altă floare, o altă flacără.

Vérain o voia mereu în braţele lui şi nu mai voia nimic. Ar fi aşteptat zorile şi iar ar fi aşteptat nopţile...

Dar la Bodu valuri albastre fremătau neobosit şi neobosit fremătau oamenii. Vérain o cuprindea pe Afi cu braţele şi braţele ei îl cuprindeau şi pluteau aşa, uitaţi de toţi şi de ei. Pluteau într-o lume albastră, de vis.

Afi deschise ochii şi genele ei tremurară.

Un deget îşi întinse vîrful cu unghia argintată pe care strălucea curcubeul unui colibri lăcuit. Începu să rîdă. Lăsă capul pe spate şi rîsul o fură din îmbrăţişarea legănată.

Degetul cu unghia-colibri urca şi cobora punctînd o scamă aurie ce îi înfăşură în străveziul unei serpentine de lumină.

— O „bubu”, şoptea Afi în urechea lui Vérain. O „bubu”! Uite-o! Tu ai adus-o. A zburat din buzunarul tău! Şi Afi bătea din palme şi zece minus- culi colibri lăcuiţi se repeziră să prindă fărîma de lumină.

— Un ***Pterotix-aureus!***

— Nu! protestă Afi. O „bubu”. E şi o poveste... cu cine aduce o „bubu” unei fete, pe Muntele Alb.

Şi Vérain află, şoptit îndelung, la ureche, povestea cu o „bubu” adus unei fete, pe Muntele Alb.

Ochii verzi străluceau, şi în ei Vérain află şi ceea ce nu spunea povestea. Atunci, tînărul inginer me- talurg şi doctor în

calculatoare, captură gîza legendară pentru ca totul să se adeverească şi să fie ca în poveste...

Şi Afi primi în colivia degetelor cu unghii-colibri pterotixul de aur, cu o emoţie evlavioasă. Îi vorbi în limba ei gravă, plină de ecourile tam-tamului săl- batic, o privi cu ochii ei verzi, sălbatici, tot mai sălbatici şi deodată Vérain văzu în ei teamă şi lacrimi.

— Nu e o „bubu”! Asta nu e o „bubu”. Louis... De ce? De ce nu e...

— Afi, nu... Te rog... De ce nu e o „bubu”?! Credeam că e. Jur! Dar îţi voi aduce zece, douăzeci o sută de „bubu”!

Vérain jura cu disperare şi convingere, cu gîndul la Demper, la filtrele de 10 milimicroni, la cele 459 000 de insecte din 2 114 specii şi nu vedea nimic comic în toată situaţia, nu vedea decît lacrimile adevărate din ochii verzi şi teama şi tristeţea lor adevărată.

— Îmi pare rău! De ce nu e o „bubu”? şoptea mereu Afi.

Vérain privi şi el atent şi îndelung gîza aurie, care îi aducea atîtea necazuri, după ce îi promisese atîtea bucurii. De ce nu era o „bubu”?!

Chemă cu disperare în minte toate discuţiile şi interminabilele „descripţii” ale lui Demper. Fiecare amănunt, fiecare pată de culoare erau importante, foarte importante.

„Un ***pterotix-aureus***-veritabil”! conchiseră cu convingere toate cunoştinţele lui despre minuscula făptură aurită. Chiar şi Demper îi spusese că în indigenă gîngania se chema „bubu”.

Dar Afi nu era de loc convinsă. Cerceii ei se legănau în ape sumbre, şi ochii verzi erau mai sumbri. Şi erudiţia lui Demper îi era cu totul indiferentă.

— Nu e o „bubu”! Nu e... Dar Tibo-bătrînul trebuie să ştie.

Şi o porniră, ţinîndu-se de mînă, în goană, cobo- rînd, cu picioarele goale, din lumea albastră spre casa lui Tibo-bătrînul din lumea verde a junglei.

— El trebuie să ştie, murmura din cînd în cînd Afi, oprindu-se să vadă dacă în ascunzişul palmei mai era prizonierul de aur şi care nu era o „bubu”.

Casa bătrînului Tibo sta agăţată chiar la poala Muntelui Alb, într-o împletire de liane şi ficuşi, pe vatra străbunilor tribului Tib, cei ce pătrundeau în străfundul tuturor tainelor tuturor

triburilor, stăpî- neau toate puterile ierburilor şi vorbeau în graiul tuturor gîzelor.

Cînd au ajuns era dimineaţa. Tibo-bătrînul ieşi în prag şi ridicînd braţele lui negre spre cerul albastru le ură bun sosit. Afi alergă spre el şi desprinzînd micile gheare ale gînganiei o lăsă să cadă în adîncul palmelor negre.

— Tibo, ce e ***asta?*** Tu trebuie să ştii. O „bubu”? Tibo îngustă ochii, privi îndelung Şi nu răspunse nimic. Apoi închise ochii cumpănind pterotixul din- tr-o palmă în alta. Degetele subţiri, prelungi şi negre jucau ca nişte antene vii.

— Nu e o „bubu”.

— E un „pterotix”!

— Dacă nu e o „bubu” nu e nici un ***pterotix aureus.*** Asta o ştie şi vraciul vostru, Demper.

— Atunci, ce e? Mintea cu diplomă de doctor în calculatoare a lui Vérain devenea nerăbdătoare.

— Nu ştiu. Şi Tibo puse gîza pe pămînt, ţinînd-o prizonieră cu vîrful unui deget.

— Tibo, tu trebuie să ştii! îi porunci Afi.

— Nu ştiu. Nu e o fiinţă.

— Nu e o fiinţă?! De ce?

— Pentru că nu are suflet, spuse Tibo liniştit şi îi înapoie pe palma întinsă bondarul minuscul.

— Nu are suflet... Am ştiut eu, am ştiut... murmura Afi, cu ochii speriaţi. Am ştiut...

— Alo, Dürr!

— ...!

— N-ai murit încă?!

— ...! Alo!

— S-ar părea că nu! Noi sîntem „ăia”, texiştii. Şacalii! Nu mai căuta prin toată casa că tot nu găseşti nimic. Nu sîntem nici sub masă, nici sub pat, nici în sertar... Îţi vorbim prin „telestafie”! Ştii ce-i aia? Nici noi! Da’ nu te mai osteni, omule! Nu e nici un aparat. Nici după tablouri. Nici sub covor. Telestafia funcţionează fără explicaţii ştiinţifice. Aşa. Te-ai calmat? Nu? Nu face nimic, avem puţine de spus. Ascultă: vrei să scapi de faliment?

De faliment fraudulos? Degradare etc. etc. Nu vrei?! Păcat! Pentru faima ta... Un idol! Pe scurt: Ne cedezi trei sferturi din acţiuni. Asta primo. Secundo, fuzionezi cu TEXI. Scurt!

— Eu?!

— Ai timp pînă duminică. Ora 8. Pachetul de acţiuni... Ce-ar fi să ni-l trimiţi prin Afi?! Pe Mun- tele Alb. Mai ales că ştie drumul şi Louis. O să i-l ducă...

La revedere „generalule”! Sau „adio”! Cum vrei... dar pregăteşte-te. Vei avea surprize...

Un rîs scurt şi ascuţit puse capăt conversaţiei.

— Bandiţilor!

— Ce vocabular! Cu cine Vorbeşti, Dürr?

— Tu erai! Te ţii de farse proaste, Luze! Cu C.L.-Una...

— Nu e nici o farsă. Cu cine zici că vorbeai?

— Cu... tele-stafia!

— Cu tele-ce?!

— Cu „ăia”, texiştii.

— Vezi, dacă te enervezi...

— Acum m-oi fi crezînd şi nebun!

Luze făcu o pauză lungă. Prea lungă. Exasperantă.

— Ce stai aşa?

— Nu te enerva. Spune, Dürr, nu ţi s-a părut o voce cunoscută? Modificată... „prefabricată”, dar cunoscută...

— Nu mi s-a părut nimic! Şi nici nu am timp să mi se pară. Iar o luăm de la început? Iar Vérain, iar Surat, iar Carolina? Demper nu era, categoric, că nu se bîlbîia!

— Da, spuse Luze scurt şi-i întinse o mînă lui Dürr. Eu, şefule, am venit să te salut. Mă topesc. Demisia…

— Ura!

— Şi ţie! Ce vocabular!

Cu sufletul la gură, Vérain îl găsi pe Demper tot cu sufletul la gură. Era în culmea fericirii. Nici nu apucă să spună bună ziua.

— Louis, închipuie-ţi! Am descoperit o nouă varietate de pte-pte…

— Fantastic!

— Nu? Să-ţi spună şi Matelli. Trebuie să fac imediat o comunicare la Ac-ac …

— Academie. Bineînţeles!

— Uite-i, sînt aici, toţi trei. Vii, sensibili şi de- de…

— „De” cum?

— Delicaţi. Uite-i…

Demper îi vîra în ochi o fiolă în care trei gîze aurite se agitau cuprinse de o groază metafizică ce izvora din ignoranţa lor asupra fenomenului de transparenţă.

— Eu nu văd nici o deosebire.

— Şi nici nu este! Totul e o chestiune de… cum să spun? — de psihologie şi inteligenţă…

— A lor, sau a noastră?

— A cui „a lor”?

— A ptero…

— Ăştia nu sînt… adică sînt pteroticşi, dar…

— Or fi „ptero-TEXl”!

— Eşti genial, Vérain! îmi lipsea termenul ştiinţific, Genial! Nu te superi dacă…

— Nu cumva şi al meu o fi la fel?

Vérain scoase din buzunar pterotixul care nu era o „bubu”.

— Nu pot spune pe dinafară. Să-i facem un test. Mănîncă, nu mănîncă… Asta e!

— Ascultă, Demper, tu ce crezi? Varietatea asta nouă „ptero-TEXI” are suflet?

— Ce intrebare! Are!

— De unde ştii?

— Cum „de unde”?! E evident!

— Un alt test mai convingător decît „evident” n-ai? În definitiv, ce-i asta „suflet”, Demper? Ştii tu pe undeva un reactiv, un test, vreo hîrtie de turnesol cu care să-l identifici?

— Apropo, Louis, tu ai suflet?

— Evident!

— Alt test mai convingător decît „evident” n-ai?

Vérain închise uşa laboratorului pe urma lui. Se simţi tras de mînecă.

— Tu eşti, Luze? Tragi cu urechea pe la uşi! Un „tic” profesional, ei?!

— De data asta, nu! Dezlegam nişte cuvinte încrucişate. M-am încurcat aici: Ce zboară, n-are suflet şi e… inteligent? Ei?!

— Computerul!

— Vérain, astăzi eşti „foarte” genial! Da’ computerul zboară?

— Tu nu vezi?!

Luze îi culese din palmă „noua varietate” descoperită de Demper şi făcîndu-i cu ochiul îi strecură discret, în buzunar, o „bubu”.

— N-avea nici o grijă. Am salvat-o de furia savantului. Omologat: ***Pterotix-aureus*** — cu suflet! Pentru Afi…

— Alo, Aiter! Cum stai cu moralul?

Aiter privi nedumerit în jur. Ne-au invadat stafiile, îşi spuse, căznindu-se să ghicească imaginea apărută pe ecranul videofonului. Dar nu izbuti. Era o învălmăşeală aburită care dispăru. Cuvintele însă îi mai răsunau încă în urechi, hîrîite, parazitate, lugubre, de pe altă lume.

Cînd naiba se stricase instalaţia? Abia vorbise cu Vérain…

— Alo, Aiter, întrerupe puţin rugăciunea din urmă. Azi e duminică, nu?

— Dürr! Tu eşti? Ce înseamnă asta? De cînd te caut! Tocmai tu întîrzii la şedinţă? Vino imediat!

— Cam greu, deocamdată.

— Da’ unde eşti?

— În lună.

— Fii serios!

— Pare cam neserios, adevărat! Da’ carnetul de cosmo-conducere e în regulă, fii liniştit, şi nava e asigurată. Luze a făcut o treabă bună: 300 milioane! O sumă bunicică!

— Chiar eşti pe lună?

— Da. Şi e o vreme minunată. Şi… naturală!

— Eşti nebun! Astăzi se declară falimentul! Fa- li-men-tul! Auzi? TEXI ne-a…

— Aiter, nu te pricepi la afaceri! Ai rămas tot „băiatu tatii”. Ia apleacă-te să-ţi spun ceva la ureche. Te-ai aplecat? Sînt pe lună în interes de afaceri! Art 101. Aliniat b. Ia aminteşte-ţi…

În mintea lui Aiter, un automat începu să declame grăbit: „Întreprinderea care exploatează luna sau orice alt astru cu scopul de a aduce pe pămînt minereuri sau alte bunuri materiale în cantităţi industriale — nu poate fi dcclarată în stare de faliment pe tot timpul acestei...”

— Asta e o fantezie! Hei, Dürr! Pînă acum nimeni nu a adus decît mostre fără valoare. Poveşti fantastice! Tocmai tu te-ai găsit?!

— Tocmai eu! De asta îţi şi „tele-telefonez”. Am impresia că tele-stafia a vîrît groaza în tine. Nu te prosti, Aiter. Vezi ce faci cu reclama! Dă-i drumul, tare! Dacă nu te pricepi, paseaz-o lui ***Sir*** Tomas. El e cu poezia şi cruciadele! Ceva cam aşa: Tone de Titan pur! 100%! Un prim transport peste şapte, nu! peste zece zile! Prima firmă din lume care... Calităţile titanului selenar... Oţeluri care... Sau cum o fi, clar să fie „bombă”! Hilde pe prima pagină! Titluri uriaşe. Hilde în interior. Culori! Bombe! Tăiaţi-le respiraţia! Pe TEXI îi trimiţi la dracu astăzi la orele 8. Curaj, Aiter, şi nu uita: Hilde în ***tutu*** roz, Hilde în ***tutu*** bleu, maillot, slip, strep-tease, sau cum v-oţi pricepe, dar bombă! Salut!

Aiter rămase cam năuc, gîndind că era primul căruia i se tăiase respiraţia. Halal asociaţie! Auzi titlu: Strep-tease şi Titan! ***Tutu!*** Bună treabă! Şeful în lună. Demper prinde muşte. Junele-prim dansează, detectivul se „topeşte”... Iar „băiatul tatii”... ce să mai vorbim! O fi Titan pe lună, dar TEXI e titan pe pămînt! Art. 101? Aiurea!

Ridică privirea la secundă, de parcă s-ar fi declanşat în el o sonerie. Ora 8! Şi „onorabilii”... nici unul!

Mica vilă „Candide” părea cu adevărat o „fon- dantă” cu glazură de candoare şi tandreţe. Un „nu ştiu ce”, o delicateţe discretă o deosebea de mulţimea vilelor-palate, indecent bogate pînă la „suspect”, pe tot întinsul coastei sudice a Siciliei.

„Candide”, cu mini-terasa ei suspendată peste valuri, cu mini-grădina ei de flori obişnuite, crescute la voia întîmplării, năpădind ferestrele cu rame roz, părea un mini-pastel, naiv, într-un cadru uriaş, pictat cu talent şi convingere, de un artist electronic.

Poate la această impresie contribuia şi aerul duminical al acestei zile de duminică... Şi poate de aceea mulţimea de gîze şi fluturi, înnebunită după corolele multicolore, zumzăia îmbătată de nectarul îmbătător...

Atras de toiul beţiei, năpustindu-se în picaj, un mic bondar auriu se cufunda nesăţios în cupa unei petunii...

Deşi era o speţă neobişnuită prin părţile acelea, celelalte gîze îl îngăduiră fără curiozitate şi afront. Fie că se obişnuiseră de mult cu asemenea „turişti” fie că — prea ocupaţi cu beţia şi fericirea — nici nu-l luaseră în seamă.

Micul „ochi magic” clipea aprinzînd un iris neobişnuit: roşu-sîngeriu. Luze, detectivul care se topise, urmărea focurile aprinse — simultan cu sclipirea irisului sîngeriu — pe ecranul uriaş, proiectat de aparatul nu mai mare decît o servietă, care dezvăluia

o hartă ce părea că se roteşte, o hartă a pămîntului, cu toate meridianele şi paralelele.

Focurile sîngerii se aprindeau tăcute, descriind curbe, spirale, zigzaguri, se stingeau brusc, ca să se reaprindă, insistente, într-un anume punct.

Cînd C.L.-Una îşi ridică brusc genele reticulare, luminînd intens două safire albastre, străvezii şi limpezi, Luze îşi notă în mare grabă o serie de indicaţii, ca nişte şoapte aiuzilte doar de el, ale albastrelor safire, ca doi ochi mari, albaştri.

Din mica vilă, candidă şi tandră, prin uşa cu ramă roz, care dădea în mica grădină năpădită de flori, de gîze şi miresme, apăru un bărbat ce părea să fie încarnarea mediei ponderate a tuturor proprietăţilor vizibile ale oamenilor de pe pămînt: talie mijlocie, nas şi gură mijlocie, vîrstă mijlocie...

Dar omul mijlociu părea să iubească (cu toate că iubirea nu e o proprietate vizibilă) peste media mijlocie florile.

Mai mult: avea şi preferinţe de vreme ce îşi culese călcînd cu grijă, nestrivind nici un lujer, un mic buchet, în nuanţe mov, delicate, de petunii.

Le mirosi, cu ochii închişi de beţia miresmelor şi de catifelata mîngîiere, şi trecîndu-şi palma cu degetele răsfirate peste învălmăşeala de corole ce-i aţineau calea, trecu pragul roz şi candid.

Micul buchet era aşteptat de o vază, şi ea fragilă şi delicată.

De gesturi mici şi drăgăstoase, de aceeaşi mînă care le culeseră, petuniile se lăsară înfoiate şi potrivite în gura vasului; peste pata de culoare mov şi delicată, aceeaşi mînă aşeză cu grijă un clopot de cristal.

Dar cupele catifelate ale celor 5 petunii păreau să prindă viaţă: 5 bondari aurii răzbiră din miezul dulce şi înmiresmat, aureolînd bolta clopotului de cristal, într-un zbor scurt şi aterizară, roată, în jurul vasului.

O clipă numai şi unul din ei îşi înălţă puţin antenele subţiri...

Se auziră voci, vorbe întretăiate de alte vorbe, paşi, foşnete de hîrtii răsfoite...

Oricare din cei „9 onorabili”, dacă ar fi iubit flo- rile şi s-ar fi aflat prin-preajma micului vas cu pe- tunii, ar fi jurat că asistă la o şedinţă a consiliului. Ar fi jurat că aude chiar şi neauzita derulare a spi- ralei Ti 9...

A fost o discuţie lungă. Prelungită, zgomotoasă, controversată şi fără nici o concluzie certă. Dar şi fără „rugăciunea din urmă”.

Aiter părea neconsolat, iar Dürr nu suflase nici o vorbă!

Omul mijlociu urmărea jocul fiecărei minuscule, antene. Cînd ultimul „pterotix-aureus” amuţi, înălţă plictisit din umeri.

Săltă clopotul străveziu şi culese în palmă cele 5 bijuterii, tăcute şi neînsufleţite.

Dar tresări aproape speriat cînd — neobişnuit — unul din „spioni” evadă, înălţîndu-se într-un zbor rotat.

— Fii atent, Tako! se auzea o voce de undeva şi obrajii omului mijlociu păliră.

„Tako”?! Cine îl ştia pe Tako?!

— Fii foarte atent, Tako!

Luze! Numai el! Dar nici el...

Obrajii omului mijlociu erau albi. Ascuţiţi şi străvezii.

— Tako, regele mafiei şi preşedinte la TEXI şi cine ştie ce şi unde încă... E prea mult. Fii atent, Tako!

Şi totuşi e vocea lui Luze! El! Imposibil! Imposibil! Nu!

Ba da! Totul era posibil! Totul! Şi pterotixul agăţat de tavanul roz şi vocea şi Luze... Luze care intra acum pe uşă şi browningul din mîna lui... Acelaşi browning... Aceeaşi mînă care... Va tremura şi ***acum?*** Va tremura?

Cu ochii mari şi îngroziţi Tako fixa mica gură neagră ce-l ţintuia. Va trage! Va trage ca să se apere... Pentru că altfel eu voi spune totul...

— Nu! Nu! striga înnebunit, dar nu se auzea strigînd. Nu! N-am ştiut că era sora ta! N-am ştiut! Abia mai tîrziu am aflat. N-am vrut să-i iau tronul, nu! O iubeam! Dar ea mă alunga... Crede-mă că o iubeam... Nu! Mi-e frică, Luze...

Luze făcu ochii mici. Ceva nu înţelegea...

Era Tako, omul mijlociu, talie mijlocie, nas şi gură mijlocie. Doar mijlocul subţire, strîns într-un brîu negru, era „altfel”. Şi şoldurile înguste şi coapsele prelungi şi espadrilele roşii... Şi degetele prelungi, subţiri... Şi ochii...

Făcu un pas, încă unul... Apoi, repezindu-se dintr-un salt, smulse cămaşa strînsă în brîul negru.

Doi sîni micuţi, doi sîni de fetiţă, adevăraţi, pe torsul unui adolescent, cu pielea uşor înfiorată...

Îi avea în faţă, albi, rotunzi... Şi acolo, muşcătura unui glonte care greşise odată...

Simţea cum se clatină.

Un rîs ascuţit îi străpungea timpanele. Un rîs is- ric, nebun.

— Nu tragi, Luze?! Îţi tremură mîna... Şi acum? Sau ai ghicit... N-ai ghicit?! De ce nu tragi, Luze?!

Brîul negru scăpă din încheutoare, picioarele iz- biră espadrilele roşii, îngrămădiră şi călcară blue- jeans-ii grosolani. Mîinile smulseră, rupseră; bucle scurte, băieţeşti, cuprinseră urechile mici.

Două pupile imense, fixe, invadau albastrul privirilor împrăştiate.

— Hilde!

Rîsul îi străpungea timpanele. Un rîs isteric. Nebun.

poveştile celor 5 degete de la tîmplă şi a încă unui deget mic

UŞA se deschise singură.

Artur tocmai se gîndea că era detectiv. De aceea rămase cu ochii la uşă. Dar nimeni nu intra, şi el ştiu că-i vorbeşte cel care intrase:

— Nu sînt omul invizibil.

— Atunci, cine eşti?

— Sînt Altcineva, ca şi tine, din altă lume. Ca şi a ta...

— Minţi! Nu te văd!

— Te înşeli! Contactul între luminile interpă- trunse...

— Văd că ştii multe, Altcinevaule! Aş putea să te întreb ceva mai întîi de toate?

— Grăbeşte-te. Intîlnirea noastră e scurtă. Repede! Ce vrei să mă întrebi mai întîi de toate?

Artur căută în minte: CE? Repetă gol: CE să întrebe... mai întîi de toate?

Uşa se închise singură.

Artur, care era detectiv, se ridică hotărît. Îşi în- cărcă arma şi porni, în goană, pe trepte, după impostor.

LUMEA s-a dus pînă la marginea ei.
Acolo văzu că nu are margine.
Dar lumea obosise şi se hotărî să se întoarcă şi să uite.
Întorcîndu-se văzu că nu toată lumea uitase. De atunci s-a împărţit în lumi:

Una care vede întotdeauna ceva, alta care nu vede niciodată nimic...

GHILOTINA se instalase în piaţa cea mare.

Lumea venise să vadă cum se taie un cap. Dar totul a fost foarte simplu: Părul omului a fost tuns şi călăul i-a tăiat capul.

Lumea se întoarse să plece, dar cineva ridicînd capul, văzu pe umerii omului alt cap.

Călăul îl prinse de păr şi îl tăie cu ghilotina. Dar lumea nu se mai întoarse să plece pentru că în coşul cel mare al ghilotinei nu văzu nici un cap.

Cînd începu a se gîndi să plece, lumea văzu pe umerii omului alt cap.

Călăul, supărat, îi tăie altcapul şi-l aruncă furios în coşul cel mare.

Dar mai crescu un cap.

Şi alt cap. Şi alt cap. Alt cap...

— Alt cap! striga lumea mereu şi în coşul cel mare nu vedea nici un cap.

. . . .

Era noapte. Călăul obosise. Lumea vedea că era obosit. Tăia mereu alt cap.

Alt. cap. Alt cap.

Istovit căzu în genunchi.

Ghilotina îi tăie capul.

În coşul cel mare al ghilotinei se rostogoli un cap! Lumea, care văzu, se întoarse să plece căci venea dimineaţa.

MÎNA elevului se întinse să şteargă tabla scrisă, ca să scrie.

Dar — MINUNE! tabla venea şi se ducea cu mîna lui şi nu se ştergea.

Cînd elevul a fost bătrîn şi profesor a ştiut că a scris întotdeauna pe o tablă scrisă…

UCENICUL vrăjitorului învăţase să aprindă torţele.
Era întuneric şi voi să facă lumină în casa vrăjitorului.
Cînd le aprinse, văzu lumina lor în el.
Cînd veni, vrăjitorul voi să le stingă.
Dar... vrăjitorul uitase formula.
În flăcările ucenicului ardea formula stingerii...
De atunci au rămas torţele nestinse.

POARTA nu avea lacăte pentru că nu fusese deschisă niciodată. Şi, odată, cînd Ödip era la Teba, văzînd-o, a deschis-o.

În urma lui poarta s-a închis cu lacăte mari, ca tot ce se poate deschide.

q.e.d.

Primo tempo

Apucă la repezeală ce nimeri şi aruncă.

Dar nu ştia în care fesă a lovit-o pentru că ***pin-up***-ul redacţiei purta fuste atît de strîmte, încît nu părea să aibă decît una singură (dar atît de fermă, încît tamponul ricoşă).

Se întreba ce cuvînt s-o fi imprimat acolo? Desigur unul fantastic. Nu putea să fie decît fantastic, cuvîntul, în secţia unei redacţii în care cu sudoarea frunţii se mînca o pîine fantastică. „Laser” sau „fiction” sau „thriller” — nu, thriller nu. De ce să bîrfim fata. Să zicem că acolo scria „computer”.

În momentul acela, începu să clipească apelul roşu şi pentru că îi intrase în reflex şi pentru că asta însemna că „Miss Computer” ajunsese la „şerif” făcu legătura. Dar nu aşteptă nici o secundă. Începu să urle:

— Am spus, o spun şi să se ştie că n-am de gînd s-o spun pînă la sfîrşitul zilelor mele, care nu vreau să fie fantastice, pentru că vreau să mor anost — pentru că vreau să mor de moarte bună!

M-am săturat! Mi-au secat creierii! Mi s-a făcut lehamite! Gata! (Nu mai scriu un rînd! Am paralizat! Gata, şefule, cu science-fiction! S-a isprăvit! A făcut „pouf”! Basta, cu hibridul ăsta literar. Simt cum mi se strică frumuseţe de caracter. Nu tu ştiinţă, fiindcă-i ficţiune; nu tu ficţiune pentru că e ştiinţă!

Am lansat pînă acum şapte-milioane-şapte-sute- şapte-zeci-şi-şapte-opere-de-anticipaţie-plus-geniile-creatoare; am ars gazul (dragă cititorule, vei mai auzi şi altele; să ne facem că nu observăm — şi asta şi altele) prin toate coclaurile astrale; am participat — activ — la invazia — „Miss-robot”, ou desouss-uri autentice şi ciorapi filaţi — cu toate că nici una nu mi-a cerut fotografia — mie — nici una nu a cerut vreo intervenţie pe lîngă

doctorul Barnard şi nici una nu făcea cu ochiul. M-am săturat de ipotezele delirant posibile!

M-am săturat de anti-lumi, de ***ei*** la noi şi noi la ***ei,*** de mituri vechi în versiune electronică, m-am săturat de suspense cosmic şi dezagregare, intersecţii superfantastice, fiinţe fusiforme, gelatinoase, insidioase, mari, mici! Fac icter la cuvîntul marţieni, crampe la extraterestri, rampe de lansare, biomutaţii, semnale, microcosm, cuante şi alte ipoteze la ipoteze!

Să nu mai aud de autori ştiinţifioo-fantastici! Utopişti nearşi pe rug, îngăduiţi de un secol prea îngăduitor, aceşti creatori de carbaxin falsificat, aceşti zei ai inexistentului existent, ai unui va fi care a fost, cavaleri ai insolitului, uzurpatori ai pentagramelor, care fac echilibristică pe optul infiniţilor, stiliştii unui secol al mecanismului gîndirii, al mecanismului simţirii, al mecanismului vorbirii, managerii unui nimic care nefiind admis nici de Absurd şi nici de Raţiune şi nici de Simţuri, există, fiind o noţiune instrument, care ne învaţă să cunoaştem infinitatea Existenţei — el, nimicul creator şi oare nu există!

Basta! Luaţi-i de picioare pe aceşti Tom Degeţei uriaşi, muiaţi-i în orice peltea narativă, stropiţi cu sos Michaux sau Borges sau Poe (nu vă legaţi de papa Jules Verne — el nu are nici un amestec în afacerea asta), decoraţi cu o ipoteză Carnap, încununaţi cu palme ale Bănuielii, Presupunerii şi e gata suspen- sul, palpitaţia, delirul — Fantasticul!

În iad! Şefule, eşti un Mecena al închipuirii! În iad cu lumile şi anti-lumile, cu logodnicele şi anti- logodnicele, cu omul şi anti-omul, cu intemporalii şi atemporalii, în iad şi în anti-iad (care nu e raiul, a nu se confunda!).

Dar pe mine mă ascultă cineva?!

Privi becul roşu şi spuse: a sucombat şi închise.

Îşi sufla în sîn cînd uşa se deschise. Dar Miss Computer nu se aventură. Îşi strecură doar o mînă prin deschizătură, făcînd semne cu degetul cel mare lăsat pe spate.

— O.K.! dulcea mea copilă, ştiu, mă cheamă Gari- baldi. Şeriful doreşte să-şi savureze replica ***de visu*** îndărătul plăcuţei lui aurite, îndărătul cutiei cu havane, de pe tronul lui de rege al „stiloului fantastic”. O.K.

Îşi înfundă mîinile în buzunare, unde întîlni o fisă şi un zar, încercă două triluri neidentificabile, îşi aruncă între dinţi o ţigară şi începu să-şi adune cele cîteva lucruri personale. Găsi

un vraf de reclame pentru ***soutien-gorge*** „Imponderable”, ciupi de bărbie o ***cover-girl,*** care continuă să-i surîdă fotogenic, apoi răsturnă totul în coşul de hîrtii, stre- curîndu-şi în buzunar doar maşina de ras care cînta din „Bărbierul”. Smulse din cuier pălăria, care nu se mai vedea de pătrăţele, şi-o tamponă pe ceafă şi, cu o mînă în mîneca trencicotului, ieşi pe uşă, trăgînd după

el o margine de fular portocaliu şi, la capătul unui fir, un ştecher (care, ştiţi, nu putea fi decît al aparatului de ras, care cînta din „Bărbierul”).

Nici nu bătu la uşă, şi de acolo, dindărătul plăcuţei aurite, dindărătul cutiei cu havane fu primit cu gura plină:

— Ieşi!

Dar el intră, pentru că formula era o anti-formulă.

— Eşti concediat! (Asta nu mai era o anti-for- mulă.)

O.K.! şerifule, O.K.! Adună în pumn firul electric şi întinzînd mîna îl introduse în una din cele 77 de prize, care flancau biroul şerifului.

— Fiecare cu metoda lui de teroare — spuse zîmbind după un minut şi-l întrerupse pe Figaro. trăgînd de fir. Atunci... eu am plecat.

— Nu pleci, eşti concediat! Şi formula cu transferul la altă secţie... nu mai ţine!

— Atunci... eu plec.

Ridică de jos havana cu care era gratificat de fiecare dată, o mirosi, dar o puse cu grijă la loc, în cutie, nu ca de fiecare altă dată, în buzunarul de la piept, cu banderola ei distinsă la vedere.

— Nu face risipă, şefule! După mine, falimentul!

— Şterge-o! Şi... succes. Să te mai văd cum faci „pouf” la altul!

— Mă duc să mor demn, în cimitirul redactorilor asasinaţi de conştiinţa lor fantastică şi anti.

împinse uşa şi cu braţele deschise zîmbi cu 32 de colţi fermecători spre bateria telefoanelor poli- colore, ca o mini-grădină înflorită şi în care muncea ***pin-up***-ul redacţiei.

— Adio, regina mea, adio!

— Mergem diseară la cinema?

— Floricico, eşti pe gustul meu, dar nu te pot pune la butonieră pentru că nu am decît un zar şi o fisă. Dar... (ciocăni cu un deget îndoit „computerul”, şoptind drăgăstos)... cum faci tu să fie aşa de...

— Ssst! O intelectuală poartă azi doar inteligentul lastex „Marie Curie”. Asta fac. În definitiv, şi ea purta corset şi el n-a împiedicat-o să ia Premiul Nobel! Mergem la cinema?

— Adio, frunzişoară, şi nu te lăsa prea mult bătută de vînt...

— Am să te uit, Don Quijotte. Stai şi na!

— Ce-i asta?!

— Un dar de la un suflet caritabil. Nu vezi? Un cartuş cu dublu filtru, pentru zilele tale triste. E de la un fantastic...

Acum, închide uşa. Şi nu uita să-mi trimiţi flori cu restul de la fisă.

— Cu restul de la zar, clopoţelule.

secondo tempo

A doua zi nu s-a petrecut nimic.

Clopoţelul veni la redacţie, răsfoi presa de dimineaţă sorbindu-şi cafeaua în grădiniţa ei de telefoane şi află ştirea (în exclusivitate, la închiderea ediţiei) publicată de primul cotidian apărut: „Dispariţia unui om” — destul de nebuloasă în detalii, aşa că, sorbind şi topindu-şi în cerul gurii un biscuit, repetă cu voce tare exact ce-şi spusese şi în gînd: Publicitate — pentru că ştia despre cine era vorba. Era tocmai caritabilul cu dublu filtru, señor Briliant Augustino — autorul celebrului roman ştiinţifico-fantastic ***Anti-lumile Paralele.***

Ce coincidenţă! (Deci era adevărat că mărinimia e la un pas de ceasul morţii.) Aşa că, sigur fiind publicitate, nu avea de ce să se întristeze şi începu să-şi combine rochiţa cu buline ***vert-poireau*** (cît de lipsit de rafinament ar fi sunat verde alături de traducerea lui poireau, care este praz!) cu jaboul plisat, de-a dreptul delicios şi dulce, din pagina 5-a: „Am ales pentru dumneavoastră, doamnă”.

Pînă la prînz însă, acel „nu s-a petrecut nimic” se transformă într-o groază de întîmplări de-a dreptul fantastice! Iar caimacul exclusivităţii fu probabil împărţit frăţeşte între toate redacţiile,

căci toate îşi aveau dispăruţii lor, dacă nu doi-trei, cel puţin unul de ziar.

Inexplicabil şi senzaţional! Fantasticul scurt-cir- cuit! era, în chenar sau pe manşetă, cu majuscule, în aldine, în groteşti, după inspiraţia paginatorului, dar oricum, fantastic şi senzaţional.

Pe treapta a doua, în stîngă (se petrece în ***Piaţa Spaniei,)*** Gianina îl aşteaptă pe Gino (nu-i fantastic că avem acelaşi nume, nu? — ba e foarte fantastic!) îl aşteaptă exact acolo, pe treapta a doua, pentru că lui Gino îi place s-o vadă de departe, din autobuz. (Gino vine din dreapta şi zice că vrea s-o vadă cît mai mult, pentru că o vede atît de puţin.) Gianina e acolo şi îl aşteaptă pe Gino şi Gino nu vine. Sau întîrzie. Gianina e foarte neliniştită pentru că (oh! dar ce poveste fantastică, ce poveste!) pentru că Gino... Nu, nu Gino. Pentru că toate dispariţiile astea fantastice şi de fantaşti (a şaptea? a opta?) au speriat-o, pentru că

Gino îi scrie nişte scrisori — ce mai! — nişte scrisori fantastice, foarte fantastice şi ea, Gianina, din dragoste, chiar s-a lăudat cu ele. Ba chiar le-a citit, ba chiar le-a împrumutat unei colege să se inspire cu o ocazie, şi acum, cu toate dispariţiile astea care sînt numai şi numai de fantastici, s-ar fi putut ca şi Gino... Dar Gino nu are nici un amestec cu romanele astea fantastice! — zicea şi ea aşa, fantastic, pentru că... pentru că sînt... Adevărul e că sînt fantastice scrisorile lui Gino!

De obicei, cînd Gino venea, Gianina sbura de pe treapta a doua, din stînga (se poate petrece şi în Piaţa Palatului) în braţele lui, el îi cumpăra de la primul automat un trandafir roşu-roşu, o ducea cu braţul trecut pe după umeri pînă la birou şi, pentru că nu se mai vedeau decît seara, la despărţire, Gino îi strecura o scrisoare... Nu era Gino fantas... Cum să spună cuvîntul ***acela?!***

Oh! inima Gianinei s-a făcut mică şi dintr-o dată mare, foarte mare. Gino! A venit! Şi Gianina ar vrea să spună, să-i explice despre fan... despre foarte disperarea şi îngrijorarea ei, dar nici nu poate deschide gura, pentru că Gino a întîrziat, de fapt, pentru că un tip şi-a parcat maşina la colţul străzii lui şi în parbriz a pus un bilet pe care scria nu ridicaţi capota, interior pisică.

Asta descoperi Gino şi vecinii şi prima gospodină abia în zori. Dar toată noaptea fusese o cruciadă de cotoi în cartier şi dimineaţa pe stradă şi pe acoperişul maşinii se găsiră tot felul de obiecte bizare şi o proteză şi o oală. Şi cotoii erau înnebuniţi şi toată lumea era înnebunită pînă cînd se nimeri unul care să

explice cum şi lui îi intrase odată un şoricel în motor şi bine că îi veni ideea cu pisica „ăstuia”, că altfel şi-ar fi desfăcut şi el motorul, bucăţică cu bucăţică…

Nu-i fantastică, Gianina, ideea cu pisica? Ba e foarte fantastică!

Dar Gianina nu poate să spună nimic, şi doar în dreptul cuvîntului fantastic şi-a dus un deget la buze, şi Gino i l-a sărutat şi i-a cumpărat un trandafir roşu-roşu, şi a dus-o, cu braţul trecut pe după umeri, la slujbă şi i-a dat şi o scrisoare din aceea.

Nu-i fantastic, Gino?!

Ba de loc! Pentru că Gino e doar un băiat fantastic de drăguţ, care o iubeşte pe Gianina fantastic şi-i scrie nişte scrisori de-a dreptul fantastice! Cu tipul, cu maşina, cu pisica… Şi de aceea Gino nu a dispărut şi îi cumpără Gianinei mereu cîte un trandafir roşu-roşu şi chiar i-a mai scris şi mîine o scrisoare şi habar n-are şi nu-l interesează şi zice că sînt nişte aiureli şi nişte bărbi toate disparițiile, şi toate poveştile astea fantastice pentru care înnebuneşte o lume întreagă şi că la el nu se prinde şi nu crede o iotă.

Şi chiar aşa era — adică o lume întreagă înnebunise. Autorii ştiinţifico-fantastici dispăreau bizar, fantastic şi inexplicabil şi pur şi simplu. Adică erau tot felul de explicaţii, în tot felul şi de fiecare cap de locuitor al mapamondului cîte una, dacă nu două şi chiar zece explicaţii ipotetice, care mai de care mai ştiinţifice.

Se zicea că (şi pe drept cuvînt că era alarmant) în capul vreunuia din ei — care ei toţi erau oameni cu idei ştiinţifico-fantastice (şi ce e astăzi ştiinţa, dacă nu fantastică?!) — se născuse vreo idee, vreo anti-idee (şi ce poate fi o anti-idee dacă nu o ameninţare), vreun cataclism, vreo Hiroşima sau aşa ceva şi atunci

înţelegeţi, astea (dispariţiile misterioase, fantastice şi celelalte) erau nişte măsuri de securitate pentru că, firesc, nu se putea şti prea bine în capul cui se născuse Hiroşima aceea şi era şi logic, căci aşa cum se născuse în capul unuia (dacă se născuse, căci poate era doar pe cale să se nască) tot aşa se putea naşte tot aia, sau alta sau alta, în capul altuia şi a altuia şi a altuia.

Aşa că, de fapt, era o datorie cetăţenească să contribuie cu toţii şi cu toate ideile lor şi ale tuturor şi ale fiecăruia în parte, la rezolvarea acestor cazuri misterioase, care nu erau decît un atentat la sănătatea publică şi la înmulţirea cazurilor de astenie şi la pacea mondială.

Aşa începu avalanşa informaţiilor benevole şi binevoitoare, demascări, incriminări, dovezi, depistări, deducţii, certitudini; la poliţii de circumscripţii, raionale, regionale, centrale; la procuraturi, şerifi, tribunale; la redacţiile tuturor ziarelor şi publicaţiilor; la institutele de cercetări aeronautice, cosmo-psiho- patologice, psiho-sociologice, cibernetice, academice, arheologice şi celelalte; la căpeteniile tuturor bisericilor, cultelor, sectelor — creştini, păgîni şi liber cugetători, idealişti şi materialişti.

Dar, ca toate marile curente de masă, îşi avea şi acesta fluctuaţiunile lui interne. Sigur, spuneau opoziţioniştii, vinovaţi erau extratereştrii. Farfuriile sau alte zburătoare (cărora nu li s-a acordat o temeinică importanţă) aflaseră şi ele de ideile ***acelea*** şi poate că era vreo anticipaţie avangardistă a lor (a farfuriilor) şi nu le convenea. Verosimil, nu? Posibil, nu? Deci, certamente sigur! Şi atunci este o datorie cetăţenească să contribuie cu toţii, şi cu toate ideile lor, la rezolvarea...

Să-i apărăm, să-i ocrotim pe aceşti temerari, aceşti apărători ai bătrînei noastre Terra, aceşti clar- voianţi vizionari şi profeţi!

Şi alte informaţii binevoitoare şi dezinteresate porniră către poliţii, tribunale, redacţii...

Dar în tot acest timp al frămîntărilor pro şi contra, fantaştii, autori de romane, povestiri, scenarii, consacraţi şi ne, pe scurt, toţi science-ficţioniştii, îşi vedeau de treaba lor, adică: dispăreau. Dispăreau pur şi simplu.

Dispăreau în văzul tuturor sau — după împrejurări — mergînd, vorbind, scriind, gîndind, certîndu-se cu nevasta, iubind; în polemici constructive sau demoralizante cu redactorii

de specialitate şi editurile cu profil fantastic; făcînd baie, încălţîndu-se sau descălţîndu-se, cumpărînd ***baby-foods*** sau coca-cola sau cinci stele.

Şi, după toate acestea, nici o scrisoare de ameninţare, de şantaj, pentru depunerea vreunei sume fabuloase din partea vreunui ***kidnapper*** sadic sau ne.   Nici un cadavru descoperit pe vreo plajă, în vreo pădure; nici o urmă de violenţă la locul sinistrului, vreun buton de manşetă sau umbrelă corp delict, ca să nu mai vorbim de amprente şi urme de sînge. Scriitorii ştiinţifico-fantastici dispăreau. Dispăreau pur şi simplu.

Mademoiselle Miette ridică în aer acele zece degete cu unghii pe cît de scurte pe atît de lăcuite şi perfect asortate cu balerinii minusculi, refuzînd să mai atingă claviatura magnetică a stenografului electronic.

Comisarul Maigret îşi dicta demisia! Însăşi comisarul Maigret! Era gata să se dea bătut şi să predea totul fratelui Hercule Poirot.

Luase contact cu Scotland-Yardul, cu C.I.A. cu F.B.I., cu Intelligence Service şi toate omoloagele respective, particulare şi de stat, de pe toate meridianele şi paralelele, în calitatea lui de preşedinte al Uniunii ad-hoc a Detectivilor şi Poliţiştilor de pe planeta noastră şi a tuturor celor sub administraţie terestră. Dar nimic. Nimic altceva decît că „dispăreau pur şi simplu”.

Aceasta confirmînd teoria concurenţei, constituită în Federaţia Poliţiştilor Ştiinţifici, care susţineau, în frunte cu Alan Delan — rivalul său personal — că, dacă într-o afacere criminală nu se află nici un indiciu, nu poate fi descoperit nici un vinovat.

Dar — cu un ultim efort de voinţă, comisarul Maigret reuşi să bată cu pumnul în masă strigînd: Dar le voi demonstra eu contrariul. Ancheta conti- nuă!

Şi dispariţiile.

Savantul C. S. Noxon era disperat

Înghiţise de o jumătate de oră a treia pastilă de Invizibilizon şi totuşi rămînea perfect vizibil în faţa celor doisprezece asistenţi ai săi, de ambele sexe.

Experienţa „Invizibilizon” nu reuşea. Ultima speranţă — după cele 1712 variante tematice — referitoare la dispariţia scriitorilor fantastici, se prăbuşea: Consternarea în lumea ştiinţei continua.

Şi dispariţiile.

Pe firul direct Los-Angeles — Mogadiscio se încrucişau undele magnetice a două voci surescitate: directorul trustului Cartea de Anticipaţie răspundea invariabil: Epuizat. Epuizat. Epuizat.

Deşi numai în şapte zile, publicaţia fiction înregistra o creştere ce ajungea la înzecirea preţului iniţial; totuşi în nici un depozit nu mai era de găsit un singur exemplar, iar cererea continua.

Şi dispariţiile.

La bursa londoneză apăruse o nouă valută forte: Fiction-lira, care avea acoperire cîte zece pagini de roman ştiinţifico-fantastic.

Toate acestea fiind explicate, prin ultimul sondaj al economiştilor de la Harvard care diagnosticaseră o dispariţie ***„jaut-d'auteurs”*** a romanului ştiinţifico- fantastic, ceea ce s-ar fi putut solda cu o criză economică gravă, dacă viitorul preşedinte, care va fi ales la viitoarele alegeri, nu va lua măsuri serioase.

Dar economiştii de la Columbia Institute combăteau Harvardiul, demonstrînd în concret adevărate cauză a crahului economic viitor: deruta şi groaza autorilor fantaşti-remanenţi de a nu avea aceeaşi soartă (în cazul că ar continua operele lor) cu eminenţii dispăruţi, cum obişnuiau să-i numească (pe fiecare în parte şi global) după dispariţie.

— Şefule, unul singur dacă mai dispare sîntem faliţi! Dracul să-l ia pe senatorul Staffs, care ne-a sfătuit să-i asigurăm pe ficţioniştii ăştia!

Şefule, opreşte asigurările aste blestemate!

Se auzi un oftat adînc:

— Din păcate nu ne lasă legea. Ne-am angajat pe cinci ani cu rubrica deschisă. Aşa că... asigurările continuă.

Şi dispariţiile.

Pe arena acţiunii întreprinsă în paralel şi concomitent de Societăţile pentru Salvarea Publică, Miss Peel comanda

batalionul calmului şi relaxării sociale, desfiinţînd cu o efemeră atingere de palme şi un zîmbet dezinvolt anxietatea văduvelor şi văduvilor şi orfanilor respectivi şi nemîngîiaţi în urma dispariţiilor în curs.

Celebrul doctor horoscopician holando-belgian, Van der Sterne, îşi scria ultimul său buletin astrologic:

„În urma calculelor aprofundate s-a constatat că toţi cei dispăruţi nu s-au născut sub nici unul din cele douăsprezece semne zodiacale, de unde rezultă că s-au născut în al treisprezecelea (13! pentru unii norocos, pentru alţii fatidic), care semn trebuie să aibă un neo-Saturn retrograd în casa călătoriilor, care neo-Saturn, dacă nu a fost încă descoperit, va fi descoperit de un astronom(noamă) născut(ă) sub semnul săgetătorului (rog consultaţi suplimentul gratuit)."

A doua zi toate ***Magazinele*** terestre conţineau următoarea telegramă: „Călduroase mulţumiri marelui astrolog Van der Sterne, care ne demon-

strează, încă o dată, nedezminţita putere de devinaţie a astrologiei moderne.

Cu deosebită recunoştinţă

Preşedinta Asociaţiei Mondiale a Tuturor Femeilor culte”.

Şi a treia zi se putea citi următoarea erată:

„Dintr-o foarte regretabilă greşeală de tipar s-a omis litera „O” în capul cuvîntuluj „culte”.

Stimate domnule comisar Maigret,

Contînd pe bunele şi permanentele noastre relaţii, sperăm şi de această dată că ne veţi crede pe cuvînt.

Pe scurt, este vorba de anumite suspiciuni care deranjează prestigiul şi onoarea noastră de breslaşi conştiincioşi (deşi trebuie să regretăm peiorativul supranumelui de gangsteri).

Conştiinţa noastră nu ne-ar ierta niciodată să atacăm nişte oameni care întotdeauna ne-au stimulat fantezia şi ne-au făcut de multe ori să ajungem la o tehnicitate care (să ne fie permis, domnule comisar Maigret) a depăşit-o tot de multe ori chiar pe a dumneavoastră.

Declarăm solemn că nu avem nici un amestec — oficial sau subversiv — în aceste lovituri, de pe urma cărora şi noi ca şi dumneavoastră nu ne-am ales cu nici un plus de publicitate.

În consecinţă, vă rugăm să aprobaţi oferta noastră de a ne ralia cordoanelor de poliţişti şi gărzilor personale ale ultimului scriitor ştiinţifico-fantastic nedispărut cît şi grupelor de detectivi oficiali şi amatori cît şi formaţiunilor de supraveghere paramilitară, terestre şi aeronavale pe care le-aţi instituit.

Totodată vă asigurăm că nici unul dintre noi nu va putea fi recunoscut de dumneavoastră pe parcursul acestei salutare colaborări, încît nu veţi risca să vă compromiteţi faima dobîndită.

Cu aceeaşi permanentă stimă.

Al Dapone & Bilinger & Fiii

ss/indescifrabil

În seara aceleiaşi zile comisarul Maigret îşi dădea cu adevărat demisia, la Sediul Central al Poliţiei Internaţionale de pe satelitul artificial U 499. Pe birou se afla ultima stenogramă care îi comunica dispariţia de la domiciliul său (păzit de toate forţele poliţieneşti ultramoderne-unite) a ultimului celebru scriitor ştiinţifico-fantastic.

Consternarea în rîndurile poliţiei continua.

Dispariţiile nu mai continuau.

Tertio tempo

Îi recunosc fluierătura şi cînd pălăria cu pătrăţele apăru — ea mai întîi, singură — pe uşa redacţiei, în acolada unui salut larg şi optimist, sări gata să răstoarne grădiniţa înflorită a telefoanelor şi i se agăţă de gît.

— Ura, floricico! Spune-mi repede că mă iubeşti şi ce face (o trimitere scurtă a bărbiei spre plăcuţa cu litere aurite) Orlando.

— E furios!

— La podea!

Păi... cu toate dispariţiile astea ... K.O.! Ce inspirat ai fost!

— Asta ziceam şi eu!

Încălecă un scaun de-a-ndaratelea, îşi propti braţele de spetează, lăsîndu-şi bărbia în pumni.

— Turturico, vreau să stăm de vorbă.

— Mergem la cinema?

— Nu, îngeraşule, cu şeriful...

— E cam fiare vechi.

— Ascultă, Angelico, am venit să vă salvez!

„Angelica” trase un sertar, scoase la iveală un pachet de ciocolată. Îi desfăcu poleiala încetişor, privind „într-un fel” printre gene, apoi îl îndesă în gura salvatorului.

— Pari cam hămesit

— Sînt.

— Hm! Un prăpădit de redactor fără un chior în buzunar, cu o grămadă de pătrăţele pe creier, care şi-a amanetat „Bărbierul”, se năpusteşte în redacţia unui mare cotidian, unde nici măcar nu mai are rubrică, se năpusteşte zic, ca un ***cowboy*** care şi-a amanetat ***lasso***-ul şi pretinde cu candidă neruşinare că el şi numai el poate fi salvatorul frumoasei „Dolly” şi a celui

mai temut, dar în momentul de faţă zdrobit precum o cutie de conserve, şerif!

Ascultă, Ostap Bender, ce-ai visat?!

— Un viţel. De aur!

Trase scaunul şi-i făcu vînt.

— Ascultă, B.B., ia întoarce-te să văd computerul (întinse mîna şi ciocăni cu un deget îndoit.) Ai cam pierdut din fermitate, pepenaşule. Te-a lăsat „Marie Curie”?

— Oare, cum se traduce „cowboy”?

— Înţeleg, iubito. Vremuri grele. Criză. Faliment.

Dar eu sînt aici. Am venit, frumoasa mea! Înainte cu un minut de ultimul minut!

Rostogolind între degete un pistol invizibil, începu să tragă:

— Pif! Pif! Treci în spatele meu, darlyng! Întinse mîna şi deschise uşa cu plăcuţă aurită.

— Am onoarea! Ridică braţele şi păşi larg spre cutia de havane. Mă predau!

Nici o vorbă. Cutia de havane, goală.

— Şefule, spune-mi să rămîn şi îţi promit că nu plec.

Tăcere.

— Şefule, am o bombă în cap! Cît mii de bombe! Spune-mi un cuvinţel şi ne înţelegem. Îmi dai un salariu fix şi nobil pînă una-alta şi vorbim. Gratis şi pe loc!

Nimic.

— Îţi scriu FANTASTIC, şefule! Ştiinţifico-fantastic, mă auzi? Fiction! În vremurile astea damnate! Anti-lumi, mă înţelegi? Eu, numai eu îţi scriu! Şi să mor c-o fac, şefule…

Miss Computer, cu urechea conectată la gaura cheii, traducea cu scurte tresăriri fiecare impuls sonor care străbătea uşa capitonată: „Brichetă”, „Agendă”. „Scrumieră”. „Press-papier”. „Telefon” şi ancă un obiect… rămas neidentificat.

După asta, linişte.

Dacă ar fi auzit „Ieşi” ar fi fost ca şi în ordine. Poate şi tăcerea… Oricum, mai era o speranţă: ori îl omoară, ori scapă cu viaţă.

— O.K.! şefule, dar lasă fotoliul! N-am nici o pretenţie. Doar cinsprezece la sută din totalul încasărilor, iar după douăzeci şi patru de ore aştept propuneri. Dar fotoliul, nu!

— Ieşi!

— Aşa mai merge. Începem să ne înţelegem...

Ridică obiectul rămas neidentificat şi jucîndu-l în palmă se afundă într-unui din fotolii, ascultînd cum face „pouf”.

— Într-un minut şi cincizeci de secunde îţi pun pe hîrtie cea mai fantastică idee a secolului celor mai fantastice idei! O ediţie specială, numai una, mică, atîtica, şi eşti un Rockefeller la puterea a treia, în următoarele treizeci de minute!

Se făcu mic în adîncul fotoliului şi şopti cu voluptate:

— Deţin secretul fantasticelor dispariţii. Numai eu îl ştiu şi... vînd!

Apoi, amabil, îl ajută pe şerif să-şi încalţe obiectul neidentificat (un pantof 42, feţe caprine, model stas „Şerif”, talpă bovine. Stîngul).

— De ce să umbli într-un pantof cînd poţi să mergi în doi? În opt, în zece! Dacă ai chef, într-o sută de pantofi şi dacă vrei şi vrei, poţi să fii şi miriapod! (Numai că asta costă mai scump.)

O mie de perechi de pantofi! Mii de perechi de pantofi! Cu tălpile de aur! Sortiment cosmonautic. Şi cu ei, pe Lună! Pe Marte! Pe Venus! ... Pe Iupiter! — că ar fi fantastic!

Şi acum, piano. Pianissimo.

Titluri mari. Uriaşe! Şi „va urma”. Mereu „va urma”. Un titlu: o pagină. Două vorbuliţe şi ajunge! Va urma! Clar-obscur. Mister. Suspense.

Nimeni nu ştie nimic. Nimeni!

Se roti de cîteva ori în scaunul cu spirală. Se lăsă pe spate. Îşi săltă picioarele pe marginea biroului. Îşi îndesă mîinile în buzunare. Privi îndelung pe fereastră, spre un cer fără nici o culoare şi, în sfîrşit, spuse: Start!

Ca un pumnal înfipt în faţa maşinii de scris, ***pin- up***-ul computer repeta fiece cuvînt, virgulă, două puncte, paranteză, exclamare, întrebare.

— Titlu:

— Titlu.

Quarto tampo et finale carezza

— ...finale — carezza... carezza ...

— Nu, asta nu scrii.

— Care ***asta?***

— Scrie:

În dimineaţa aceea, cu un cer fără nici o culoare, Mike Parcker, tînărul redactor (pe care nu-l chema Mike Parcker, dar ce importanţă poate avea un nume de botez şi de familie, fie şi două nume, în nebunia evenimentelor care urmau să se petreacă doar cîteva ore mai tîrziu, sub cerul acela fără nici o culoare), deci, zic, tînărul redactor închise uşa redacţiei fără s-o trîntească, avînd în buzunarul stîng un zar şi în buzunarul drept o fisă, sau viceversa, căci ce importanţă poate avea sub cerul acela...

...Fusese concediat şi porni pe străzi, printre autobuze şi maşini, se strecura nepăsător printre clipele vieţii lui, care puteau să fie — una singură, numai una! — o mînă întinsă a morţii necruţătoare!

Mergea printre oameni veseli sau viceversa. Mergea sub cerul acela fără nici o culoare şi avea în buzunar o fisă şi un zar.

Privea femeile frumoase (şi cînd eşti tînăr toate femeile sînt frumoase. Chiar aşa! Ce se întîmplă cu cele urîte cînd eşti tînăr?!). Privea toate femeile.

Pin-up-ul redacţiei — Honney — pe care nu o chema Honney, dar era dulce şi îi dăruise un cartuş întreg cu dublu filtru şi un sărut-eclipsă de şapte metri de peliculă, purta un lastex „Marie Curie“ — îşi aminti Mike deodată, sub cerul acela fără nici o culoare şi începu să privească ***cu temă*** femeile frumoase, toate femeile şi pasul lor elastic. Poate ***de aceea*** aveau ele pasul elastic — îşi spunea, într-o doară, jucînd în pumni zarul cu şase feţe.

Apoi le văzu într-o vitrină: roz, bleu, lila şi roşii, şi negre, şi înflorate, şi ajurate, şi cu buline, şi cu volane, şi fără. O invazie, dintr-un cer de oglinzi, o paraşutare de „Marie Curie” — şi fluieră prelung şi fermecat, şi în admiraţie, şi parcă îi plăceau mai mult să le privească acolo, în vitrină şi să le strecoare, printre dantele şi volane, cîte o fată, culeasă cu două degete, din cele ce treceau cu pas elastic...

Erau mătăsoase, spumoase, lunecoase şi fetele suple, suple, unduioase. Şi toate se opreau — şi Mike găsi vitrinei şi un nume, o boteză: ***girl-stop,*** şi toate, cum se opreau şi se

oglindeau, se strecurau fragile, prelungi şi mlădii, vorbăreţe şi vesele şi emoţionate; se strecurau printre dantele şi printre volănaşe, închideau copci şi lunecau fermoare şi rîdeau şi se alintau şi se mlădiau — toate — prin toate numerele: 40, 42, 44, şi dispăreau.

Mike ar fi vrut să pună măcar vîrful unui deget, dar nu-l lăsa vitrina şi atunci, le dărui la toate — 40, 42, 44, — forţa de recul a computerului ferm şi inteligent, pentru că... Intelectuala modernă poartă azi...

„Marie Curie”, ***pin-up,*** lastex, Premiul Nobel, corset, zarul, fisa şi fetele, toate — 40, 42, 44 —

alergau cu pas elastic, rotindu-se în capul lui Mike, pînă cînd se hotărî să se despartă de una din ele.

Introduse fisa într-un automat, falsificîndu-i puţin lunecarea ca să-i crească forţa de cumpărare, culese pastilele de chewing-gum şi îşi umplu cerul gurii cu vise roz şi nedesluşite.

Apoi ajunse acasă, se trînti pe pat, îşi încrucişă mîinile pe piept şi picioarele pe perete, exact acolo unde urmele tălpilor (cu care nu putea merge pe lună) o făceau pe gazdă să-şi menajeze sănătatea privind în altă parte.

Se răsuci pe o parte, pe alta şi îşi mărturisi — era convins: „Marie Curie" nu-i dădea pace. Toate: 40, 42, 44.

Încerca — răscolind printre dantele şi volane, să ghicească, de fapt, de ce era amărît. Pentru că... Nu, nu 40, 42, 44, nu!

Era concediat. Pentru că...

Pentru că era bolnav. Pentru că îi era lehamite. Pentru că era intoxicat. De fiction. De fantastic. De anticipaţie ştiinţifică şi fantastică. Era bolnav, de- adevăratelea bolnav. Da, acesta era cuvîntul: bolnav. Suferea de „Maladia insolitului" — noua pestă a secolului!

Cartea cu cele mai sălbatice coperţi, care, toate, arborau azi zîmbetul creatorilor de ***mîine.*** Era foarte bolnav şi foarte concediat. Dar pentru numele lui dumnezeu! trebuie făcut ceva spre binele omenirii, spre binele suferinzilor. Al tuturor. O asociaţie. Un club. Un marş. Orice, o acţiune temerară şi eficace.

Deci, mai întîi, avea nevoie de o idee. Să vedem. Prin urmare...

Parcă simţea că îl înţeapă o idee.

Scotoci în adincul buzunarului şi aruncă zarul. Cu soţ!

Îşi lipi în cerul gurii cocoloşul roz, înghiţi ultima rezervă de salivă, îşi pipăi stomacul să-şi dea seama de rezistenţă, dar nu se declară nici mulţumit, nici ne.

Apoi îşi aminti că marile idei se nasc în burţile goale. Scuipă guma, mai rumegă puţin marea idee şi sări din pat, năpustindu-se la bibliotecă. Toată ştiin- ţifico-fantastică.

— Ajunge! Gata! Va urma! Scrie: va urma, Alfa mea dulce şi YE 2b 999. Va urma!

Palpitaţie! Suspense! Mister! Focuri de armă şi pe etajeră prinţesa moartă strigînd după ajutor!

Şi acum, cu vîrful pistoalelor înfipte în beznă... mai departe:

Trecu o clipă lungă (pentru cei care nu ştiu ce şi cum s-a petrecut în capul tînărului nostru redactor pe care îl înţepa o idee şi pe care nu-l chema cum îl cheamă, dar am fost cu toţii de acord că nu are nici o importanţă, cu toate că nu se ştie... nu se ştie...)

Deci trecu o clipă... Ce fel de clipă, în afară de o clipă lungă? O clipă bizară? Inexplicabilă? Ne- maitrăită? Apelăm la colaborarea cititorului în această clipă chinuitoare care ne va catapulta în mijlocul camerei... Nu, mai întîi să lichidăm clipa, pentru că ea trece, de fapt a şi trecut clipa aceea în care în capul tînărului redactor se petrecu ceva şi îşi simţi fruntea brobonindu-i-se. I se bomba mereu şi era tot mai bombată şi, desigur, în clipele următoare, îşi ştiu (nu se ştie cum, dar fără să ştie) creierul executînd calcule misterioase, cu precizia unui ordinator electronic. Şi fruntea tot mai bombată.

Da. Fruntea îi era bombată. Strălucitoare. Metalică. Şi acolo, în plinul ei, ritm, perfecţie, mecanizare Supermecanizare.

Simţea cum fiecare celulă i se transforma într-o moleculă, fiecare genă într-un atom. Mii. Milioane. Miliarde.

Acolo, undeva, creştea IDEEA.

Rase cu latul braţului tot ce-i stătea în cale (abia acum am ajuns cu acţiunea în mijlocul camerei). Aşa că, înlătură totul, cu şuturi magistrale de bombeu şi de călcîie, făcîndu-şi loc, loc, cît mai mult loc. (Parcă... îmi sună cam banal fraza asta. Să n-o mai fi spus careva. În sfîrşit!)

Gîndea cum să le aşeze. (Numai o infimă fracţiune din acea lungă clipă care a trecut.)

Dar mîinile o luaseră înainte şi clădeau ştiinţific carte peste carte, tot mai înalt, tot mai spre înalt, cît mai înalt. Carte peste carte, treaptă peste treaptă, în volutele unui şarpe fantastic şi uriaş — creştea spre infinit de sus, spirala unui microziggurat, arătînd întocmai cum nimeni nu ştie cum arăta — Turnul Babel.

Învălmăşea laolaltă alte idei, alte limbi, alte neamuri, dar rîvnea spre acelaşi cer.

QUOD ERAT DEMONSTRANDUM! strigă cu glasul unui Euclid în blue-jans şi frecînd un chibrit de partea cea mai lustruită a pantalonilor, dădu foc turnului ce rîvnea spre infinitul de sus.

Cu pase energice tăia inscripţii magice în fumul acelui fantastic autodafé al insolitului şi rîzînd în hohotele unui ***Apocalyps of fiction literature*** îşi smulse FORMULA MAGICĂ din creierul acela nou şi electronic.

Începu ***count dawn***-ul: z, y, x... p, o... g, f, e... c, b... şi cînd ajunse la ***a*** simţi (îndărătul frunţii îndesate cu algoritmi) un biunivoc stimul protonic

O.K.! I have it!

Augusto, şopti — señor Augusto Briliant...

Dabracadavra şi ***Pocushitchcockus!***

Îşi încremeni braţele întinse şi aşteptă.

În unghiul lor magic flăcările se despicară.

...Era aproape miezul nopţii. Señor Augusto Briliant, în pijamaua lui de mătase cu floricele moderne, tocmai se ridica pe vîrfuri. Imediat după aceea, îşi trecu degetul mijlociu (cu o bătătură mare şi intelectuală pe o latură, ceea ce dovedea contrar opiniilor cu señor A.B. nu scria cu picioarele), deci îşi

trecu degetul acela prin veriga prinsă în capacul coliviei de argint în care ţiuia somnoros un Pipocanarul care trebuia să doarmă în noaptea husei satinate cînd...

Señor Augusto clipi o dată şi nu mai apucă să clipească a doua oară. Privea fix şi inima îi bătea nebună.

De undeva... dintr-una din lumile acelea ***anti,*** care erau „acolo” sau „dincolo” sau erau dedesubt sau erau deasupra sau erau „aici”... sau nu erau nicăieri, oricum, de undeva din anti-lumile lui...

În mintea şi inima lui señor Augusto se turnau înţelesuri noi. Limpezi şi stranii. Şi o şoaptă. Ca un mesaj. Ca o chemare ...

Deci se confirma! Deci nu era o idee aiurea! O utopie! O fantasmagorie stupidă şi absurdă! Deci mesajul din anti-lumea lui, pe care el o gîndise, o anticipase, o crease, concretizînd-o în cele 755 şi jumătate de pagini fantastice, sosise. Sosise şi...

Señor Augusto Briliant îşi întinse o ureche mult, mult…

Mesajul se frînse.

Tainic şi sublim şi foarte grăbit, cu degetul acela trecut prin veriga coliviei de argint, în pijamaua lui de mătase cu floricele moderne, señor Augusto Briliant dispăru. Dispăru pur şi simplu.

Pur şi simplu, şi atît de grăbit, încît omul de fulgere şi oţel care devenise Mike, fost redactor al fostei rubrici fiction al unui mare (cît o mai fi) cotidian, îl văzu împiedicîndu-se, gonind aproape de-a dura şi îşi spuse: iată, señor Augusto Briliant a mai descoperit ceva: elevaţia de-a berbeleacul!

Bifă capul de listă, spuse O.K. în englezeşte, mai întări pe ici pe colo cu noi cărămizi fantastice zidu- rile Babilonului mistuit de flăcări şi trecu la următorul.

Dabracadavra şi ***Pocushitchcockus!*** şi etc. şi…

Pet Kurtis (celebru, scriitor, fantastic şi celelalte) făcea baie. Era pînă la ochelari plin de spumă roz şi tocmai îi ceruse iubitei lui soţii să-i toarne cîteva picături din sărurile ei înviorătoare şi parfumate cînd… (S-a înecat? În baie?! P. K. era campion la înot şi sărituri. Aş!) Totuşi dispăru pur şi simplu. (Bine că avea măcar ochelarii!)

Misterul dispariţiei lui rămase neelucidat. Dar în inima iubitei lui soţii se înfipsese adînc ghimpele bănuielii şi al geloziei, cînd află că în aceeaşi zi, aproape la aceeaşi oră, dispăru tot pur şi simplu şi Anne-Marie Vietan, eseistă şi om de ştiinţă şi de litere de prestigiu, care în ultimul timp se dăruise

fantasticului (şi nu întîmplător, şoptea ghimpele din inima iubitei doamne).

Cum putea să se înece şi să dispară frumosul ei Weissmuller?! Nu, Tarzanul ei fugi dispărînd ademenit, pur şi simplu (şi iubita doamnă leşină), căci orişice ar spune lumea — şi Anne-Marie fugi.

Fugi dispărînd de la braţul viitorului ei soţ, din faţa altarului, în rochia ei albă de mireasă cu voal şi lămîiţă şi (asta era ce era mai convingător) toate bijuteriile.

Bălăcindu-se şi suflînd prin pumni balonaşe roz şi drăgălaşe, Pet înălţase o clipă o ureche, care îl cam gîdila şi se scărpină delicat cu vîrful degetului mic (acesta era amănuntul care scăpă iubitei doamne leşinate) şi dispăru, aşa cum s-a mai spus, ca să nu mai repetăm, pur şi simplu.

Anne-Marie închise o clipă ochii (nu putem frustra cititorul de aceste amănunte senzaţionale), transfigurată de acordurile grave ale marşului nupţial, la braţul cui se ştie, dar dispăru singură şi numai după ce îşi săltă discret parura de lămîiţă de pe urechea dreapta (parcă ascultînd... poate acordurile) şi după ce (ca un limpede cap de doctor în istoria ştiinţelor ce era, pe lîngă fantasticele talente literare) verifică cu o viteză cibernetică unele coordonate cerute şi după ce (femeie!) îşi aranjă tot discret volanele cochete (toate acestea sînt doar nişte detalii minore, dar majore ca importanţă şi care şi ele scăpaseră tuturor celor de faţă chiar şi iubitei doamne). Dar ea, iubita doamnă, deţinea detaliul cel mai major — ştia că Anne-Marie fusese logodnica părăsită (dar logodnică!) a dispărutului ei...

Pentru mai marea nelinişte a acelei biete inimi răvăşite de preferată şi legitimă soţie oficială, dispăru, cam în acelaşi timp, şi Pater Inocenţio, tăinuit pasionat al genului fiction (dar autor consacrat) ce iscălea „Candide”. Dar trista doamnă Kurtis nu ştia de toţi ***îngerii*** aceia stranii ai vechiului şi noului testament, care cutreierau bizarele meleaguri ale sferelor în fel de fel de ambarcaţiuni celeste, sfinte şi apocrife, nici de cavalcadele unor alte cruciade, cu heruvimi trîmbiţaşi şi arhangheli spadasini, cu glasuri cereşti, cu paradisuri pierdute sau regăsite, cu anti-diavoli, dar cu Eve... tot Eve!

Era de toate şi de tot neştiutoare iubita doamnă şi, desigur, în neştiinţa ei, părintele fantastic îi urma pe cei doi fugari dispăruţi, sau îi ocrotea, sau, chiar acum, îi binecuvînta.

Neştiutor şi el de asemenea shakespeariene închipuiri, Pater Inocenţio se porni să alerge (după ce îşi scoase din ureche ghemotocul de cîlţi) cu sutana săltată peste cap, tropăind din sandalele grosolane, care îl cam rodeau — îl rodeau rău de tot. Dar îşi va cumpăra altele. Şi le va cumpăra, căci bun e Dumnezeu şi întru slava Lui, glasul sfînt ce fu să-l audă, voia Domnului va face ca lui, umilului, şi numai lui să-i fi vorbit! ***Dominus Benedictus...***

Amen! spuse Mike şi făcu o cruce mare în dreptul cuviosului Părinte, după ce, bine înţeles, cu cîteva minute mai înainte, spusese ***Debracadavra*** şi ***Pocus- hitchcockus*** plus FORMULA MAGICA, cu braţele încremenite peste rugul noului Babilon incendiat.

Dar numai după ce bifă mai mult de jumătate din lista consacraţilor şi neconsacraţilor fantaşti, după ce refăcu iar şi iar zidurile Babilonului cu noi şi noi opere st. f., îşi îngădui să coboare, să-şi amaneteze „Bărbierul” ca să înfulece ceva (noroc de cartuşul cu dublu filtru!) şi urcă în fugă treptele, cîte două, cîte trei, răsuci cheia în broască şi se aşternu din nou pe treabă, răbdător ca un Sisif filozof şi concediat.

Dar munca era tot mai grea. Grea nu din cauza muncii. Nu. Asta era ceva simplu şi mecanic. Mecanică superioară...

Reînălta Babilonul, înteţea flăcările, rostea etc. şi FORMULA MAGICA şi...

— Bine, Esperanza! Dar noi nu mai punem „va urma”?

— Ascultă, 4711 Fahrenheit, ce-i cu FORMULA aia MAGICA?!

— E o ***eau de lavande,*** 4711, îngeraşule...

— O ce?! O fi! dar eu stau cu sufletul la gură. Ce dumnezeu şi naiba şi restul le tot spunea că dispăreau pur şi simplu?!

Cum să punem „va urma”, dacă...

— Habar n-ai de suspense, turtă dulce, habar n-ai! Păi dacă dăm pe faţă trucul cu FORMULA s-a dus naibii toată afacerea cu va urma! Cine mai citeşte sfîrşitul?! Că doar tot sufletul ştie că aici e poanta şi asta aşteaptă.

— S-o fi făcut şi tu aşa... într-un fel altfel.

— Care „tu”?! El!

— În sfîrşit, uite, am pus: (va urma). Dar cînd aflăm ce şi cum?

— După ultimul. Ultimul şi cel din urmă „va urma”. Atunci, grămadă cu deznodămîntul şi cu punct.

— Cum ziceam mai înainte, sufleţel? mai îna- inte…

— Ziceai cu zidurile, cu focul cu… Ba-bi-li-o-nul ăla, cu FORMULA…

— Da! Dă-i bătaie, mintişoara mea de aur.

Munca era grea cu arhitectura Babilonului şi nu cu alergătura, cum s-ar crede. Cu toate că ştiinţi- fico-fantaştii deveniseră din temerari, temători. Tot mai temători, prudenţi, chiar fricoşi — hai s-o spunem pe faţă.

Care dispăreau pur şi simplu, care dispăreau pe ici pe colo! FORMULA MAGICĂ însă îi găsea oriunde!

Care păziţi de neamuri, care goniţi de neamuri. Care păziţi de poliţie, care goniţi de poliţie (că erau şi impostori, erau).

Mike îi găsea te miri pe unde, cu bărbi cei raşi, şi raşi cei cu bărbi. Migrau cu hoardele Hippy, jegoşi şi pletoşi şi înnebuniţi.

Dar Mike avea cheia Universului şi anti-Univer- sului: FORMULA MAGICĂ!

Cum ajungea eu ea la vreo ureche, gata dispariţia! Şi mai bifa un nume. Rapid şi fără tocmeală. Şi — va urma.

Uneori, istovit, aţipea cîte o clipă moţăind cu bărbia în piept. Dar hotărît şi convins, sălta cîte o pleoapă, mai descifra vreun nou titlu ştiinţific şi fantastic, mai culegea vreun zîmbet de pe verso, le făcea un semn amical, de recunoaştere la unii, de încurajare la alţii, mai muncea puţin la zidul Babilonului, sufla in foc, trăgea cîte o ochiadă peste lista supravieţuitorilor şi poate în vis, poate treaz, repeta încăpăţînat FORMULA MAGICĂ. Uneori

numai aşa, în gol, fără client. Şi se pomenea cu o ureche voluntară...

Şi mai bifa un nume!

Apoi veni şi clipa în care ştiu că nici o umbră fantastică nu mai luneca sub soare. Adică, nu nici una. Una singură. Mai rămăsese una.

Dacă după primii cincisprezece-douăzeci de dispăruţi pur şi simplu se mai amuza în timpul lucrului manual la zidul Babilonului, imaginîndu-şi-i care în pijama, care cu lămîiţă, care cu colivie, care... (bine că avea măcar ochelari), în fine cu dureri de măsele sau alte dureri mai mult sau mai puţin impe-rioase, pe apă, pe uscat sau în aer, acum, că se terminase, nu-l mai interesa nimic.

Făcu cîteva mişcări de extensie ca să se mai dezmorţească şi se întrebă dacă n-ar fi cazul să se ocupe puţin şi de criticii genului. Critici în sensul constructiv. Suporterii. Dar renunţă din loialitate profesională, măcar faţă de unul din ei (care nu era altul, decît un fost redactor la un (s-a întîmplat şi asta!) fost mare cotidian şi pe care nu-l chema...

Separat, pe o hîrtie de calitate, scrisese citeţ: LER U XORX.

Era acel faimos ,,ultimul-fantastio-nedispărut-pur- şi simplu”.

Mike se scărpină în cap. Greu de ajuns la el.

Şi comisarul Maigret şi Hercule Poirot şi ăla frumosu... Alan Delan, cu toţii grămadă şi cu beţe în roate. Şi alias gangsterii (care întăreau, în secret, rîndurile poliţiei), şi Scotland-Yardul şi... şi terestrele şi aeronavalele, şi să ţi se facă părul măciucă.

Şi bietul Mike, singur, numai el cu ***Dabracadavra*** lui, cu ***Pocushitclicockus*** şi cu FORMULA, trebuia să ajungă la urechea aceea ,,unică şi celebră”!

În definitiv, ce şi-ar mai dori ăsta?! Ce ***dolce vita*** i-am făcut dom’le, ce viaţă, ce standing! ***Exegi monumentum!***

Concurenţă? Coşmaruri? Nirvana!

Oferte, contracte, reeditări, aplauze!

Ce înseamnă, domnule, şi norocul! Nu mişti un deget şi dacă e să fie, e!

În definitiv ce mai reprezintă pentru unul ca LER U XORX (numai cu majuscule!) FORMULA MAGICA?!

O bagatelă!

Totuşi îşi drese glasul, cam şovăielnic şi neîncrezător (şi cam bîzîit şi metalic, dar insinuant şi exact ca de pe altă lume),

refăcu tot Babilonul în- tărindu-l cu ultimele rezerve fantastice (pentru că datoria e datorie şi o treabă o dată începută...) apoi prinse curaj şi... rămase cu gura căscată!

Nici nu apucase să răsufle bine după ***Debracadavra*** etc. şi FORMULA MAGICĂ: ***Vino LER U XORX, vino! O anti-lume te cheamă. Ne auzi? Vino! Aici se acordă premiul Nobel pentru ştiinţifico-fantastic!*** că LER U XORX se şi volatiliză de sub clopotul lui de sticlă, înconjurat de toată paza aceea care habar n-avea de nimic şi nu pricepea nimic.

Şi comisarul Maigret îşi dădu demisia...

LER U XORX aproape că se năpusti ***întracolo,*** ai zide catapultat de un resort misterios! Dispăru înghiţit de neant. Dispăru pur şi simplu.

Sau nu dispăru pur şi simplu.

Dispăru lăsînd în capul lui Mike o uluială şi o astenie că va avea nevoie, categoric, de concediu.

Ce oameni, domnule! Ce oameni!

O.K.! spuse Mike. I'm finished! Şi închise gura.

Îşi scutura palmele cînd mai aruncă o privire. Secretarul! Rămăsese secretarul!

Individul ăsta nu-mi place, strîmbă Mike din nas. Nu-mi place de loc! Ia să-l expediem şi pe el — şi-i şopti la ureche secretul (fără nici un fel de ***Dabra*** etc… sau alt preambul).

Şi poate n-o să credeţi, dar dispăru şi secretarul! Da! A dispărut! Ce oameni, domnule, ce oameni!

Premiul Nobel pentru ştiinţifico-fantastic. De!

— Frumoaso, mai eşti aici?! Pune punct şi dispari!

— UNDE?!

— La tipografie, Miss Computer! Aşteaptă ***Speciala! Ei!…*** Şi privi lung şi cam îngrijorat uşa care se închisese. Hm! mai făcu şi strigă: Şi te întorci!

Cu picioarele săltate pe birou, cu o havană în buzunarul de la piept, cu banderola ei distinsă la vedere, aştepta, trăgînd cu urechea.

…Speciala! …Speciala! …Secretul dispariţiilor! Exclusivitate! Premiul Nobel… Anti-lumile… Secretul… Speciala!

Îşi încrucişă mîinile pe piept şi închise ochii. Zîmbea.

…Speciala!… Speciala!… Acordarea premiului Nobel pentru ştiinţifico-fantastic! Speciala!…

Începu să rîdă. Şi rîdea. Rîdea să moară!

Uşa se dădu de perete.

— Am venit! Nu rîde! ***L-ai luat!*** Premiul Nobel pentru ştiinţifico-fantastic! L-ai luat! Nu

„acolo”. Aici pe pămînt! Aici! L-ai luat! Nu rîde! Asta e ***altă*** specială! Alta! Nu rîde...
Dar el rîdea. Rîdea să moară.

P.S. Nu-i fantastică, Gianina, chestia cu Premiul Nobel?! Ba e foarte fantastică!... O fi şi cu fantaştii ăştia o chestie! O fi!... Şi ce maşină şi-a luat tipul! O linie şi o culoare fan-tas-ti-că! Şi se plimbă cu un computer!... (Aici urmează un fluierat pe care dacă cititorii vor reuşi să-l reproducă, e O.K.!)

Cuprins

Redactor: VICTOR ZEDNIC
Tehnoredactor: MARIANA PUŞCAŞU

Apărut 1970 Comanda nr. 8903
Hîrtie ziar de 50 g/m² 70 X 100/32
Coli de tipar 10,75

Tiparul executat sub comanda nr. 253 la Întreprinderea poligrafică „Oltenia” Str. Mihai Viteazu nr. 4 Craiova
Republica Socialistă România

— Ştii că vă putem ioniza ?
— Da.
— V-ar părea rău ?
— Da.
— Ţineţi la viaţa voastră !
— Da.
— Sînteţi fericiţi !
— ...
— Sînteţi fericiţi ?
Marele Ant tăcea.
— Căutaţi fericirea ?
— Fericirea ?! E vorba despre... Despre ce fel de mecanism e vorba ? Despre ce fel de particulă ?